

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

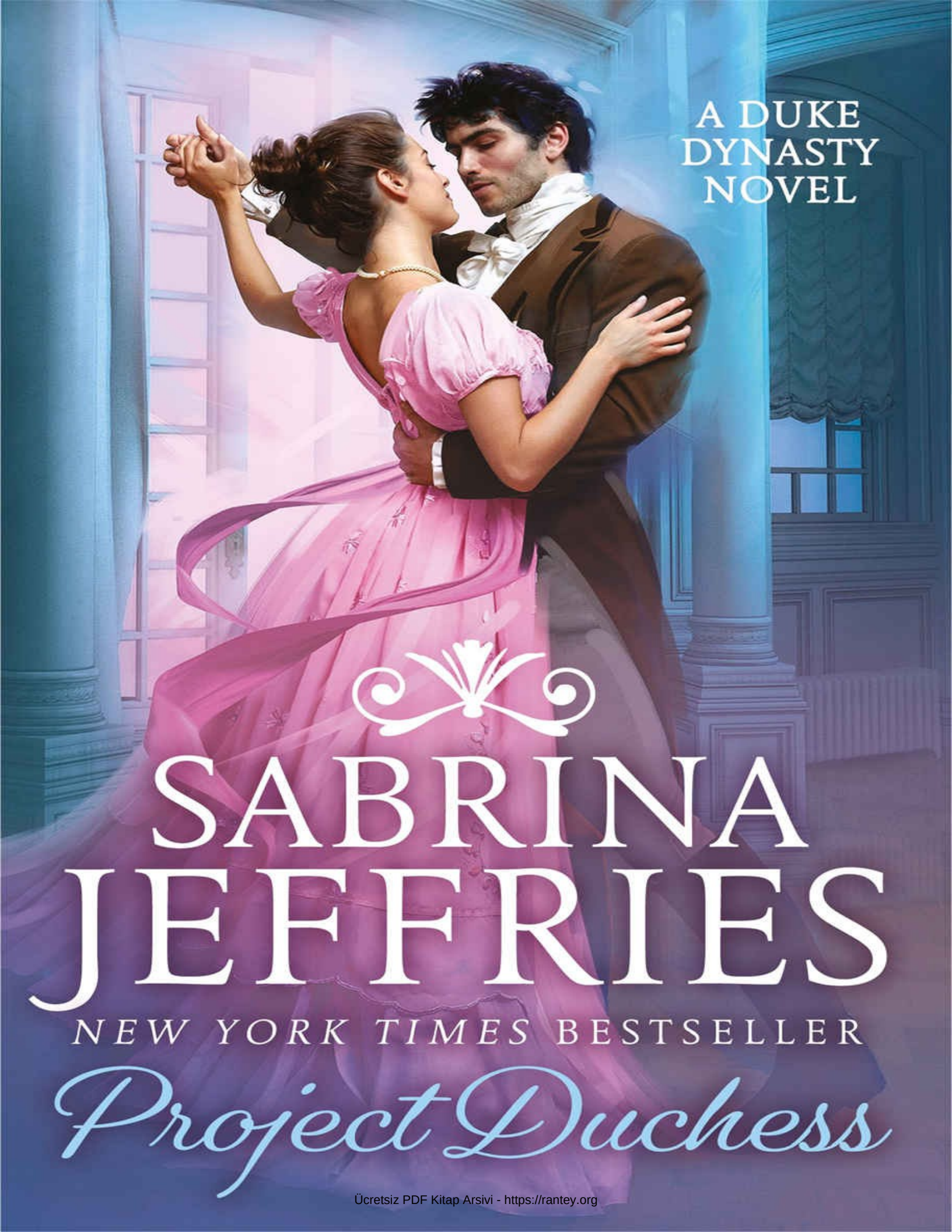
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic scene between a man and a woman in 18th-century attire. The woman is wearing a pink dress and the man is wearing a brown coat. They are standing in a grand room with large columns and a window in the background.

A DUKE
DYNASTY
NOVEL

A decorative flourish consisting of a central floral motif with symmetrical scrollwork on either side.

SABRINA
JEFFRIES

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Project Duchess

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SABRINA
JEFFRIES
Project Duchess

Telif Hakkı© 2019 Sabrina Jeffries, LLC

Kapak fotoğrafı © Jon Paul

Yazar fotoğrafı© Tamara Lackey fotoğrafçılığı için Jessi Blakely

Sabrina Jeffries'in Eser Sahibi olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Kensington Publishing Corp'un bir baskısı olan
Zebra Books ile yapılan anlaşmayla
yayınlanmıştır.

İlk olarak 2019 yılında HEADLINE ETERNAL
tarafından bu Ebook baskısında
yayınlanmıştır
HEADLINE YAYIN GRUBU'nun bir baskısıdır

Birleşik Krallık telif hakkı yasası kapsamında izin verilen her türlü kullanım dışında, bu yayın yalnızca herhangi bir şekilde çoğaltılabilir, saklanabilir veya iletilir.

veya herhangi bir yolla, yayıncıların yazılı ön izniyle veya reprografik üretim durumunda, yayıncılar tarafından verilen lisansların koşullarına uygun olarak
Telif Hakkı Lisanslama Ajansı.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayın Verilerinde Kataloglama British Library'den temin edilebilir

eISBN 978 1 4722 6628 6

HEADLINE YAYIN GRUBU
Bir Hachette UK Şirketi
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.headlineeternal.com
www.headline.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Sabrina Sabrina Jeffries](#)

[tarafındanJeffries için övgü](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Adanmışlık](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[On Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm On](#)

[Beşinci Bölüm On](#)

[Altıncı Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi Bir Bölüm](#)

[Yirmi İki Bölüm Yirmi](#)

[Yirmi Üç Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi BeşDört](#)

[Sonsöz](#)

[*Günahkâr Talipeler tarafından baştan*](#)

[*çıkarılın Halstead Hall'un Cehennem*](#)

[*Aslanlarıyla tanışın*](#)

[*Headline Eternal hakkında daha fazla bilgi edinin*](#)

Yazar Hakkında

Sabrina Jeffries, 50'den fazla roman ve kısa kurgu eserin (bazıları Deborah Martin ve Deborah Nicholas takma adlarıyla yazılmıştır) *New York Times* çoksatan yazarıdır. Ülke çapındaki organizasyonlarda konuşmak ya da kahve içerek yazmak dışında kalan zamanını kocası ve yetişkinlerle seyahat ederek geçirmektedir. otistik oğlu ya da tutkularından biri olan yapboz, çikolata ve müzikle uğraşıyor.

20'den fazla dilde 9 milyondan fazla kitabı basılan Kuzey Karolina'lı yazar, eğlenceli kurgu yazma keyfi için akademisyenlik kariyerini (İngiliz edebiyatında doktorası var) bir kenara bıraktığına asla pişman değil ve bir gün bir kitabının dünyayı kurtarmasını umuyor. Her zaman büyük hayaller kuruyor.

Daha fazla bilgi için kendisini www.sabrinajeffries.com adresinde, Facebook'ta www.facebook.com/SabrinaJeffriesAuthor adresinde veya Twitter'da [@SabrinaJeffries](https://twitter.com/SabrinaJeffries) adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Seksi kraliçesi Sabrina Jeffries için övgülerregency romantizminin :

'Karşı konulmaz. Hayattan daha büyük karakterler, canlı diyaloglar ve ateşli bir romantizm sizi bu lezzetli esir/kaptan hikayesinin içine çekecek' *Romantic Times* (en iyi seçim)

"Sizi güldürecek, ağlatacak ve duygularınızı harekete geçirecek bir başka mükemmel kitap serisi daha. . . Gözlerinizden bir damla yaş akacağını garanti ederim' *Romance Reviews Today*

"Cinsel gerilim, bu , lezzetli, şehvetli ve sırlarla dolu hikâyenin sayfalarında çatırdıyor." *Library Journal*

'Son derece eğlenceli ve muhteşem seksi' *Booklist*

'Samimi duygular ve ilgi çekici senaryolarla dolu büyüleyici bir hikaye . . duygusal keşifler ve yükselen tutkularla dolu olağanüstü bir aşk hikayesi, mizah ve gerilimin keyifli dokunuşlarıyla'
Tek Başlıklar

'Kavurucu ... Baştan sona cızırdıyor' *Okuyucudan Okuyucuya*

"Jeffries'in okurlarının beklediği tüm ilgi çekici karakterler, hızlı olay örgüsü ve esprili diyaloglarla dolu" *Publishers Weekly* (starred review)

Sabrina Jeffries tarafından

Duke Hanedanlığı Serisi
Düşes Projesi

Günahkar Nişanlılar Serisi
Günah İşleme Sanatı
Baştan Çıkarma
Çalışması Arzunun
Tehlikesi Tutkunun
Zevkleri
Baştan Çıkarma Yeteneği (e-novella)
Flörtün Sırrı
Haydutların Riski (e-novella)

Hellions Of Halstead Hall Serisi
Lord Stoneville Hakkındaki
Gerçek Yatağında Bir Hellion
Vahşi Bir Lordla Evlenmek
İstemeyen Bir Leydi Nasıl
Tavlanır?
Bir Leydi Asla Teslim Olmaz

Kitap Hakkında

Project Duchess

Bir dizi üvey baba ve zor bir çocukluk, Greycourt'un 5. Dükü Fletcher 'Grey' Pryde'a korunaklı bir kalp, kıskanılacak bir servet ve hak edilmemiş bir haydut ünü bırakmıştır. Bir eş bulmak için çok az zamanı vardır, ancak annesi tekrar dul kaldığında, kader onun yoluna alışılmadık Beatrice Wolfe'u çıkarır.

Beatrice romantizmden uzun zaman önce vazgeçmiştir ve kibirli Greycourt Dükü'yle tanışması ilk başta fikrini pek değiştirmez. Sonra Grey, kederli annesine son 'projesinde' - ilk kez sahneye çıkacak ruhlu, modası geçmiş Beatrice'i eğitmek - yardımcı olmayı kabul eder ve Beatrice, büyüleyici görünümün altındaki gerçek Grey'i görmeye başlar. Ancak Grey ailesinin sırlarını deşmeye başlayınca, sadakatinin ailesine mi yoksa dersleriyle kalbini fetheden adama mı olduğuna karar vermek zorunda kalır.

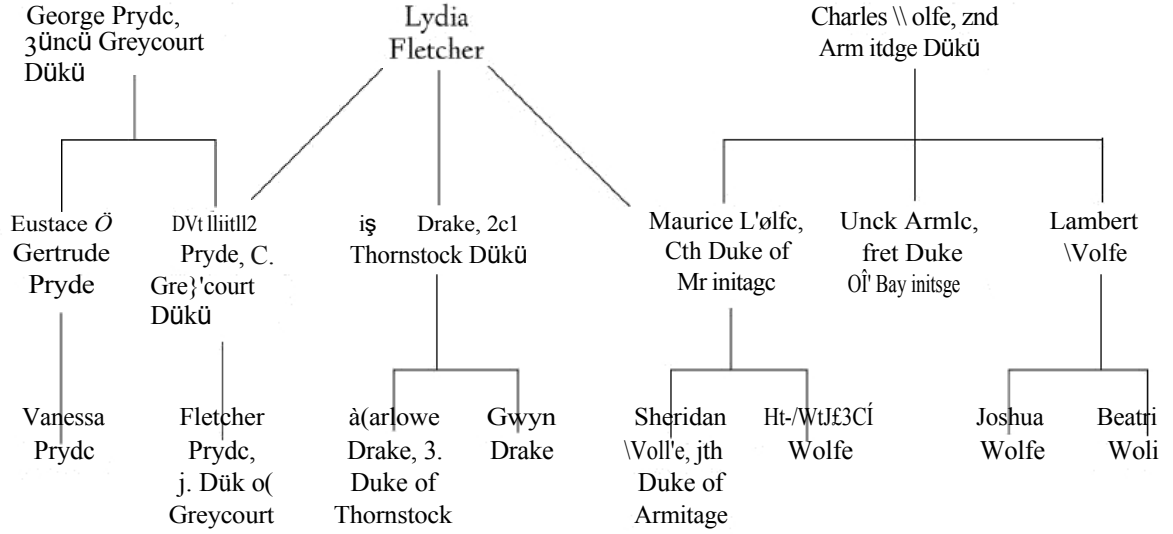
Daha fazla göz kamaştırıcı romantik ve esprili tarihi romantizm Sabrina'nın Günahkâr Damatlar, Halstead Hall Hellionları, Varisler Okulu ve Kraliyet Kardeşliği gibi diğer muhteşem serilerini kaçırmayın.

*Joyce Ratley'e,
Otistik çocuklarımız ve yetişkinlerimiz için
uzun yıllar boyunca verdiğiniz eğitim ve
gösterdiğiniz özen için teşekkür ederim.
Bilgeliğini ve harika yöntemlerini özleyeceğiz.
Daha da harika şeyler yapmaya devam edeceğinizi
biliyorum.*

*Ve menajerime,
Ahearn Ajans'tan Pam Ahearn,
İyi günde kötü günde otuz bir yıl boyunca bana
destek olan herkese teşekkür ederim. Umarım daha
uzun yıllar devam ederiz!*

Lydia'nın Kocaları ve Çocuklar

London Society Times

DOWAGER DÜŞESİ ÜÇÜNCÜ KOCASINI KAYBETTİ

Söz verdiğimiz gibi, sevgili okuyucular, size en son haberi sunmak için acele ettik ve gerçekten de çok şaşırtıcı bir haber. Eski Lydia Fletcher şu anda üç dük tarafından evlendirilmiş ve dul bırakılmış olma gibi şüpheli bir ayrıcalığa sahip: 4. Greycourt Dükü, 2. Thornstock Dükü ve yeni ölmüş olan 3. Armitage Dükü.

Ayrıca her birine birer varis, hatta bir vakada hem bir varis hem de bir yedek çocuk doğurmayı başarmıştır. Greycourt'un 5. Dükü olan oğlu Fletcher Pryde babasının servetini on katına çıkarmış olsa da, ahlaksız bekârlardan oluşan gizli bir çeteyi yönettiği de söylenmektedir. Bu beyefendinin çekingenliği göz önüne alındığında, bu tür amaçsız davranışlara daha az eğilimli biri hayal edilemezdi, ancak sık sık gözlemlendiği gibi, durgun sular derin akar.

İkinci oğlu, Thornstock'un 3. Dükü Marlowe Drake hakkında böyle bir söylentiye inanmak daha kolaydır; söylendiğine göre, hoşlanmadığı bir ışıklı etekle hiç dans etmemiştir. Londra'ya yeni gelen ikiz kız kardeşi Leydi Gwyn, onu kendi talimlerini gütmeye zorlayarak bu tür davranışları daha da zorlaştıracasına söz verir. Leydi Gwyn'in ilk sezonu oldukça ilginç geçecek ve bendeniz de bu sezonu büyük bir dikkatle izliyor olacağım.

Son olarak, hayatının büyük bir kısmını merhum babasının büyükelçi olarak görev yaptığı Prusya'da geçirmiş olan 4. Armitage Dükü Sheridan Wolfe'a geliyoruz. Ailenin karanlık atıdır, sosyetedeki pek çok kişi tarafından tanınmaz, ancak muhtemelen çeyizini nadir bulunan düşes unvanıyla değiştirmeye istekli bir mirasçı bulmakta zorlanmayacaktır. Eğer bulursa, ona hemen bir varis ve bir yedek doğursa iyi olur, çünkü küçük kardeşi Albay Lord Heywood Wolfe unvan şansı için kanatlarda bekliyor!

Gerçekten de, düşes Lydia'nın tüm soyu, ailenin düklerinin zamanından önce ölme eğilimi göz önüne alındığında - bunu söylemek sadece ürpertici olabilir - mümkün olan en kısa sürede varisler doğursa iyi olur.

Cenaze töreni Lincolnshire'daki Armitage Hall'da yapılacaktır.

Birinci Bölüm

Londra, Eylül 1808

Güzel bir sonbahar öğleden sonrasında, Greycourt Dükü 5. Fletcher Pryde, Mayfair'deki evinin merdivenlerinden çıkarken işlerini düşünmeye dalmıştı. Muhtemelen bu yüzden kapıdan içeri girerken uşağının yüzündeki konuşkan ifadeyi fark etmemişti.

"Majesteleri, sizi bilgilendirmenin benim görevim olduğunu düşünüyorum-"

"Şimdi olmaz, Johnston. Saat sekizde yemeğim var ve o saatten önce yaşlı Brierly'yi kulübünde yakalamayı umuyorum. Devon'daki malikânemin yakınlarındaki araziyi boşaltıyor, iyileştirmelerime devam edebilmem için buna sahip olmam gerekiyor. Ve onunla konuşmadan önce incelemem gereken raporlar var."

"Daha fazla arazi mi Grey?" dedi kesinlikle genç bir kadın sesi. "Bazen kadınların elbise alışverişi kadar hevesle mülk alışverişi yaptığınızı düşünüyorum. konusundaki ününüze bakılırsa, muhtemelen onlara daha az para ödüyorsunuz."

Grey sese doğru döndü. "Vanessa!" Johnston'a kaşlarını çatarak baktı. "Burada olduğunu bana neden söylemedin?"

Kâhyası gözlerini biraz kaldırdı, adamın gözlerini devirmesine ramak kalmıştı. "Denedim efendim."

"Ah. Doğru. Sanırım yaptın."

Grey Vanessa Pryde'a hoşgörüyüyle gülümsedi. Yirmi dört yaşındaydı, kendisinden on yaş küçüktü ve kuzeninden çok kız kardeşi gibiydi.

Şapkasını, sürücü eldivenlerini ve paltosunu çıkarıp uşağa verdi. Grey, Vanessa'ya bir fakirin prensese baktığı gibi bakan uşağı tanıyamadı. Uşak

Kalp şeklindeki yüzü, mükemmel orantıları ve simsiyah buklelerinin zenginliği göz önüne alındığında bu hayranlık anlaşılabilirdi, ama aynı zamanda çok da uygunsuzdu.

Grey adama mükemmel olduğu o sakinleştirici bakışlardan birini attı.

Uşak renk değiştirip aceleyle , Johnston öne çıkıp mırıldandı: "Özür dilerim, Majesteleri. Kendisi yeni. Onunla konuşacağımın emin olabilirsiniz."

"Öyle olduğunu görüyorum." Sonra dikkatini, bu alışverişi fark etmemiş gibi görünen Vanessa'ya çevirdi. "Seni beklemiyordum."

"Öyle olmalıydın, kuzen." Vanessa özenli bir reveransla ona muzip bir gülümseme fırlattı. "Yoksa 'müstakbel nişanlı' mı demeliydim?"

"Bunun şakasını bile yapma," diye homurdandı. Ne zaman Vanessa'yla evli olduğunu düşünmeye çalışsa, onun kundaktaki bebekliğini, babası, amcası Eustace Pryde tarafından kucağa alınışını hatırlıyor ve bunu yapamayacağını biliyordu. Onun büyüdüğünü görmüştü ama onu karısı olarak hayal edemiyordu.

Neyse ki Vanessa'nın da onunla evlenmek gibi bir arzusu yoktu. Bu yüzden hırslı annesi ne zaman Vanessa'yı evlenmeye zorlamak için onu uygunsuz bir pozisyona sokma talimatıyla onu buraya gönderse, zamanlarının çoğunu Vanessa'nın neden "sadece onu özlediğine" dair makul bir neden uydurmakla geçiriyorlardı.

"Merak etme." Vanessa küçük bir kahkaha attı. "Hizmetçim benimle birlikte. Her zamanki gibi, annem için uydurduğumuz bahaneye yemin edecek. Gelin, misafir odasında çay ve kek için bize katılın."

Evinin idaresini Vanessa'ya bırakmıştı. Koridorda yürürlerken, "İyi görünüyorsun," dedi.

Biraz kibirlenerek dans etti ve dönerek adamın karşısına çıktı, eteklerini bacaklarının arasında savururken onu durmaya zorladı. "Yeni elbisemi beğendin mi? Anneme söylemem. Seni baştan çıkarmak için kendisi seçti. Ona en sevdiğin rengin sarı olduğunu söyledim."

"Sarıdan nefret ederim."

Mavi gözleri ona parıldadı. "Kesinlikle."

Çaresiz bir kahkaha . "Sen, canım, tam bir hoyratsın. Anneni kışkırtmak için harcadığın enerjinin onda birini bir koca bulmak için harcasan, seninle evlenmek için yalvaran yirmi adam bulursun."

Morali bozulmuş gibiydi. "zaten bende var. Ama annemin nasıl olduğunu bilirsin. Sen masadan kalkana kadar, daha küçük bir adamın takım elbisesini kabul etmeme izin vermez." Parmağını ona doğru salladı. "Öyleyse lütfen evlenir misin? Benden başka biriyle? Yoksa kesinlikle bir kız kurusu olarak öleceğim."

"Bu senin başına asla gelmeyecek, bunu ikimiz de biliyoruz." Bakışlarını ona dikti. "Dur bir dakika, gözüne kestirdiğin özel biri mi var?"

Kızarması onu telaşlandırdı. Vanessa'nın erkekler konusunda berbat bir zevki vardı. "Kim o?" diye sordu.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Sana söylemeyeceğim."

"Çünkü onaylamayacağımı biliyorsun, bu da onun senin için tamamen yanlış olduğu anlamına geliyor."

"Öyle *değil*. O bir şair."

Lanet olsun. Vanessa'nın bir şairle evlenmesi gerekiyordu, tıpkı onun yemek yapmayı öğrenmesi gerektiği gibi. Sonra tekrar . . . "Ünlü bir şair mi?" diye umutla sordu. Eğer adamın parası varsa, bu işe yarayabilirdi. Vanessa'yla evlenecek birinin, sırf onun elbise alımlarını karşılayabilmek için bile, bol paraya ihtiyacı olacaktı.

Arkasını döndü ve doğru yürüdü. "Olacak. Benim desteğim ve teşvikimle."

"Tanrı hepimize yardım etsin." Her kimse, bu şair için neredeyse üzülüyordu. "Sanırım annen onaylamıyor."

Salona girerken, "Sanki ona söyleyecekmişim gibi," diye alay etti.

Vanessa'nın hizmetçisi kanepede dimdik oturuyordu, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Hiç kuşkusuz, değişken işverenine ayak bağı olmaya alışkındı.

"O zaman işler ciddi bir ilgiye dönüşmedi," dedi Grey, bununla da uğraşmak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. Hâlâ adam gitmeden önce Brierly'nin kulübüne gitmeyi umuyordu.

"İşler nasıl bu *kadar* ilerleyebildi?" Vanessa bir çay keki aldı ve her zamanki iştahıyla mideye indirdi. "Annem seninle evlenmeme o kadar odaklanmış ki, arkadaşımın katılabileceği etkinliklere beni götürmesini sağlayamıyorum." Ona korkunç bir bakış fırlattı. "Ve senin hakkındaki son dedikodular sayesinde yine gözyaşlarına boğuldu. Senin ahlaksız bekarlardan oluşan gizli bir çeteyi yönettiğine dair tüm o saçmalıklara gerçekten inanıyor." Homurdandı. "Bu kadar sıkıcı ve tahmin edilebilir bir şeyi asla yönetmem. Bunun için zamanım ya da isteğim yok ve bu düzeyde bir gizliliği sürdürmek, insanlar oldukları için çok fazla çaba gerektiriyor. Umarım ona enerjimi mülklerime harcamayı tercih ettiğimi söylemişsinizdir." "Söyledim. Bana inanmadı. Asla inanmaz."

"Yine de seni buraya bu gizli sefahat çetesinin lideriyle görüşmen için gönderdi. Hiç mantıklı değil."

"Dedikodular onu beni seninle evlendirmek için daha da heveslendirdi. Hmm."

"Muhtemelen sen beni ve düklüğümü soyumuz için almadan önce tüm servetimi 'ahlaksız' yaşam için harcayacağımdan korkuyor."

"Ya da böylesine kontrolsüz arzuları olan bir adamı manipüle etmenin kolay olacağını düşünüyor. Seni bundan daha iyi tanıyor olmalı. Kesinlikle tanıyorum. Sende kontrol edilemeyen tek bir şey bile yok." Vanessa parmağını çenesine vurdu.

"Bir başka olasılık daha var: Kabal hakkındaki söylentiye annem kendisi çıkardı."

"Ne amaçla?"

"Sizi cazip olmayan biri gibi göstererek rakiplerimi ortadan kaldırmayı umuyor."

"Sana söylemekten nefret ediyorum canım, ama bir adamın kötülüğüne dair söylentiler nadiren rekabeti ortadan kaldırıyor gibi görünüyor. Eğer annenin planı buysa, aptalca bir plan. Bu da dedikodu hakkındaki fikrimi kanıtlıyor: Söylentiler, canı sıkılanlar için eğlenceden başka bir şey değildir. Toplumdaki insanlar harcadıkları enerjinin onda birini-"

"Biliyorum, biliyorum - anlamsızsınız, aramızda zerre kadar yararlılık yok," dedi küstahça. "Akıllı başında olan bir tek sen varsın."

Hizmetçisi bir kahkaha patlatacakmış gibi görüldüğünde, Vanessa'ya alaycı bir bakış fırlattı. "Beni bu kadar kendini beğenmiş ve kibirli mi sanıyorsun, tatlım?"

"Daha kötüsü." Sonra bir gülümsemeyle suçlamayı yumuşattı. "Ve bu notla, sizi yalnız bırakayım." Hizmetçisi boğazını temizledi ve Vanessa, "Ah, neredeyse unutuyordum! Bunu sana getirdim." Retikülünden mühürlü bir mektup çıkardı. "Size değil de bize geldi. Bu da ilginç. Belki de annen haftalardır buraya gelmediğini duymuştur. Gerçi neden seni daha sık düşündü bilinmez."

Göğsündeki ani sıkışmayı görmezden geldi. "Nedenini gayet iyi biliyorsun."

Vanessa içini çekerek, sadece onun duyabileceği alçak bir sesle konuşmak için yaklaştı. "Hâlâ anneni cezalandırmak zorunda mısın?"

İçini kaplayan suçluluk duygusunu gizlemek için hafifçe, "Saçmalama," dedi. "Onu cezalandırmıyorum. Ayrıca, ona eşlik edecek diğer çocukları var. Benim ona yaltaklanmama ihtiyacı yok."

Vanessa burnunu çekti. "Sanki birine yaltaklanıyormuşsun gibi. Ve evet, kabul etsen de etmesen de onu cezalandırıyorsun."

Vanessa'nın gözlerinde parlayan merhamet, annesi hakkında bir şey söylediğine pişman olmasına neden oldu.

Mektuba uzandı, ama Vanessa onu bırakmadı. "Seni seviyor, biliyorsun."

"İstiyorum." Başka ne diyebilirdi ki? O da kendince onu seviyordu.

Grey mektubu ceketinin cebine sokmaya başladı, sonra durakladı. Mektup, annesinin mektuplarından biri için son derece ince görünüyordu. Dehşet duygusuyla mektubu açtığında kısa bir mesajla karşılaştı:

Sevgili Grey,

Üvey babanızın ettiğini bildirmekten üzüntü duyuyorum. Cenaze töreni Salı günü Armitage Hall'da yapılacak.

Sevgilerimle, Anne

P.S. Lütfen gel. Bunu sensiz yapamam.

Grey uyuşmuş bir halde kelimelere baktı. Maurice, gerçekten tanıdığı tek babası ölmüştü.

Lütfen gel. Bunu sensiz yapamam.

Aman Tanrım, annem yıkılmış olmalı.

Anlaşılan sıkıntısı yüzünden okunuyordu, çünkü Vanessa mektubu kapıldığı gibi okudu, sonra da dehşet dolu bakışlarını ona çevirdi. "Oh, Grey, ne kadar *korkunç*. Çok özür dilerim."

Kendini sahtekâr gibi hissetmesine rağmen, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Ailesi birkaç ay önce Prusya'dan döndüğünden beri Maurice'i neredeyse hiç görmemişti. Acılarının onu uzak tutmasına izin vermişti ve artık çok geçti.

Şimdi kaşları çatılmış bir halde mektubu yeniden okuyordu. "Maurice. . Bu Sheridan'ın babası olmalı, değil mi? Sanırım artık dük olacak."

Kadının sesindeki tuhaf nota onu durdurdu. "*Sheridan?* Ne zamandan beri üvey kardeşimle bu kadar samimisin? Onunla sadece bir kez karşılaştın."

"Aslında üç kez karşılaştık," diye mırıldandı. "Hatta iki kez birlikte dans ettik."

Uh-oh. Sheridan Vanessa'nın yanında kendine dikkat etse iyi olurdu. Vanessa sevgisini bir erkeğe bağladığında, dişlerini gerçekten geçirebilirdi. "Sakin bana gözüne kestirdiğin 'şairin' o olduğunu söyleme."

Adamın keskin sesi kızın başını kaldırmasına neden oldu. "Saçmalama. Sheridan'ın kafasında şiirsel bir düşünce yok."

Haklıydı ama bunu nereden biliyordu? "Artık dük olduğuna göre ona Armitage demen gerekecek."

"Ona ilgi duymamam için bir neden daha. Annem ne isterse istesin, bir dükü *asla* kocam olarak kabul etmeyeceğim. Hepiniz çok ... çok ..."

"Kendini beğenmiş ve kibirli mi?"

Yakın bir akrabasını yeni kaybetmiş bir adama hakaret etmemesi gerektiğini fark etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Onun gibi bir şey." Adam hiçbir şey söylemeyince, "Ailenizde kesinlikle çok sayıda dük var," diye ekledi.

"İnsanın annesi üç kez iyi bir evlilik yaparsa böyle olur."

"Arkasında büyük bir hanedan bırakacak. Bazıları bunun mükemmel bir planlama olduğunu söyleyebilir."

"Üç kez dul kalmayı planlamamıştı, sizi temin ederim," dedi sertçe. Vanessa şaşırarak görünüyordu. "Tabii ki hayır. Özür dilerim Grey, çok düşüncesiz davrandım."

Burnunun kenarını sıktı. "Hayır, bu ... Sadece haberlerden dolayı tedirginim."

"Eminim. Yapabileceğim bir şey varsa ..."

Grey cevap vermedi, akli çoktan Sheridan'ın Armitage Dükü olduğunu hatırlamaya başlamıştı. Maurice sadece birkaç aydır düktü ve şimdi Sheridan bu görevi üstlenmek kalıyordu. Başu dönüyor olmalıydı. Grey'in, Sheridan ve annesine Salı günkü cenaze töreniyle ilgili düzenlemelerde yardımcı olmak için bile olsa Armitage Hall'da olması gerekiyordu.

Bekle, bugün Pazar'dı. Ama *hangi* pazar? Kahretsin, üvey babasının cenazesini çoktan kaçırmış mıydı?

"Bu mektup ne zaman geldi?" diye sordu.

Cevap veren hizmetçiydi. "Sanırım geçtiğimiz Cuma günüydü, Majesteleri."

"Doğru," dedi Vanessa. "Cuma günü."

Armitage Malikânesi Sanforth kasabasına yakındı. Eğer uşakları bavulunu açmadan önce yakalarsa, Grey bir saat içinde yas kıyafetlerini giyip yola koyulabilirdi. Yarına kadar Lincolnshire'a kolayca ulaşabilirdi. "Gitmeliyim," dedi ve kapıya doğru döndü.

Vanessa, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

"Saçmalama," diye tersledi Grey hizmetçisi itiraz edemedi. "Her zamanki gibi eve gideceksin ve annene burada olmadığımı söyleyeceksin. Bu sefer beni kaçırmak için mükemmel bir bahanen var. Üvey babamın ölüm haberini çoktan aldığımı ve Lincolnshire'a gittiğimi söyle yeter. Anlaşıldı mı?"

"Ama ... ama size henüz mektubu getirmemiş olsaydım nasıl haberdar olabilirdiniz?"

"Hizmetçilerin size burada zaten bir tane olduğunu söylediklerini söyleyin." Sağduyusu sonunda kendini gösterdi. "Evet, muhtemelen öyle, çünkü henüz postalarımı bakmadım. Annem bir şey bırakmış olamaz."

şansa bırakmazdı. Birden fazla ihbar gönderirdi." Kederden ne kadar dikkati dağılmış olursa olsun.

Vanessa elini onun koluna koydu. "Grey, yanında birine ihtiyacın var. Belli ki üzgünsün."

"İyi olacağım." Olacaktı, lanet olsun. "Şimdi sen git. Gitmeden önce yapmam gereken hazırlıklar var."

"Elbette." Kendisine katılan hizmetçisine başıyla selam verdi. "Anneme kaybınızı söyleyeceğim. Belki bu onun entrikalarını bir süreliğine en aza indirir."

"Nedense bundan şüpheliyim." Fısıldamak için yakınına eğildi, "Şairine dikkat et, canım. Daha iyisini hak ediyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Zaten sen yasta olduğun için onunla görüşme şansım olacağını sanmıyorum. Annem, sen tekrar müsait olana kadar biriyle görüşmemi bekletecek."

"Güzel. Bunu engellemek için etrafta olmadığım bir zamanda senden daha aşağı biriyle evlenmeni düşünmek istemem."

Başını geriye atarak kapıya doğru yürüdü. "Aşk için evlenmek için söylenecek bir şey var, biliyorsun. Yemin ederim, bazen evlilik hakkındaki fikirlerinle bana annemi hatırlatıyorsun."

Bu veda konuşmasının ardından, hizmetçisi arkasından gelirken vals yaparak dışarı çıktı.

Ne kadar gülünç. Cora Teyze'ye hiç benzemiyordu, o açgözlü cadaloza. O sadece mantıklı biriydi. Aşk onun denklemine girmiyordu çünkü parasal bir değeri yoktu. Evlendiğinde, emrinde zengin bir dükalığa sahip olmakla yetinecek, buluttan şatolar hayal etmeyen ve ondan duygu, aşk ya da romantik saçmalıklar beklemeyen mantıklı bir kadınla evlenecekti.

Kalbini korumayı zor yoldan öğrenmişti.

İkinci Bölüm

Lincolnshire, İngiltere

Saygıdeğer Bayan Beatrice Wolfe, Armitage Salonu'nun dışında durmuş, eleştirel bir gözle giriş yolunu inceliyordu. Cenaze arması kapıya asılmıştı -bu kez eğri büğrü değildi- ve kemerler ile pencereler siyah örtülerle kaplanmıştı. Bir dük için olması gerektiği gibi düzgün görünüyordu.

Kendisi ve kardeşi Joshua'nın önceki Armitage Dükü'ne taktığı isimle Armie Amca'sına bu kadar özen göstermemişti. Armie Amca'nın son yıllarını, salona her gelişinde onu nasıl pençelemeye ya da arkasından tokatlamaya çalıştığını düşünmek bile onu ürpertiyordu.

Buna karşılık, Armie Amca'nın ölümünden sonra düklüğü devralan Maurice Amca ona saygı ve nezaketle davranmıştı. O ve teyzesi Lydia, salona yeniden ışık, kahkaha ve güzel zamanlar getirmişlerdi.

Şimdi her yerde yine ölüm kol geziyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Daha bir hafta önce Armie Amca'nın ölümünü simgeleyen siyah örtü ve cenaze armasını kaldırmışlardı! Birkaç ay içinde iki dük ölmüştü. Bu çok utanç vericiydi. Gerçekten öyleydi.

Kuzeni Sheridan kapıda belirdi, son birkaç günden sonra bir hayalet gibi görünüyordu. Babasına çok yakındı ve onun ölümünü Lydia Teyze dışında herkesten daha ağır karşılamıştı. Sheridan'ın kardeşi Heywood'un da bu olaydan çok etkilendiğine şüphe yoktu ama Heywood orduda olduğu ve muhtemelen babasının ölüm haberini henüz almadığı için bunu bilemezdi.

Sheridan ona solgun bir gülümseme fırlattı. "Rahatsız ettiğim için beni bağışla Bea, ama annem Grey'in gelip gelmediğini tekrar kontrol etmemi istedi." Onun ötesindeki yolu gözden geçirdi. "Gördüğüm kadarıyla gelmemiş. Gelmiş olsaydı, burada devasa bir seyahat arabası olurdu."

Beatrice güldü. Kuzeninden hoşlanıyordu. Yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen kendisinden sadece iki yaş büyüktü, bu yüzden onun yanında kendini rahat hissediyordu. Ailenin hiçbir ferdi törene önem vermezdi ama özellikle Sheridan vermiyordu, gerçi bu durum şüphesiz değişecekti. "Artık Armitage Dükü olduğuna göre senin de devasa bir araban olacak."

"Muhtemelen hayır, aslında." Yüz hatlarına kasvetli bir hüznü çöktü. "Korkarım düklüğün durumu kötü. Büyük koçlar için para yok. Şansım yaver giderse bunu düzeltebilirim ama zaman alacak. Ve bu kadar çabuk miras almayı beklemiyordum."

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Lydia Teyze nasıl?"

İç çekti. "Pek iyi değil. Bu hepimizi şaşırttı." Bakışlarını geniş çimenliklerin ötesindeki ormana çevirerek gerildi. "Bu ... um ... kardeşiniz cenazeye katılmayı planlıyor mu?"

Yutkundu. Joshua en hafif tabirle zor biriydi. "Eminim yapacaktır." Bu bir yalandı. Onunla ilgili hiçbir şeyden emin olamazdı.

Ama sözleri Sheridan'ı rahatlatmışa benziyordu. "Güzel. Onu istediğimiz kadar göremiyoruz."

"Onunla aynı evde yaşamasaydım onu göremezdim. Joshua insanlara düşkün değildir." En hafif tabirle. İçinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında onu suçladığından değil ama cenazeye katılmasının Armitage Hall'uyeni sakinlerine en azından bir borcu olduğuna onu ikna etmek için elinden geleni yapacaktı.

Özellikle de yeni ev sahibi Sheridan'a. Sheridan istediği zaman onları evlerinden, eski çeyiz evlerinden . Özellikle de Sheridan'ın annesi artık düşes olduğu ve hakkı olan evde yaşamayı tercih edebileceği için.

Beatrice bunu düşünemezdi. "Lydia Teyze'ye yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Üvey kardeşim Grey'i yoktan var etmek mi?" Bir elini küllü kahverengi buklelerinin arasından geçirdi. "Özür dilerim."

"Eminim yakında burada olur."

Sert bir kahkaha attı. "Ben . Annemin mektuplarını aldığından bile emin . Bazen kardeşimin bir ailesi *olduğunu* bile unuttuğunu düşünüyorum. Lanet Greycourt'un önemli Dükü olmakla çok meşgul."

Ne diyeceğini bilemiyordu. "Lanet Greycourt Dükü" ile hiç tanışmamış olmasına rağmen, skandal sayfalarında ondan hoşlanmayacağını bilecek kadar çok şey okumuştı. Her şeyden önce, her biri bir öncekinden daha güzel olan birkaç kadınla gayrimeşru ilişki yaşadığı söyleniyordu ve sadece bu bile onu temkinli yapıyordu. Bu ona Armie Amca'yı çok iyi hatırlatıyordu.

"Gazetede söyledikleri doğru mu?" diye sordu. "Kardeşinizin ahlaksız bekarlardan oluşan gizli bir çeteyi yönettiği doğru mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Grey bize ne yaptığına dair hiçbir şey söylemiyor. Bildiğim kadarıyla uykusunda bile hayır işleri yapıyor olabilir."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı, sonra kardeşini aşağıladığını fark ederek aceleyle ekledi, "ama kabal meselesi kulağa zorlama geliyor. Bir kere neden gizli tutulsun ki? Bir dük istediği her şeyi cezasızlıkla yapabilir, öyleyse neden *düzenli* bir sefahat çetesi olmasın? Kabal nedir ki zaten? Kulağa bir kulüp gibi geliyor. Kulüp mü? Yani-"

Her zamanki gibi gevezelik ettiğini fark etti. Sheridan ona kesinlikle eğlenerek bakıyordu.

Durmalı. "Her neyse, dükler kulüplerde iyidir. Yani muhtemelen sadece bir kulüptür." Ayaktakımını dışarıda tutan bir kulüp. Çünkü dükler bu konuda da iyiydi.

Duyduğuna göre özellikle Greycourt. Tanrı'dan daha zengindi, bu yüzden istediği kulübü satın alabilirdi. Söylendiğine göre, servetini iş anlaşmalarında acımasız davranarak kazanmıştı, bu yüzden de istediği kişiyi yok edebilirdi. Belki de bu yüzden toplum onun her sözüne önem veriyordu. Ya da belki de önemli bir şey söylemeden nadiren konuştuğu içindir.

Teyzesi için duyduğu endişeye rağmen, onun gelmemesini umuyordu. Onun gibi erkekler onu çileden çıkarıyordu. Buralarda pek fazla karşılaştığı söylenemezdi ama Armie Amca sayesinde karşılaştığı birkaçı da iyi bir izlenim bırakmamıştı.

Sheridan derin bir nefes aldı. "Her neyse, korkarım sizi de kardeşime olan kızgınlığımın içine sürükledim, ki böyle bir niyetim yoktu. Bize yardım etmek için zaten çok şey yaptınız." Pencereleere doğru belli belirsiz el salladı. "Bütün bunlar. Cenaze düzenlemeleriyle ilgilenmek. Ev defterlerini tutmak. Sen olmasan ne yapardık?"

Bu övgü içini ısıtmıştı. Belki de Sheridan onu ve Joshua'yı kapı dışarı etmeye pek hevesli değildi. "Teşekkür ederim. Yararlı olmayı seviyorum." Özellikle de teyzesine. Lydia Teyze daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu; canlılık ve dinçlik doluydu, iyi kalpli ve keskin zekâlıydı. Tıpkı Sheridan gibi.

Girişe doğru başıyla işaret etti. "İçeri dönsem iyi olacak. Annem cenaze kıyafetini seçmemi istedi." Boğazı sarsılarak kıpırdadı. "Bunu yapmaya dayanamayacağını söylüyor."

Zavallı adam. "Bunu anlayabiliyorum. Sen iyi bir evlatsın."

"Olmaya çalışıyorum." Tekrar yola baktı ve yüzü sertleşti. "Oğullardan bahsetmişken, Grey gelir gelmez bana haber ver, olur mu?"

"Tabii ki."

İçeri doğru yürümeye başladı, sonra durakladı. "Bir şey daha var. Annem, ilk çıkışınız için hazırlanmanıza yardım etmeye devam edeceğini söylememi istedi. Sadece daha yavaş ilerleyebilir."

"Ah!" Beatrice bunu unutmuştu. "Ona şu anda böyle bir şeyle uğraşmamasını söyle, Tanrı aşkına. Ben iyi olacağım."

"Aslında annem kendini kaptıracağı bir proje olduğunda daha iyi oluyor. Ve senin toplum içinde düzgün bir şekilde ortaya çıkma şansın olmadığı için dehşete düşmüş durumda. Bunu düzeltmeye niyetli."

"Çok nazik bir davranış." Ama aynı zamanda ürkütücüydü de. Beatrice av köpekleriyle ormanda dolaşmayı bir balo salonunda dolaşmaktan daha rahat hissediyordu. Erkeklerin sezon dışı kıyafetlerini, küçük göğüslerini ve mükemmel olmayan yüz hatlarını değerlendirip ilgilerine layık olmadığını düşünmelerinden nefret ediyordu.

"Annem sadece doğru olanı yapıyor." Sheridan onun yüz ifadesini kuzen endişesiyle izledi. "Armie Amca'nın sana karşı görevlerinde ne kadar gevşek olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Teşekkür ." Eğer onun sadece "gevşek" olduğunu düşünüyorlarsa, o zaman onunla hayatının gerçekten nasıl olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmaması iyi bir şeydi.

Sheridan'ın Armie Amca hakkında başka bir şey söylememesi için dua ederek nefesini tuttu. Sheridan eve doğru ilerlemeye devam edince rahatladı. Önümüzdeki birkaç hafta içinde hepsini ayakları altına almak düşündüğünden daha karmaşık . Maurice Amca'nın ölümüyle uğraşmanın onları kendi işlerine burnunu sokamayacak kadar meşgul etmesini umuyordu. Ve Joshua'nın. Özellikle de kendisinin bile çok yakından incelemeye cesaret edemediği Joshua'nın.

Bu düşüncayı aklının bir köşesine iterek salonun dış cephesine bir kez daha baktı ve içeri girdi. Bütün aynaları örtmesi için bir uşak gönderdi. Bunun çoktan yapılmış olması gerekiyordu ama Armitage Hall'da bugünlerde ne yazık ki yeterli personel yoktu ve bu kadar büyük bir evde her şeyle ilgilenmek biraz zaman alıyordu.

Sonra dikkatini o sabah pastacı tarafından teslim edilen cenaze bisküvisi kutularına verdi. Bu bisküvilerin, cenaze alayına katılmak üzere ayrılırken yas tutanların alabilmesi için fuayedeki bir masanın üzerine dizilmesi gerekiyordu. Kutuları açtı ve her biri üzerinde ölüm resimleri olan beyaz kâğıtlara sarılmış ve siyah balmumuyla mühürlenmiş bisküvileri dizmeye başladı.

Masanın üzerine dizilmiş küçük kafatasları, tabutlar, kum saatleri ve çapraz kemiklerin görüntüsü onu ürpertti ... ve hatırladı. On yaşındayken babasının cenazesinde yaşadığı yıkımı hatırlayınca, ayak seslerini fark etmedi, ta ki üzerine gelene kadar.

"Tanrı aşkına bu korkunç şeyler de ne?" diye gürledi derin bir erkek sesi.

Arkasını döndüğünde, hâlâ paltosunu ve şapkasını giymiş, delici bakışlarını arkasındaki masaya dikmiş bir yabancıyla karşılaştı. Bu Greycourt Dükü olmalıydı, çünkü yas kıyafetleri çok güzeldi. Ayrıca Sheridan'ın burnunun eğimi, gözlerinin rengi -parçalanmış yeşil şişeler gibi- ve alınının yüksekliğindeki aile benzerliğini de fark etti.

Genel olarak boyundan bahsetmiyorum bile. Beatrice bir kadın için uzun sayılsa da, Greycourt'un ondan en az birkaç santim uzun olması gerekirdi. Boyu, kıyafeti ve sert yüz hatları ve şüphesiz çoğu kadın için göz korkutucuydu.

O değil. Lordların kibriyle uğraşmaya alışkındı.

Soğuk bakışlarını ona çevirdi. "Eee?" diye sordu. "Bunlar ne?"

"Bunlar cenaze bisküvileri," dedi sert bir tavrıyla, adamın tavrından rahatsız olmuştu. "Buralarda yas tutanlara bir bardak Porto şarabıyla birlikte vermek adettendir."

"Öyle mi gerçekten?" dedi pahalı kunduz şapkasını çıkarırken. "Yoksa bu sadece yerel cenaze levazımatçısının annem gibi insanların faturalarını kabartmak için kullandığı bir şey mi? Böyle bir geleneği hiç duymadım."

"Oh, peki o zaman, eğer bu geleneği hiç duymadıysanız, böyle bir şey yok demektir," dedi öfkesine hakim olamayarak. "Londra'da olmayan her şey sizin gibiler için önemsiz, değil mi?"

Bu söz onu şaşırtmışa benziyordu, öyle de olmalıydı, çünkü yas tutan bir adama asla böyle bir şey söylememeliydi. Neden ah neden aklından geçenleri söylemişti? Genelde bu dürtüsünü dizginlemeye çalışırdı ama düğ böyle bir götlük yaparken bu çok zordu. "*Göt kelimesini kullanma, aklından bile geçirme.* Kardeşi sağ olsun, bir diğer sorunu da buydu: Bir çocuk gibi küfretme eğilimi. Denizci. En azından yüksek sesle küfretmemiştir.

Şaşkınlıkla adamın gözlerinde eğlence parıldıyordu. Şimdi ona sabitlendiklerinde fark etti ki, gözleri yeşil değil, sanki doğa annesinin gözlerindeki maviyle üvey kardeşinin gözlerindeki yeşili birleştiren kendine has olağanüstü bir renk ortaya çıkarmış gibi, serulean mavisiydi.

Bu onu tedirgin etti. Tıpkı Greycourt'un yüzünün keskin hatlarını yumuşatan gülümsemesi gibi. "Anladığım kadarıyla sizi yanlış yerel cenaze levazımatçısının kızı değilsiniz."

Bu sefer ona bağırp çağırma dürtüsüne karşı koydu. Tanrı aşkına, bir cenaze levazımatçısının kızı mı? Allah belasını versin! "Hayır, ," dedi buz gibi bir sesle.

Gülümsemesi genişledi ama henüz gözlerine ulaşmamıştı. "Bana kim olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Belli ki kendi varsayımlarınızı yapmayı tercih ediyorsunuz." Tanrım, işte yine aklına geleni söylemeye başladı.

Greycourt kıkırdadı. "Yani bu bir tahmin oyunu olacak, öyle mi?" Bakışları, kadınsı özelliklerine aval aval bakıyormuş gibi hissettirmeden kıyafetini değerlendiren bir bakışla onun üzerinde gezindi,

oldukları gibi. "Hizmetçi olmadığın çok açık. Hiçbir hizmetçi bu kadar güzel giyinmez."

"Çok naziksiniz efendim," dedi alaycı bir sesle. Ses tonu onu güldürdü. "Hadi şimdi, kim olduğunu söyle bana, Çünkü yemin ederim ne yapacağımı . Ve cevabı bilmek istediğimi düşünmeye başladım."

Uh-oh.

O anda, Sheridan'dan başkasının yaklaşmamasıyla kurtuldu. "Grey!" diye bağırdı. "Gelmişsin! Annem çok sevinecek."

Greycourt üvey kardeşinin omzuna bariz bir şefkatle vurdu. "O nasıl?"

Sheridan iç çekti. "Sen burada olduğun için artık daha iyi ."

Greycourt'un yüzünde beliren suçluluk duygusu muydu? Eğer öyleyse, bu onu ona karşı yumuşatmıştı. En azından biraz.

"Daha erken gelirdim," dedi, "ama seyahatleydim ve mektup bana düne kadar ulaşmadı."

Sheridan, Beatrice'i de konuşmaya dahil etmek için döndü. "Gördün mü Bea? Sana haber almakta güçlük çekebileceğini söylemiştim."

"Gerçekten de öyle." Sheridan'ın ona söylediği tek şey bu değildi ama Greycourt onu yanlış anlamış olsa bile bunu belirtmenin akıllıca *olmayacağını* düşündü.

"Sanırım siz ikiniz tanıştınız?" Sheridan sordu.

Greycourt, "Resmi olarak değil, hayır," dedi ve onu şaşkına çeviren alaycı bir bakış fırlattı.

"Pekâlâ," dedi Sheridan, "Bea, senin de tahmin edebileceğin gibi, bu benim kardeşim Grey."

"Üvey kardeş," diye düzeltti Greycourt onu.

Sheridan kaşlarını çatı. "Bu ayrımı yapmak zorundaydın, değil mi?"

"Eğer , hanımefendinin kafası karıştırdı. Armitage düklüğünün varisi siz göre, görüldüğümünden çok daha genç miyim yoksa gayrimeşru muyum diye merak etmek zorunda kalacaktı. İkisi değilim, bu yüzden açıklığa kavuşturmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

"Endişelenmeyin efendim," dedi Beatrice sahte bir tatlılıkla. "Hepimiz gerçeklerden haberdar olmadan varsayımlarda bulunmayız."

"Gerçekten mi?" Greycourt dudak büktü. "Ne kadar sıra dışı."

"Ve eğer bana tanıştırmaya için zaman verseydin, *Kardeşim*," dedi Sheridan sert bir sesle, "kuzenime senin durumunu açıklığa kavuştururdum."

Beatrice'in büyük memnuniyetine rağmen Greycourt'un beti benzi attı.

"Kuzen mi?"

Armie amcanın çocuğu mu?"

"Hayır, küçük kardeşi Lambert. O yıllar önce öldü."

"Anlıyorum." Greycourt Beatrice'e baktı. "Az önceki kabalığım için beni bağışlayın, Bayan Wolfe. Sheridan ve Heywood'un bir kuzeni olduğunu bilmiyordum."

"Aslında iki tane," diye ekledi Sheridan. "Bea'nın erkek kardeşinin adı Joshua." Sonra gözlerini kırıştırdı. "Bekle, Bea'ya kaba mı davrandın?"

"Önemli bir şey değildi," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Lord Hazretleri cenaze bisküvilerine itiraz etti, hepsi bu."

Greycourt'un gözleri ona parıldadı. Görünüşe göre, onun özrünü gerçekten kabul etmemiş olması gözünden kaçmamıştı.

"Ah," dedi Sheridan, "korkunçlar, değil mi? Ama cenaze levazımatçısı bize bunların Sanforth'taki her cenaze için bir gereklilik olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Greycourt, ona anlamlı bir bakış atarak, öfkesini yeniden alevlendirdi.

"İnanın bana," dedi Beatrice soğuk bir sesle, "eğer cenaze töreninden önce bisküvi ve porto olmazsa, tüm ilçe aile hakkında dedikodu yapar."

"Evet, tüm personelimiz aynı şeyi söyledi," dedi Sheridan. "Cook, onları teklif etmeyi ihmal etme ihtimalimiz karşısında çok utandı. Ama ben hâlâ korkunç olduklarını düşünüyorum. Üzgünüm, Bea."

"Korkunçlar," diye kabul etti, kuzenini memnun etmekle Greycourt'a dil çıkarmak arasında kalmıştı. Bu çocukça olurdu ama son derece tatmin ediciydi. "Babamın cenazesinden sonra elimizde o kadar çok kalmıştı ki, biz ve çalışanlar aylarca onları yedik. Bugün bile tadına tahammül edemiyorum."

Greycourt'un gözlerindeki acıma parıltısı onu bu kadar çok şey söylediğine pişman etti. Orada derinlerde bir yerde iyi bir adam gizleniyor olabilirdi - çok derinlerde - ama yine de onun kendisine acımasından hoşlanmamıştı.

"Personelden bahsetmişken," dedi Sheridan, fuayeye göz gezdirerek, "uşaklar nereye gitti? Zavallı Grey hâlâ şapkası elinde burada duruyor."

"Ah, canım," dedi, birini aramayı ihmal ettiği için kendine kızarak. Greycourt'un onun taşralı bir hödük olduğunu düşünmesine şaşmamalı. "Paltosunu ve şapkasını ben alırım."

Sheridan onlara uzanamadan onu kolundan yakaladı. "Gerek yok. Ben yaparım." Greycourt'a yandan bir bakış attı. "Bea cenazeye hazırlanmamıza yardımcı olmak için sabahtan akşama kadar çalışıyor. Korkarım personel sayımız oldukça az ve o neye ihtiyaç duyulduğunu herkesten iyi biliyor."

"Çok naziksiniz Bayan Wolfe." Greycourt'un sesi bile bunu kastetmiş gibi çıkıyordu.

Belki de onu yargılamak için çok aceleci davranmıştı. Varsayımlarda bulunmadığı zamanlarda *o kadar* da kötü değildi.

Bir uşak aceleyle giriş salonuna girdi. "Bağışlayın majesteleri, arka taraftaydık ve arabayı duymadık." Greycourt'un ceketini ve şapkasını almak için acele etti. Sheridan'a başını sallayarak, "Bir daha olmayacak, Majesteleri," diye ekledi.

Sheridan nazik bir şekilde, "Endişelenmeyin," dedi. "Herkesin ellerinin dolu olduğunu biliyorum."

Uşak uzaklaşırken Greycourt mırıldandı, "Dikkatli ol Sheridan. Artık buranın efendisi sensin. Hizmetkârlarının seni ezip geçmesini istemezsin. Sınırları en baştan belirlemek önemli."

Ve böylece Beatrice, onun kendisini neden kızdırdığını hatırladı. Evet, düz beyaz dişleri, yontulmuş yüz hatları, buruşuk siyah saçları ve muhteşem gözleriyle *biraz* çekiciydi ama aynı zamanda dünyanın sahibi olduğunu düşünen üstün bir kıçtı. Ondan asla hoşlanmayacaktı.

Asla.

Üçüncü Bölüm

Sheridan annelerini görmeye gitmekle ilgili bir şeyler söyledi ve Grey, özellikle Bayan Wolfe da yanında olunca, onu takip etmeye istekliydi.

Altın sarısı teni ve şeftali rengi yanaklarındaki çillerden de anlaşılacağı üzere, sevmediği bir güneş ışığıyla hiç karşılaşmamış olduğundan, sosyetenin çoğu onun görünüşünü onaylamazdı. Dedikoducular onun cesur yürüyüşünü eleştirir, dolgun, şehvetli dudakları ve kahve rengi gözleri hakkında mırıldanırlardı. Düz saçlar ve koyu renk gözler şu sıralar pek moda değildi.

Ama modanın onu yönlendirmesine asla izin vermemişti. Ne kadar uzağa düştüğünü görmek için o saçı çözmeye çalışma fikri kanında akılsızca bir sıcaklık uyandırdı. Kendisine rağmen, kızın enerjisi de aynı şeyi yapıyor, bu enerjiyi yatakta nasıl kullanabileceğini merak etmesine neden oluyordu. Merdivenlere doğru ilerlediklerinde, bir erkeğin ellerini güzelce dolduracak olan geniş poposuna bir kez daha bakmaktan çekinmedi.

Kızın kalkık burnu adamın gülmesine neden oldu. Belli ki onu onaylamıyordu. Tamamen temelsiz olmayan şöhreti göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değildi. Yengesi ve eniştesinin kontrolünden kurtulduğu ilk günlerde kendi yaban yulaflarını ekmişti.

Ama bu, Bayan Wolfe'un tepkisinden de anlaşılacağı üzere, kazandığı ün kadar uzun sürmemişti. Yine de ondan umudunu kesenler genellikle kızları değil çöpçatan anneler oluyordu.

Bu da onu meraklandırdı; çocuğun annesi neredeydi? Ve neden Wolfe ailesinin bu koluna aşına değildi? Son yirmi küsur yıldır ailesini ne kadar az gördüğü düşünüldüğünde bunun şaşırtıcı olmadığını düşündü. Ondan önce, ailesine daha az para ödüyordu.

Üvey babası Maurice'in ilişkilerine olan ilgisi, doğduğundan beri Thorn adını verdikleri ikiz üvey kardeşleri Gwyn ve Thornstock Dükü ile Berlin sokaklarını arşınlamaktan daha fazlaydı.

Bu da ona şunu hatırlattı. "Gwyn nerede? Thorn henüz gelmedi mi?"

"Dün gece," dedi Sheridan. "Neyse ki Thorn Londra'daydı.

Kaza olduğunda kasaba evindeydi, o yüzden buraya çabucak gelebildi."

"Kaza mı?" Grey kaşlarını çatı. "Annem sadece Maurice'in öldüğünü söyledi. Ben de bir hastalık yüzünden olduğumu düşündüm."

Sheridan şaşkınlıkla Bayan Wolfe'a üstü kapalı bir bakış fırlattı. "Aslında boğuldu, bu da Londra'ya bir mumyacı gönderme masrafını gerektirdi. Ama bu konuyu daha sonra konuşacağız."

Sheridan, Bayan Wolfe'un arkasından merdivenlere yöneldi.

Sheridan'ın daha önce personel yetersizliğinden yakınmasının ardından mumyacı hakkındaki sözleri Grey'i duraksattı. Bayan Wolfe'un önlerindeki merdivenleri tırmandığını fark edince sesini alçalttı. "Şu anda para sıkıntısı mı çekiyorsunuz?"

"Şu anda mı?" Kardeşi acı bir kahkaha atarak kapıyı açtı ve Grey ile Bayan Wolfe'un salona geçmesini bekledi. "Bunu da daha sonra konuşmamız gerekecek." Bu kez odanın diğer ucuna doğru anlamlı bir şekilde başını salladı.

Grey onun bakışlarını takip edince annelerinin dul otları giymiş olduğunu, Gwyn'in de yanında benzer bir jet bombazin elbiseyle oturduğunu gördü. İkisi de biberiye dallarının etrafına siyah kurdeleler bağlamakla meşguldü. Gerçekten de oda biberiye ve lavanta kokuyordu, her ikisi de vazolarda bolca bulunuyordu.

Sonra Sheridan ilerledi ve Grey tabutu gördü. Elleri titremeye başladı ve onları ceketinin ceplerine soktu. Maurice. Cesede yaklaşmaya cesaret edemedi. Henüz değil.

Bunun yerine dikkatini, işlerine o kadar dalmışlardı ki onu henüz görmemiş olan annesine ve üvey kız kardeşine çevirdi. Annesinin gözleri çökmüş görünüyordu, yanaklarında donuk bir ifade vardı ve her zamanki parlak gülümsemesi yoktu. Maurice'in kendisine kızdığı zamanlarda bile onu nasıl gülümsetebildiğini çok iyi hatırlıyordu.

Maurice bugün onu gülümsetemedi. Grey'in boğazı daraldı. Bir daha asla.

Yine de Bayan Wolfe kadınların yanına gidip yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sorduğunda, annem her zamanki gülümsemesinin soluk bir taklidi olsa da gülümsedi. "Neredeyse bitti," dedi, "ama teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne yapardık bilmiyorum canım."

İşte o zaman Grey'i gördü. Boğuk bir çığlık atarak ayağa fırladı ve onu kucaklamak için koştu. Tanıdık nişasta ve limon kokusu Grey'in boğazını çok yakından incelemeye cesaret edemediği bir duyguyla sıkıttı. Çünkü bu duygunun ardında çocukluğunda yaşadığı kayıpların acısı yatıyor ve onu batırmakla tehdit ediyordu.

"Geldiğine çok sevindim," diye fısıldadı. "Korkuyordum-"

"Ah, ama şimdi buradayım. Endişelenmene gerek yok." Onu bırakmadan önce kırmızı buklelerine bir öpücük kondurdu.

Grileşen kırmızı bukleleri. Annesinin yaşını hatırlatan bu söz onu çok etkiledi. Kabul, daha ellili yaşlarının başındaydı ama mezara konuluşunu izlemek için ne kadar zaman önce burada olacaktı? Bu düşünce kalbinin göğsünde sıkışmasına neden oldu. Zaten hayatının çok az bir kısmında ona sahip olmuştu.

Sonra onun solgun yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark etti ve bu görüntü midesine bir yumruk gibi indi. Annesini birçok kez ağlarken görmüştü; duygusal bir kadındı ve özellikle de bir oyun ya da roman onu etkilediğinde duygularını saklamaktan çekinmezdi. Aynı zamanda güler, küfreder ve çocuklarının üzerine titrerdi. Bu onun tarzıydı.

Ama *bu* gözyaşları onun bir şiir tarafından sürüklenmesinden kaynaklanmıyordu. Tam da bu yüzden içini burkuyorlardı. Mendilini onun eline bastırdı. "Anne, Maurice için çok üzgünüm."

Başını salladı, belli ki mendiliyle yanaklarını silerken cevap veremeyecek kadar kendinden geçmişti.

"Eğer yapabileceğim bir şey varsa-"

"Değişiklik olsun diye ona 'Baba' diyebilirsin." Buğulu mavi gözlerini ona dikti. "İngiltere'ye geldikten sonra bunu yapmayı bırakman onu hep üzümüştür."

İngiltere'ye sürgün edildiğimde demek istiyorsun. Hayır, bu tür hatırlatmaların zamanı değildi. İsteddiği şeyi vermenin ne zararı olabilirdi ki? Bu çok küçük bir şeydi.

Yine de çok büyük hissettirdi. "Elbette. Nasıl ."

İçini çekti. "Sana karşı kısa konuştuğum için beni affet. Ben sadece ..."

"Kederli. Biliyorum." Onun elini tuttu. "İstediğin kadar kısa olma hakkına sahipsin."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Bu sözleri bir hafta sonra, huysuzluğum yüzünden benden uzak kalmaya can attığın zaman sana söyleyeceğim."

Zorla gülümsedi, bir hafta kalmasını beklemesine içten içe içerledi. "Senin pek çok şey olduğunu gördüm anne, ama huysuzluk bunlardan biri değil." Odanın diğer ucundaki Bayan Wolfe'a danışmayı bitiren üvey kız kardeşinin yaklaştığını fark etti. "Gwyn tamamen başka bir mesele."

Gwyn niyetlendiği gibi onu duydu. "Benim hakkımda kötü bir şey söylemesen iyi ," diye azarladı, "yoksa gelmen bu kadar uzun sürdüğü için sana acı çektiririm. Thorn'u peşinizden göndermenin eşiğindeydim ama ikinizin de Londra'nın güveçlerinde kaybolmanızdan ve ikinizi de bir daha asla görememekten korktum."

Bu iğneyi görmezden gelerek eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da odayı taradı. "Thorn nerede bu arada?"

"Söylenecek bir şey yok. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin - nereye giderse gitsin kadın ve şarap bulma konusunda iyidir. Bu beceriyi ona senin öğrettiğine şüphe yok."

Onun gerçek karakteri hakkında hâlâ hiçbir şey bilmemesi, birlikte ne kadar az zaman geçirdiklerinin bir ölçüsüydü. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Gwyn onu bir kız kardeşin her zamanki şüpheliğiyle inceledi. "O zaman babam neden Thorn'u burada, İngiltere'de yoldan çıkaracağın konusunda hep endişelendi?"

"Hiçbir fikrim yok. Thorn, *Mau-Father*'ın da bilmesi gerektiği gibi, kendini yoldan çıkarma konusunda son derece yeteneklidir. Ve gazetelerde okuduğunuz saçmalıklara rağmen, ben Thorn değilim. Zamanımı güveçlerde geçirmiyorum."

"Hmm. Bence adam çok fazla itiraz ediyor."

"Ona Shakespeare'den alıntı yapma," dedi annem ağlamaklı bir sesle. "Yoksa Fletcher'dan alıntılar yaparak benimle alay etmeye başlar."

"Seninle alay etmiyorum anne," diye karşılık verdi, konuyu sözde vahşi doğasından uzaklaştırdığı için rahatlamıştı. "Sadece atamıza karşı haksız yere önyargılı olduğunu düşünüyorum. Shakespeare daha iyi bir oyun yazarı ve bunu sen de biliyorsun."

"Ben böyle bir şey bilmiyorum! Fletcher İngiliz dilindeki en ilgi çekici, en nükteli oyunlardan bazılarını yazdı. *Yaban Kazı Peşinde* beni güldürmekten asla vazgeçmiyor."

"Ne başlattığını görüyor musun Grey?" Gwyn gülümsedi. "Bir de bakmışız, sahneleri canlandırıyor."

"Özür dilerim abla," dedi Grey, "ama bunu başlatan *sendin*. Ben sadece burada durmuş kendimi savunuyorum."

Sheridan geldi. "Grey şimdi ne yaptı?"

Annemin öfkeli ifadesi yumuşadı. "Hiçbir şey. Bugün yanlış yapamaz."

Grey'in boğazına bir yumru takıldı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Sheridan kayıtsızca. "Çünkü onu bir süreliğine çalmam gerekiyor."

Anne Grey'in elini daha sıkı tuttu. "Yapmak zorunda mısınız? Daha yeni geldi."

"Korkarım buna mecburum," diye cevap verdi Sheridan. "Ama daha sonra onunla bol bol vaktin olacak. Bir süre Armitage Hall'da kalmayı planlıyor." Grey'e sert bir bakış fırlattı. "Öyle değil ?"

Lanet olsun. "Artık öyleyim." Grey bakışlarını kardeşine dikti. "Peki söyle bana, tam olarak ne kadar kalacağım?"

"Bunu tartışacağız." Sheridan kapıya doğru işaret etti. "Gidelim mi?"

Grey annesinin elini çabucak sıkarak, "Yakında döneceğim anne. Benim için bir sandalyeyi sıcak tut, olur mu?"

Sonra ağabeyinin peşinden kapıdan çıktı ve koridordan Maurice'in hayattayken çalışma odası olan yere gitti.

Grey oturduktan sonra Sheridan ikisine de konyak doldurmaya gitti ve Grey'e bir bardak uzattı. Sheridan kehribar rengi liköre bakarak öylece durunca Grey sordu: "Konu ailenin mali durumu mu? Çünkü cenaze masraflarını karşılamaktan ve size istediğiniz şartlarda borç vermekten mutluluk duyarım-"

"Mesele para değil. En azından henüz değil." Sheridan konyağını yudumladı, sonra onunla yüzleşti. "Babamın ölüm şekliyle ilgili."

"Boğularak."

Sheridan onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet ama kazara olduğunu sanmıyorum."

"Tanrı aşkına ne demek istiyorsun?"

"Babamın öldürüldüğüne inanıyorum."

Grey konyağından sağlıklı bir yudum aldı, sonra bir tane daha. "Peki sizi *bu* sonuca tam olarak ne götürdü?"

"Birkaç şey var. Her şeyden önce, ölümünün ayrıntıları var. Görünüşe göre evin yakınındaki köprüden nehre düştüğünde boğulmuş-"

"eyiz evi mi var?"

"Büyükbabam öldüğünden beri Bea ve kardeşi Joshua'nın yaşadığı yer burası."

Grey, Bayan Wolfe'un sadece cenaze töreni için salonda olduğunu sanıyordu ama anlaşılan buraların demirbaşıydı. Daha önceki iki ziyaretinde onunla karşılaşmamış olması garipti.

"Bu eyiz evi tam olarak nerede?" Grey sordu.

"Birkaç mil ötede, arazinin diğer ucunda. Büyükannem ve Bea, Joshua'nın Kraliyet Deniz Kuvvetleri'nde görev yaptığı dönemin çoğunda orada yaşadılar. O bir binbaşı, biliyorsunuz. Yaralanıp terhis olduktan sonra Armie Amca, Joshua'nın orada ikamet etmesini ve malikanenin baş bekçisi olarak hizmet vermesini önerdi. Büyükannemin ölümünden bu yana birkaç yıldır bu görevi yapıyor."

Grey kaşlarını çattı. "Av bekçisi mi? Bir dükün torunu mu? Tanrı aşkına, bu pek de centilmen mesleği sayılmaz."

"Katılıyorum ama anladığım kadarıyla döndükten sonra çok az seçeneği olmuş. Yaralarının iyileşmesi biraz zaman aldı ve bu da onu topal bıraktı. Sonuç olarak bastonla yürüyor. Kalabalıklarda sorun yaşıyor ve bazıları zihninin düzensiz olduğundan korkuyor. Bir , iğrenç bir öfkesi var. Gerçekten de, şiddet patlamalarına meyilli."

"Savaş insana bunu yapabilir." Sonra Sheridan'ın sözlerinin tamamı kayda geçti. "*Joshua Wolfe*'tan şüphelendiğini söylemiyorsun değil mi? -"

"Evet, öyle. Kuzenimin babamı öldürmüş olabileceğinden korkuyorum."

Dördüncü Bölüm

Keskin sözler havada asılı kalmıştı, sanki Maurice'in ruhu çalışma odasında dolaşıyordu. Grey kendini tutamadan önce ürperdi. Hayalet diye bir şey yoktu, lanet olsun. Brendi bardağını yere bıraktı. "*Topal* kuzenini kastediyorsun."

"Beni dinle." Sheridan asık suratla onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Babam öldüğü gece köprüdeydi çünkü Joshua onu eve çağırmıştı. Ve babam sadece köprüden düşmedi; korkuluklardan nehre düştü. Bunu biliyoruz çünkü korkulukların büyük bir kısmı kırılmıştı." Öne doğru eğildi. "Şimdi söyle bana Grey, onu düşüren neydi? Babam hiç sakar biri değildi."

"Şey, hayır, ama yaşlanıyordu ve eğer karanlık olsaydı-"

"Elinde bir fener vardı. Ve dolunay vardı. Düşmesi için bir sebep yok. Dahası, köprü sağlam, yani bir şekilde korkuluklara takılmış olsa bile, korkuluklar onun ağırlığına dayanmış olmalı. Bence biri ona boğulma tuzağı kurmuş, köprüden geçmeden önce köprüye zarar vermiş ve sonra da kaza süsü vermek için onu korkuluklara itmiş. Bacağı kötü olsun ya da olmasın, Joshua'nın kaslı kolları yaşlı bir adamı korkuluklara itecek kadar güçlü, inanın bana. Özellikle de o adamı hazırlıksız yakaladıysa."

Grey iç çekti. Belli ki Sheridan'ın kederi adamın beynini darmadağın etmişti. "Peki neden Wolfe'un böyle bir şey yaptığından şüpheleniyorsun?"

"Beni dinlemiyorsun! Sana söyledim, Armie Amca Joshua'ya çok kötü davrandı-"

"Peki Wolfe neden Armie amcanı öldürmedi?" Grey işaret etti.

Sheridan yüzünü buruşturarak bardağını yere bıraktı. "İşte bu kadar. Sanırım bunu da o yaptı."

"Tanrı aşkına-"

"Bitirmeme izin verin, !"

Sheridan ayağa fırlayarak masanın arkasına geçti, masanın yaralı maun yüzeyi Grey'e üvey kardeşinin dağ gibi bir borcu olan devasa bir mülkü miras aldığını hatırlatıyordu. Tartışmaları gereken şey buydu, Maurice'in öldürüldüğüne dair bu çılgın fikir değil.

Ama Sheridan başka hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi. "Armie Amca da gece geç saatlerde meydana gelen bir kazada öldü. Sabahın erken saatlerinde değerli 'harabelerinin' yakınında boynu kırılmış halde bulundu. Kasabadaki tavernadakiler bir gece önce orada içki içtiğini ve geç saatte eve döndüğünü söylediler. Her zaman gittiği yoldan gidiyordu ve atı da yakınlarda otliyordu. Bu yüzden bir şekilde atından düştüğünü varsayıyoruz. Sadece birkaç ay önceydi. Bu iki 'kazanın' birbirine çok yakın olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Grey bunun biraz tuhaf olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yine de ... "Tesadüfler olur." Konyağının geri kalanını içtikten sonra ayağa kalktı ve biraz daha içmek için yürüdü. "Yanılıyorsam düzeltin ama bir keresinde bana ne zaman kasabaya at sürse tilkileştiğini söylememiş miydiniz?"

Tıpkı Grey'in bu saçma teoriler egzersizine katlanmak zorunda kalacağı gibi. Biraz konyak içti.

Sheridan ona kara bir bakış fırlattı. "Evet, Armie Amca mezun olduktan sonra çoğu zaman bir Etonludan daha sarhoş olurdu. Ama yirmi yıl ya da daha uzun bir süredir içiyor ve o yolda -geceleri, tek başına- at sürüyordu. Yine de daha önce hiç atından düşmemişti. Ve siz bile sarhoş bir adamı attan düşürüp boynunu kırmak için fazla bir şey gerekmeyeceğini kabul etmelisiniz."

"Peki ne diyorsun?" Grey çalışma odasında huzursuzca dolaştı. "Sana göre Wolfe amcanı, ailesinin ona davranışına duyduğu kızgınlık yüzünden öldürdü. Maurice de ona kötü davrandı mı?"

"Hayır, tabii ki değil."

"O zaman şüphelerinizin bir anlamı yok. Neden şimdi? Armie amcan Wolfe'a yıllarca kötü davrandı, peki bu nereden çıktı?"

"Belki de Joshua aileye bir hizmetçi gibi hizmet etmekten bıkmıştı. Belki de Armie Amca'nın malikâneyi batıran aşırılıklarından bıkmıştı. Düklüğü kendisi için kazanabileceğini düşündü."

Tanrım, ama adam aklını kaçırmıştı. "Bunu yapmak için seni ve Heywood'u da öldürmesi gerekir."

"Aynen öyle." Sheridan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni endişelendiren de bu."

Grey konyak bardağıyla onu işaret etti. "*Beni* endişelendiren şey senin delirmiş olma ihtimalin."

Sheridan masanın etrafında döndü. "Joshua'nın nasıl davrandığını görmedin. Anneme saygılarını sunmak için bir kez bile buraya gelmedi. Armie Amca öldükten sonra da babama saygılarını sunmadı."

"Belki de başkalarıyla birlikte olmaktan pek hoşlanmıyordur," diye mırıldandı Grey. Özellikle de böyle durumlarda.

Amcası Eustace'ın ölümünü ve bu işlere ne kadar az karışmak istediğini düşündü. Grey, artık kimseye eziyet edemeyeceği, bir çocuğu imza atmaya zorlamak için günlerce aç susuz bir odaya kapatamayacağı o kıcı mezarda görmekten son derece memnundu-

Grey karanlık anıları bir kenara itti. "İnsanlar farklı şekilde yas tutar." Özellikle de ölen kişiden nefret ediyor ve onu küçümsüyorlarsa. "Wolfe'la bu konuyu konuştun mu?"

Sheridan biraz mahcup bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Kanıtı ihtiyacım var. O olmadan şüphelerimin peşinden gidemem."

"Aynen öyle." Grey gözlerini kardeşine .

"Hadi ama Grey. İki ölüm, birbirine bu kadar yakın mı? Sence de tuhaf değil mi?"

Sheridan omuzlarını dikleştirdiğinde, çocukken inatçı davrandığında yaptığı gibi, Grey ona biraz akıl vermeyi diledi. "Peki Wolfe'un kız kardeşi tüm bunlar hakkında ne düşünüyor? Bea bu entrikanın suç ortağı mı?"

Sheridan bir küfür mırıldandı. "Saçmalama. Tabii ki suç ortağı değil. Bea cinayeti asla onaylamaz. O tanıdığım en nazik, en şefkatli kadındır."

"Aynı kadından bahsediyoruz, değil mi? Çünkü *benim* tanıştığım Bayan Wolfe pek nazik değildi."

Sheridan kaşlarını çatı. "Bea ile baş başa kaldığınız sırada aranızda tam olarak ne geçti?"

"Kendini beğenmiş bir göt gibi davrandıktan sonra bana haddimi bildirdi."

Sheridan'ın dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Kendini beğenmiş bir göt gibi davranıyorsun."

"En azından ben her fırsatta katil görmüyorum. Maurice'i birinin öldürdüğüne bu kadar eminseniz, neden ölümünü araştırması için polis memurunu çağırmadınız?"

"Sana söyledim. Elimde kanıt yok. Sadece şüphelerim var."

Grey gözlerini göğsüne kaldırdı. "Bu da, bağışlayın ama kulağa aptalca geliyor." "Joshua ile tanıştıktan sonra farklı düşünebilirsin." Sheridan ellerini ceplerine soktu. "O zor biri. Öfkeli. Savaşta yaşadıklarından sonra değişmiş. Düklüğü kazanmak için dört kişiyi öldürmek de dahil olmak üzere hiçbir şeyi göz ardı etmezdim."

"Bu konuda sana güvenmek zorundayım," dedi kuru bir sesle, "çünkü bugüne kadar onun varlığından -ya da kız kardeşinin- haberim bile yoktu."

Sheridan ensesini ovuşturdu. "Burayı daha önce ziyaret ettiğinizde ikisini de sizinle tanıştırmalıydım. Ama seninle o kadar az zaman geçirdik ki, seni kendimize saklamak istedik. Ve dürüst olmak gerekirse, bu annemin Bea'yı projelerinden biri olarak almaya karar vermesinden önceydi."

"Oh, Tanrım."

Annem projeleriyle ünlüydü. Gençlere "yardım etmeyi" severdi. Grey çocukken bile, annesinin onların gelecekteki beklentilerini nasıl iyileştirebileceğini bulmaya çalışırken evlerine girip çıkan tuhaf gençleri hatırlıyordu.

Sanki elleri kendi çocuklarıyla dolu değilmiş gibi. Gönderdiği hariç tabii. "Peki Bayan Wolfe için tam olarak ne yapmaya çalışıyor?"

Sheridan omuz silkti. "Bea'nın hiçbir zaman bir çıkışı olmadı. Büyükanne bunu başaramayacak kadar hastaydı ve Armie Amca da çok gevşekti. Sanırım Bea'nın sonunda Armie Amca'nın karısına eşlik etmesi düşünülüyordu, ama Bea uygun yaşa geldiğinde karısı

öldü. Bir kadın akrabasına sormadan onu dışarı çıkarmış olamaz."

"Peki neden ?"

"Tanrım, kim bilir? Anladığım kadarıyla iyi bir adam değildi.

Para da azdı, o yüzden ..."

"Yani Bayan Wolfe ve beklentileri bir kenara itildi." "Aynen öyle."

Sheridan gözlerini bardağına dikti. "Bir neden daha

Joshua'nın bizden nefret etmesi için."

"Neden 'biz'? Belli ki onu tutmak gibi bir arzunuz yok."

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Doğru."

Bu gülümsemede onu rahatsız eden bir şey vardı. "Onunla , değil mi? Romantik olarak yani."

"Ne? Hayır! Götlük yapma. O benim kuzenim!"

"Kuzenler bizim çevremizde her zaman evlenirler."

Kardeşi savunmaya geçti. "Vanessa'yla 'romantik olarak' mı ilgileniyorsun?"

Vanessa mı? Grey kardeşine kaşlarını çattı. "O senin için Bayan Pryde ve hayır, ben değilim. O benim için bir kız kardeş gibi."

"Bea için de aynı şeyi hissediyorum. Onu ailenin bir parçası olarak görüyoruz. Bu yüzden annem onu kendisi çıkarmaya kararlı. Her ne kadar Bea biraz ... diyelim ki ... dişleri uzun olsa da."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi altı."

"Daha genç görünüyor." Yine de Grey onun kendi yaşına ilk başta düşündüğünden daha yakın olmasına aldırmadı, bu tepkiyi çok yakından incelemeyi reddetti.

"Yine de," dedi Sheridan, "raftaki yerini sağlamlaştırdı."

"Ne kadar saçma bir düşünce. Sanki bir kadın kaldırılıp atılacak bir bibloymuş gibi."

Sheridan ona bön bön baktı. "Böyle hissetmene şaşırdım."

"*Sen* hissetmiyor musun?"

"Elbette, ama ... Ben sadece ... yani ... diye düşündüm."

"Dedikodu paçavralarında hakkımda yayınlanan tüm saçmalıklara inanıyorsun." Bu kızgın sözleri söylemek istememişti ama elinde değildi. "Şimdiye kadar beni daha iyi tanıman gerekirdi. Tanrı aşkına, sen benim kardeşimsin."

"Çoğu zaman rahatlıkla unuttuğunuz bir gerçek."

Grey derin bir nefes aldı. "Unutmadım. Ben sadece ..." Hayır, bu konuya girmeyecekti. Eustace Amca'nın açgözlü bir piç olması Sheridan'ın suçu değildi. "Yani annem Bayan Wolfe'u dışarı çıkarmak istiyor. Onlar yas tutarken bunu yapamayacağını biliyorsun."

"Tabii ki hayır. Ama şimdi onu hazırlamak için çalışmak istemesinin bir nedeni de bu. Malikânede geçirecekleri onca zaman varken sosyal hiçbir şey yapamazlar." Sheridan'ın yüzünde acı ifadesi belirdi. "Annemin de aklını babamı kaybetmekten uzak tutacak bir şeye ihtiyacı var."

"İhtiyacı şey yas tutmak için yalnız kalmak."

Sheridan yüzünü buruşturdu. "Bunu ona söyledim ama annemi bilirsin. Zamanını meşgul edecek bir şey bulduğunda daha başarılı oluyor. Ve sosyal ortamlarda nasıl davranacağı konusunda en ufak bir fikri olmayan Bea'yı hazırlamak için koca bir yıla *ihtiyacı* olabilir. O biraz hoyrattır, bilirsiniz. Av köpekleriyle birlikte arazide dolaşıyor ve Joshua'ya hesap işlerinde yardım ediyor ama yerel toplantılara nadiren katılıyor. Bu onun hatası değil. Davet ediliyor ama onu götürecek kimse yok tabii ki tek başına gidemiyor."

"Neden lanet olası kardeşi onu almıyor?"

"Ona sormanız gerekecek. Ama sonuçta dans etmeyi pek bilmiyor, yüksek sosyetenin pek çok kuralı hakkında hiçbir fikri yok ve bir atkı işlemektense bir av köpeğini eğitmeyi tercih eder. Annemin işi başından aşkın."

"Bayan Wolfe cenaze işlerini yeterince iyi halletmiş görünüyor."

Sheridan homurdandı. "Çünkü hayatı boyunca beş cenaze törenine daha katıldı ve bunların üçünün yönetiminde parmağı vardı. Cenazelerden anlıyor, Bea'mız."

Zavallı kadın. Kulağa korkunç geliyordu. "Annemle bu kadar iyi anlaşmalarına şaşmamalı." Grey bir an düşündü. "Sanırım annem onun saraya takdim edilmesini istiyor."

"Muhtemelen. Bir kadını dışarı çıkarmanın ne demek olduğunu sen benden daha iyi bilirsin. Anladığım kadarıyla Bea'nın bir dizi sosyal etkinlikten geçmesi gerekiyor. Gwyn'in de İngiltere'de bir çıkışı olmadığına göre, annem onların çıkışlarını birlikte yapmalarını planlıyor."

"Mantıklı." Grey başını eğdi. "Gwyn kendininkini akrabası olmayan biriyle paylaşmak konusunda ne düşünüyor?"

"İster inanın ister bir arkadaşı olduğu için rahatladı. Bunu asla kabul etmez ama İngiliz sosyetesine gireceği için gergin. Prusya'da işler aynı değildi."

"Sadece hayal edebilirim. Bunu gerçek anlamda söylüyorum, çünkü Berlin'de hiçbir zaman girecek kadar büyümедim." Sheridan ona tuhaf bir bakış attığında, devam etti. "Wolfe kız kardeşinin annemiz tarafından desteklenmesi konusunda ne hissediyor?"

"Bilmiyorum. Bir yılan balığı kadar kaypaktır. Onu aramaya gittiğimde hiç ortalıkta görünmüyor. Bea onu getireceğini duruyor, ama sonra nedense bu hep suya düşüyor." Sheridan bardağını boşalttı ve masanın üzerine koydu. "İşte bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var."

Grey gerildi. "Ne yapmak için?"

"Joshua'nın neler , her zaman nereye gittiğini öğrenin." Sheridan çenesini uzattı. "İki ölüme karıştığını kanıtlamak -ya da çürütmek- için ihtiyacım olan kanıtları topla. Bakalım gerçeği ortaya çıkarabilecek misin?"

Tanrı yardımcısı olsun. "Benden binbaşıyı gözetlememi mi istiyorsun?" "Hemen hemen."

"Neden ben?"

Sheridan omuz silkti. "Bir kere seni tanımıyor."

"Ama kim olduğumu öğrenmesi uzun sürmez. Etrafı koklamaya, insanlara sorular sormaya başladığım anda, haber ulaşacak ve kimliğimi öğrenmeyi kendine iş edinecektir. Eğer bu sırrı ondan saklamaya çalışıyorsan, bunu böyle yapmamalısın."

"Peki ne öneriyorsun? Annemin 'projesine' yardım etmek ve mülk işlerini düzene sokmaya çalışmak arasında, Joshua'yı gözetlemek şöyle dursun, nefes almaya bile zor zaman buluyorum."

"Ah, ama casusluk konusunda benden daha iyi olursun," dedi Grey, "çünkü bunu malikânenin işleyişiyle ilgili olarak rahat davranıyormuş gibi gösterebilirsin. Ve mal sahibinin kasabada çalışanları hakkında sorular sorması, senin bir akrabasının bunu yapması kadar tuhaf görünmeyecektir." Boş bardağını yere bıraktı. "Malikâne konusunda size yardımcı olabilirim. Anneme Bayan Wolfe ve Gwyn'i ilk kez sahneye çıkmaya hazırlama konusunda yardım edebilirim. Dediğiniz gibi, böyle şeylerin neleri gerektirdiğini biliyorum. Bu yüzden bu işte daha iyi olurum."

Aslında birkaç açılma etkinliğine katıldım. Örneğin Vanessa'nınkinde çok fazla bulundum."

"Demek kuzeninin küstah tavırlarından ve sivri dilinden sorumlu olan sensin, öyle mi?" Sheridan sordu.

"Gwyn'inkinden sen mi sorumlusun?" Sheridan ona ters ters baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Grey sakince. "Mesele şu ki, mülk finansmanı ve yönetimi konusunda sizinle birlikte çalışmaktan ve genç hanımlara toplumsal beklentiler konusunda tavsiyelerde bulunmaktan çekinmiyorum. Hatta Bayan Wolfe'un ilk çıkışına hazırlanmasına yardımcı olurken, sizin için ondan öğrenebileceklerimi öğrenmeye bile itirazım yok. Ama kardeşini gözetlemeyeceğim. Bunu kendiniz halletmeniz gerekecek."

Sheridan omuzlarını dikleştirdi. "Bea'nın ilk çıkışına hazırlanmasına yardım etmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Genç kadınlarla ilgili bir şöhretiniz var ve o da savunmasız bir durumda."

"Şöhretim tam da yüzden hanımları uyarması gereken kişi benim. Toplumdaki erkeklerin ne beklediğini biliyorum. Ve nasıl engellenmeleri gerektiğini. Oysa siz-"

"-Bir baloya bile gitmedim, biliyorum." Sheridan öfkeli bir nefes verdi. ". "

"Her neyse, sana başka bir seçenek sunmuyorum. Eğer yardımımı istiyorsan, bu benim uzman olduğum bir alanda olacak."

Dürüst olmak gerekirse, böyle bir projede yer almak ailesiyle olan bu ziyareti daha katlanılabilir hale getirebilirdi. Maurice'in vefatını aklından çıkarmak için bir şeylere ihtiyaç duyan tek kişi annesi değildi.

"Peki, iş bölümü konusunda anlaştık mı?" Grey sordu.

Sheridan'ın çenesinde bir kas çalıştı. Ama bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı.

Sonra Sheridan kadehlerini yeniden doldurmaya gitti. "Anlaşmamızı kadeh kaldırarak mühürlemeliyiz." Grey'e bardağını vermek için geri döndü. "Biliyor musun, emlak işlerinde bana yardımcı olacağın için sevinmeye başladım. Belli ki kurnaz bir müzakerecisin."

"Son on üç yılda düklüğümün gelirini üç katına çıkarmam boşuna değil."

"Eğer bunu yapmama da yardım edersen çok minnettar olurum." Kardeşi duraklayarak pencereden dışarı, arazisini grileştiren alacakaranlığa baktı.

"Ama nedense Armitage mirasının bunun için çok geride kalmasından korkuyorum."

"Biraz mantıklı yatırım ve akıllıca yönetimin bir mülke neler kazandırabileceğini bilerseniz şaşırırsınız."

"Göreceğiz." Sheridan zoraki bir gülümsemeyle kadehini kaldırdı. "Casusluğa!"

"Ve çıkışlara," diye ekledi Grey.

Onlar daha bir şey içmeden kapı açıldı ve Thorn içeri girdi.

Kestane rengi saçları ve masmavi gözleriyle Thorn, Grey ya da Sheridan'dan çok annesine benziyordu. Ama benzerlik burada bitiyordu. Thorn, Annem'in hiç olmadığı kadar asiydi.

Thorn manzarayı seyrettikten sonra kendine bir bardak doldurmak için yanına gitti. "Neye içiyoruz?" diye sordu.

Grey Sheridan'la bakıştı ve "Kardeşlere" dedi. "Buna içerim."

Thorn durakladı. "Unutmuşum, benim akşam yemeği için herkesi topluyor."

Sheridan, "Elbette bu, bir bardak içmeniz için yeterince uzun süre bekleyebilir," dedi.

"Doğru. Bugünden sonra bir içki içebilirim." Birbirlerine kadeh kaldırırlarken Thorn da onlara katıldı. Sonra konyağını uzun bir yudumda geri attı.

Sheridan, "dostum, ayarla," dedi.

Grey güldü. "Muhtemelen farkında değilsin ama Thorn hepimizi masanın altından içebilir. Değil mi Thorn?"

Adam göz kırptı. "Elimden geleni yaparım. Şimdi sıkı durun beyler. Eğer yemeğe geç kalırsak annem beni suçlar ve ben gözde evlat konumumdan indirilmeyi reddediyorum."

Bu, annemin favorisinin kim olduğuna dair her zamanki şakalı tartışmaya dönüştü, Grey'in nadiren hoşlandığı bir oyundu, çünkü kesinlikle öyle *değildi*. Ama kadehlerindeki konyak bitene kadar oyuna devam etti ve o sırada yemeğe doğru yola koyuldular.

"Bekle," diye sordu Grey Thorn, "biz yemek yerken kim nöbet tutacak?" "Hizmetkârlardan biri." Thorn'un yüz ifadesi. "Ama ben Orada uzun süre kalmayacağından eminim. Annem babamın yanından ayrılmak istemiyordu."

bugün. Cenaze törenine kadar o kanlı odada kalmaya kararlı."

Thorn'un Maurice'ten "Baba" diye bahsetmesi Grey'i sarsmıştı ama bu, Thorn'un genellikle üvey babalarından bahsetmesinden farklı değildi. Thorn ve Gwyn'in babaları onlar doğmadan kısa bir süre önce ölmüştü, bu yüzden Maurice ikizlerin de tanıdığı tek babaydı.

"Ama artık burada olduğuna göre, Grey," diye devam etti Thorn, "annemi bu gece biraz uyumaya ikna edebilirsin."

"Favori sen olduğun için," diye şaka yaptı Grey, "seni dinleme olasılığı daha yüksek."

Thorn düpedüz güldü. "Nasıl favori *oldum* sanıyorsun? Onun kaprislerine boyun eğerek. Oysa o *seni*, anladığım kadarıyla ona sürekli emirler yağdıran ilk kocasının kişileştirilmiş hali olarak görüyor. yüzden *sen* ona emir verdiğinde dinleyecektir."

Bu onu ulumaya itti. Çünkü o adam olmak istemiyordu. Ama birilerinin onun hakkındaki algısını değiştirmek için artık çok geçti, bu yüzden her zamanki gibi rolünü oynayacaktı.

Ne de olsa, *birinin* asi ailesinin sorumluluğunu üstlenmesi gerekiyordu. Bu o da olabilirdi.

Beşinci Bölüm

Armitage Hall'daki akşam yemeği Armie Amca döneminde olduğundan daha gayri resmiydi. O baştayken Beatrice burada pek sık yemek yemezdi. Kendisi ve kardeşi davet edildiklerinde bile Joshua katılmayı reddetmişti ve Armie Amca'yla baş başa görüşmek gibi bir niyeti de yoktu.

Ama Lydia Teyze'nin ailesiyle yemek yemek ona yıllar önce, büyükannesi ve büyükbabasının hayatta olduğu ve babasının ölümünden sonra konakta yaşadığı zamanları hatırlattı. On yaşındayken yalnız yaşamak için çok küçüktü, özellikle de Joshua Kraliyet Deniz Kuvvetleri'ndeyken. Bu yüzden burada büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşamıştı.

Bir çocuk için yemek odası, ışıltılı avizeler, parıldayan gümüşler ve karlı masa örtüleriyle dolu büyümlü bir yerd. Büyükannesi onu yemek adabını öğrenmesi için kreşten her getirdiğinde, bu masada otururken kendini bir prenses gibi hissedirdi.

Ne yazık ki büyükbabam ölmeden ve büyükannem hastalanmadan önce ona kibar yemek yemenin inceliklerini öğretmek büyükannemin yapabildiği tek şeydi. Ama en azından Beatrice salatalık salatası için hangi çatalın kullanılacağını ve kaplumbağa çorbasına kaşığı nasıl daldırılacağını tam olarak biliyordu. Şükürler olsun. Çünkü Greycourt'un ona nasıl bakıp durduğuna bakılırsa, kibirli şeytan onun başarısız olmasını bekliyordu.

Çenesini yukarı kaldırarak onun bakışlarıyla buluştu ve kaşığını mükemmel bir biçimde daldırdı. Sanki onun neyin peşinde olduğunu tam olarak tahmin etmiş gibi, yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi.

Patlama. Bu ona meydan okumanın beklenmedik bir etkisiydi. En iyisi ona hiç bakmamaktı, çünkü her baktığında şu tuhaf etkiyi alıyordu

karnına batıyordu. Köpeklerle birlikte bir tepeden aşağı atlarken hissettiği şeydi bu; aynı anda hem dehşete kapılıyor hem de heyecanlanıyordu.

O kadar insan varken bunu hissetmesine gerek yoktu. Şansı yaver giderse, cenazeden sonraki gün gidecek ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

Böylece dikkatini Thornstock Dükü'nün anlattığı komik hikâyeye verdi. Karma bir topluluk için biraz müstehcen görünüyordu ama Lydia Teyze aldırıyor gibi göründüğüne göre Beatrice için sorun yoktu.

Greycourt kadar uzun boylu olmasa da, Thornstock geleneksel olarak daha yakışıklıydı. Yüz hatları daha simetrik, gülümsemesi daha gösterişli ve burnu daha mükemmeldi. Greycourt'un dalgalı saçlarının mürekkep rengi yerine düz bukleleri kırmızımsı kahverengiydi ve gözleri saf, kristal mavisiydi.

Daha da kötüsü, cazibesini çok kolay kullanıyordu. Armie Amca'dan sonra, böyle erkekler onu her zaman tetikte tutardı.

"Evet, Bayan Wolfe," dedi Thornstock dostça, "sanırım sizi yarın cenazede göreceğiz."

"Tabii ki hayır. Buna izin yok."

Hem Thornstock hem de Leydi Gwyn şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsunuz?" Leydi Gwyn sordu. "Bu amcanın cenazesi!"

Lydia Teyze kaşığını bırakıp kızına sabit bir bakışla baktı. "Burada kadınlar cenazelere katılmaz *ya da* tören alayına katılmazlar, canım."

"Ne zamandan beri?" Thornstock sordu.

Beatrice boğazını temizledi. "Ezelden beri. Her zaman hoş karşılanmamıştır."

"Ne kadar saçma! Ve hiç de adil değil." Leydi Gwyn bakışlarını annesine çevirdi. "Ama yine de gidiyorsun, değil mi?"

Lydia Teyze içini çekti. "Yerel dedikodulara yol açmanın bir anlamı yok. İngiltere artık bizim evimiz ve oranın geleneklerine uyum sağlamamız gerekiyor." "*Ben* gidiyorum," diye açıkladı Leydi Gwyn. "Beni durduramazlar." "Aferin sana," dedi Thornstock. "Kulağa aptalca bir gelenek gibi geliyor Ben."

"Bütün İngiliz gelenekleri sana aptalca geliyor, Thorn." Greycourt Gwyn'e baktı. "Cenazede ağlamayacağına söz veriyor musun?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu yüzden kadınlara izin verilmiyor. Çünkü soğukkanlı olmaları gerekirken toplum içinde çok fazla duygu gösterdiklerine inanılıyor."

"O zaman annem kesinlikle gitmemeli," diye mırıldandı Sheridan çorbasına, şimdiye kadar akıllıca bir şekilde sohbetin dışında kalmıştı.

"Sheridan!" Lydia Teyze söyledi.

"Evet, bu doğru. Hayatında bir gün bile soğukkanlı olmadın. Aslında, zaman zaman oldukça dramatik olma eğiliminiz var."

Annesi ona ters ters baktı. "Elimde değil. Benim atam bir oyun yazarıydı."

"Ve sen de bunu unutmamıza asla izin vermedin," dedi Thornstock, açık bir sevgiyle. Beatrice'e sinsice sırıttı. "Fark etmişsinizdir, Bayan Wolfe, hepimizin adını tiyatro yazarlarından alıyoruz."

Beatrice fark etmemişti aslında. Kafasında onların Hristiyan isimlerini gözden geçirdi: Thornstock'un ki Marlowe, Greycourt'un ki Fletcher'dı, sonra Sheridan ve Heywood vardı. Hepsi oyun yazarı, evet. Ne tuhaf.

Sonra bir şey geldi. "Ama Leydi Gwyn değil, değil ?"

"Bana bir aktrisin adı verilmiş," dedi Leydi Gwyn kibirli bir ses tonuyla. "Yeterince ünlü kadın oyun yazarı yok ve annem bana Inchbald ya da Behn ismini veremeyeceği için Nell Gwyn ismini seçmiş. Neyse ki herkes Gwyn'in Galli bir atamızdan alındığını varsayıyor."

"Nell Gwyn kendi çağının en ünlü aktrislerinden biriydi," dedi annesi burnunu çekerek. "Bunda utanılacak bir şey yok."

Greycourt kuru bir sesle, "Zavallı Nelly aynı zamanda Charles II'nin 'ünlü' metresiydi, Anne," dedi. "Galler Prensi onun tamamen çıplak olduğu bir portresine bile sahip."

Annesi ona şüpheyle baktı. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Görmüştüm." Kızın nefesi kesilince ekledi: "Bir kraliyet töreninde. İstedğim, adaşının kim olduğunu saklamak istediği için Gwyn'imizi suçlamıyorum."

Beatrice de öyle. Böyle bir ismin kökeninin bilinmesini hayal bile edemezdi. Babasının ona Dante'nin tek gerçek aşkının adını verdiği için deli olduğunu düşünürdü hep. En azından adaşı erdemliydi. Amca'nın ne sinsi şakalar

Eğer Armie'nin adı gerçekten yaşayan bir aktrisin adı olsaydı, Armie bu başarıyı yakalayabilirdi.

Greycourt kız kardeşine döndü. "Eğer annem cenazeye gitmiyorsa, Gwyn, o zaman sen de kesinlikle gitmiyorsun. birine ihtiyacı var."

Leydi Gwyn ona kaşlarını çattı. "Bea burada olacak." "Bu aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun."

Leydi Gwyn, "Bea'ya hakaret etmeyin," diye itiraz etti.

"Kimseyi aşağılamıyorum," dedi Greycourt. "Ama Bayan Wolfe sizin geçirdiğiniz yılları annemle geçirmedir. *İkinizin* de burada olması annemin yararına olacaktır."

"Ağabeyini dinle." Lydia Teyze kızının elini tutmak için uzandı. "Seni yanımda görmek isterim." Beatrice'e sevgi dolu bir bakış fırlattı. "Ve Bea, tabii ki."

Leydi Gwyn nefes nefese kaldı. "Eğer mecbur kalırsam. Ama yine de sırf kadın olduğum için babamın cenazesine katılamamamın yanlış olduğunu düşünüyorum. Tüm niyet ve amaçlar için, o benim babamdı. Bu yüzden Thorn ya da Grey, hatta Sheridan kadar yas tutmaya hakkım var."

Greycourt, Beatrice'i şaşırtarak, "Katılıyorum," dedi. "Toplumun yanlış bulduğum pek çok kuralı var. Ama başarılı bir çıkış yapmak istiyorsan, bazılarını uyman gerekecek. En azından bir koca bulana kadar." Beatrice'e gülümsedi. "Size de, Bayan Wolfe."

Sheridan bu tuhaf söze şaşıırken, "Grey'in birkaç hafta kalacağını ve böylece annemin Gwyn ve Bea'yı çıkışlarına hazırlamasına yardım edebileceğini duyurmak için muhtemelen iyi bir zaman," dedi.

"Şeytan yapacak!" Leydi Gwyn bağırıyordu.

Kelimeleri Beatrice'in ağzından almıştı. Yüce Greycourt Dükü'nün kendisine bu tür konularda tavsiyelerde düşünmek bile kalbinin durmasına neden olmuştu.

"Ne? Beni yanında istemiyor musun, Gwyn?" Greycourt sesinde tuhaf bir tonla sordu.

"Neden yapayım ki?" Leydi Gwyn karşılık verdi. "Çok diktatörce davranabiliyorsunuz. Annem bize bilmemiz gereken her şeyi anlatacak."

"Canım," dedi Lydia Teyze, "neredeyse otuz yıldır İngiliz sosyetesine girmedim. İşler değişir. Ve aslında benim hiç

ilk kez." Yüzü bulutlandı. "Grey'in babası ve ben aile aracılığıyla tanıştık."

Bea, Greycourt'a baktı, Greycourt'un yüz ifadesi birden asıldı. "Ne olsun," diye devam etti düşes, "erkekler öyle şeyler bilirler ki bir kadının da bilmesi gerekir. Kızımın ve yeğenimin toplumun işleyişini tam olarak bilmeden topluma karışmasını istemiyorum. Etrafta dansların yerine geçebilecek bir erkeğin olmasının da zararı olmaz."

Beatrice, Greycourt'la dans ederken tökezlediği anın görüntüsü zihninde canlanınca yutkundu.

"Sheridan neden yapamıyor?" Leydi Gwyn sordu.

Sheridan, Greycourt'a bir bakış atarak, "Öncelikle abla, mülkü nasıl yöneteceğimi öğrenmeye odaklanmam gerekiyor. İkincisi, ben kimseye talimat verecek kadar sosyeteye giriş konusunda yeterli bilgiye sahip değilim, oysa Grey yıllardır sosyete içinde hareket ediyor ve kuzeni Vanessa'nın sosyeteyle bile yer aldı. O ve annem sayesinde Bea ve sen sosyeteyle girmekte hiç zorlanmayacaksınız."

Beatrice, "Sosyetedeki büyük bir sükse yapmak istemiyorum," diye ağzından kaçırdı. Herkesin bakışları ona yöneldiğinde kızardı. Yine de devam etti. "Ben sadece uygun bir koca bulmak istiyorum."

Böylece kendi geleceğini güvence altına alabilir ve bu süreçte belki Joshua'ninkini de güvence altına alabilirdi. Belli ki Joshua bu yönde bir girişimde bulunmayacaktı.

Greycourt yumuşak bir sesle, "Korkarım bugünlerde bu ikisi el ele gidiyor, Bayan Wolfe," dedi.

"Çeyizi olmayan ve babası düelloda ölmüş bir kadın için bile mi?" diye tersledi. "İhtiyatlı bir eşe ihtiyacı olan bir papazın ya da doktorun beni fark etmesini umarak kurallara göre oynamamın daha iyi olacağını söyleyebilirim. En azından böyle bir koca muhtemelen skandal bir şekilde ölmez ve beni babamın yaptığı gibi yoksul bırakmaz."

Herkes ona . Sonra ne diyeceğini görmek için Greycourt'a bakmak üzere döndüler. Kahretsin, neden onun içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu? Yıllarını aklından geçenleri *söylememeyi* öğrenerek geçirmişti ama onun yanındayken her şey ortaya çıkıveriyordu.

Bakışlarını masaya indirdi. "Bağışlayın beni, Majesteleri. İsteyerek yapmadım-"

"İlk kural," dedi, ses tonunda bir parça eğlence vardı, "özür dileme. *Hiçbir şey* için. Sen bir dükün torunusun. Her odaya, sanki o düello erdemli eylemler silsilesindeki tek bir gafmı gibi girmelisin. Hem neden skandal olsun ki? Eğer bu bir onur meselesiyse-"

"Bence bu daha çok onursuzluk meselesiydi," dedi kuru bir sesle, "ama büyükannem bunu doğrulamazdı." Beatrice bir metres yüzünden kavga çıktığını duymuştu ama *bunu* yüce Greycourt'a söyleyecek değildi. "Kimse bu konuda konuşmayı sevmezdi."

"Yani yıllar önce oldu, değil mi?" "Aslında on altı yıl önce," dedi Beatrice.

"Mükemmel. Kimse hatırlamayacak. Benim bile haberim yoktu."

"Fletcher Pryde!" diye bağırdı annesi. "Sosyal ortamlarda küfürlü konuşursan Gwyn ve Bea'ya hiçbir faydan dokunmaz."

Greycourt, Bea gibi mırıldanarak özür dilemek yerine güldü. "Anne, son birkaç yıldır toplum içine pek çıkmadın, değil mi? Savaştayız. Beyefendiler az ve subaylar da her zaman kibar konuşmuyorlar."

Lydia Teyze Thornstock'a döndü. "Bu doğru mu?"

Thornstock homurdandı. "Bilemem. Dürüst olmak gerekirse, sanki hayatım buna bağılıymış gibi iyi toplumdan uzak duruyorum. Ki çoğu zaman öyle olur."

Annesinin yüzünü endişe kapladı. "*Bu* ne anlama geliyor?"

Greycourt üvey kardeşine sakinleştirici bir bakış atarak, "Bilmek istemezsin, inan bana," dedi.

Ama Beatrice bilmek istiyordu. Lydia Teyze ve çocukları hakkındaki her şeyi büyüleyici buluyordu. Hepsi çok *açık sözlü* ve özür dilemeyen insanlardı. Onlar gibi biriyle hiç tanışmamıştı.

Joshua hariç. Ama o *onların arasında* aklından geçenleri söylemedi. eğlenceli bir moda. O da öyle.

"Her şey yoluna girecek anne," diye devam etti Greycourt. "Göreceksin. Ve Sheridan'ın şu anda elleri dolu. Thorn'a gelince-"

"Toplumun nasıl işlediğini kimseye öğretecek halim yok," diye araya girdi adam. "Ve evet anne, 'lanet olası cehennem' kesinlikle toplum için kabul edilemez bir dil."

"Ya da herhangi bir yer için," diye kardeşini azarladı Leydi Gwyn. "Bunu *ben* bile biliyorum."

Thornstock omuz silkti. "Grey'in bu saçmalığın sorumluluğunu üstlenmesi için bir neden daha."

Lydia Teyze içini çekti. "Kimin ne yapacağını çözmeyi size bırakıyorum çocuklar. Eminim ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." Beatrice'e baktı. "Bu bana Joshua'yla planımızı onaylaması konusunda konuştuğunu *hatırlattı*, değil mi canım?"

Hazırlıksız yakalanan Beatrice, "Elbette," dedi.

Yalancı. Bunu yapması gerekiyordu, ancak nasıl tepki vereceğini bilmediği için bundan korkuyordu. Yine de, eğer izin vermeyi reddederse ona dilinin sert tarafını gösterecekti. Diğer insanların yanında aklından geçenleri söylememek için mücadele edebilirdi ama Joshua'nın dürtüleriyle asla savaştı. Açık konuşması gereken bir erkek varsa, o da kardeşiydi.

Lydia Teyze gülümsedi. "Çünkü onun onayı olmadan hiçbir şey yapmak istemem. Onun için hâlâ çoğunlukla yabancıyız ve sınırlarımızı aştığımızı düşünmesini istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Beatrice.

Evet, çok iyi anlıyordu. Kadınlar bu kararları asla kendileri veremezlerdi. Erkek kardeşlerinin, babalarının ve kocalarının merhametine kalmışlardı.

Bu *adil* değildi. O ve Leydi Gwyn kesinlikle aynı fikirdeydiler.

Bu.

Teyzesi ayağa kalktı. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, misafir odasına dönmeliyim."

Adamlar da ayağa kalktı ve Sheridan masanın etrafında dönerek annesinin yanına gitti. "Ben de seninle geliyorum."

Ama onlar ayrılmadan önce Greycourt annesiyle konuştu. "Bana iyi bir uyku çekeceğine söz ver. Cenazeye katılmayacak olsan bile yarın çok yorucu olacak ve dinlenmeye ihtiyacın var."

"Eğer istersen, Grey." Lydia Teyze ona eritici bir gülümseme verdi. "Geldiğin için teşekkür ederim oğlum."

Gözlerinde okunamayan bir duygu titreşti. "Tabii ki. Başka nerede olabilirdim ki?"

Bu onun gülümsemesini genişletti.

"size katılacağım," diye ekledi. "Tatlıyı bitirir bitirmez."

"Bu çok hoş olur, teşekkür ederim," dedi.

Lydia Teyze ve Sheridan gider gitmez Greycourt oturup bakışlarını Beatrice'e dikti. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Kardeşinin diğer amcanın cenazesine katılmadığını biliyorum. O yüzden lütfen yarın üvey babamın cenazesine katılmasını sağla."

Sesindeki aciliyet onu ürkütmüştü. "Lütfen" kelimesini kullanması da öyle. "Tabii ki katılacak."

"Güzel. Çünkü bunu yapması çok önemli."

Söylemediği bir şey vardı. Umutsuzca ne olduğunu bilmeyi diledi. Ama ikizler şaşkın bakışlar atıyordu ve onun esrarengiz ifadesi ne olabileceğine dair hiçbir işaret vermiyordu.

Beatrice, "Joshua'nın cenaze törenine zamanında katılması için elimden geleni yapacağım," dedi.

"Mükemmel." Grey şarabını bitirdi. "Teşekkür."

Nedense bu onun şüphelerini da artırdı. "*Nedenini* sorabilir miyim? bu kadar önemli mi?"

Parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Eğer katılmazsa annem incinecek. Ve ben onun şu anki durumuna daha fazla üzüntü eklemek istemiyorum."

Kalbi göğsünde burkuldu. "Tabii ki hayır," dedi aceleyle. "Ben de öyle."

Tanrım, Grey'in tek motivasyonunun bu olmasını umuyordu. Kendisinin ve Joshua'nın ihtiyacı olan son şey, tüm sırlarını öğrenmek için enselerinde soluyan bir düktü; gerçeği yalandan konusunda çok iyi olduğu belli olan bir dük.

Sadece onun tepkilerinden çok fazla şey anladığını umabilirdi. Aksi takdirde, o ve kardeşi, en iyi ihtimalle, etrafta onlara yardım edecek kimse olmadan sokağa atılmak üzereydi.

Ve bunu engellemek için her şeyi yapardı.

Altıncı Bölüm

Cenazenin ertesi günü Beatrice aceleyle tepeye, Joshua'yı bulmayı umduğu kulübeye gitti. Ne yazık ki, yaklaşan çıkışını onunla konuşmayı daha fazla erteleyemezdi.

Neyse ki cenaze töreni dün planlandığı gibi gitmişti. Beatrice'in cenazeye katılan erkek hizmetçilerden aldığı iltifatlara bakılırsa, her şey ailenin onayını almıştı. Kasaba halkınınkinden bahsetmiyorum bile. Yas tutanlar için bolca şarap dökülmesi gözden kaçmamıştı. Wolfe ailesinin cömertliği, Armie Amca'dan ve onun kasabaya destek vermemesinden pek hoşlanmayan kasaba halkını etkilemişti.

Bu aynı zamanda Sanforth sakinlerinin ona ve Joshua'ya bakışını da rahatlatabilirdi; ikisi de şu anda biraz ucube olarak görülüyordu - erkek fatma tavırları yüzünden o ve dengesiz davranışları ve kötü bacağı yüzünden Joshua. Eğer kasaba onların akrabalarını, akrabaları da onu ve Joshua'yı kabul ederse o zaman kasaba da onun ve Joshua hakkındaki düşüncelerini değiştirebilirdi.

Sadece öyle olmasını umabilirdi, çünkü teyzesinin tüm çabalarına rağmen evde kalmış bir kız olma yolunda ilerlediğinden korkuyordu. Özellikle de Joshua, teyzesinin onu dışarı çıkarmasına izin vermeyi reddederse.

Ama karşı çıkarsa ona gününü gösterecekti. Yapmazsa görürsün.

Bu düşünceden cesaret alarak, kulübelerin bitişiğindeki boş avluya girdi, diğer uçta kireçtaşından bir yapı vardı. Avlunun etrafı da, köpekler koşuştururken onları içeride tutmak için kireçtaşından yüksek duvarlarla çevriliydi.

Hemen ağabeyinin bastonuna dayandığını ve Tazıların Efendisi Bay MacTilly ile konuştuğunu gördü. Kapıyı kapattı.

Böylece hiçbir köpek kaçamazdı.

Bay MacTilly onun geldiğini görünce konuşmasına ara vererek şapkasını ona doğru uzattı. "Size iyi günler hanımefendi. Bazı küçük hayvanları yürüyüşe çıkarmaya mı geldiniz?"

"Bu ... ve kardeşimle konuşmak için."

Joshua dönüp ona baktı, yıpranmış yüzü kaşlarını çatmıştı. "Ne hakkında?"

"Size de neşeli bir günaydın," dedi sertçe. "Oldukça erken kalkmış olmalısınız. Tabii dün gece eve geldiyseniz." Joshua'nın kaşları daha da çatılınca, Bay MacTilly'ye anlamlı bir bakış fırlattı, o da aceleyle, "Ben gidip egzersize en çok ihtiyacı olan tazıları toplayayım," dedi ve aceleyle binaya girdi.

"Ne istiyorsun, Beatrice?" Joshua sordu.

"Dün gece nerede olduğunuzu öğrenmek istemeniz dışında, sizi hiç görmediğim kadar geç gelmenize neden olan şey neydi?"

Yüzü . "Leicester'da halletmem gereken işler vardı."

Leicester posta ile üç saat uzaklıktaydı. Son birkaç aydır, görebildiği hiçbir neden olmaksızın sık sık oraya gidip geliyordu. "Peki bu şeyler ne olabilir?"

"Seni ilgilendirmez."

"Joshua-"

"Senin sorgulamaların için zamanım yok!" Kadın sertleşince, adam elini yüzüne sürdü. "Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, mı? Böylece işime devam edebilirim."

İhtiyacı olan şey, adamın son bir yıldır neden birkaç gecedir Leicester'da ortadan kaybolduğunu öğrenmekti ama daha önce de sormuştu ve adamın tek söylediği "seni ilgilendirmez" ya da buna benzer bir şeydi. Onun zamanını meyhanelerden birinde içki içerek geçirdiğinden endişelenirdi ama adam hiç içki kokmuyordu ve Sanforth'ta daha kolay gidebileceği meyhaneler vardı. Peki bu kadar gizlilik gerektiren peşindeydi?

Önemli değildi. Zaten bu yüzden burada değildi. Onu ilgilendirmedeği sürece sırlarını saklamasına izin verdi. "Teyzem ve kuzenlerimle ilgili bir konuda seninle konuşmam gerekiyor."

Bir yemin mırıldandı. "İstediğin gibi cenazeye gittim, böyle bir cenazeye gitmektense dilimi ısırmaı tercih edeceğimi bildiğin halde.

bir ilişki. Dolayısıyla, benim tahminime göre, ilişkilerimize karşı yükümlülüklerimi fazlasıyla yerine getirdim."

Tanrım, adam bazen o kadar asabi oluyordu ki bu onu çıldırtıyordu. "Cenazeden sonra teyzemle ya da diğer hanımlarla konuşmak için bile eve gelmediğine göre çok az." Adam sinirlenince aceleyle ekledi: "Ama hemen sinirlenme. Senden *onlar* için daha fazla bir şey yapmanı istemiyorum." Parmaklarının çoktan yumruk haline geldiğini gizlemek için ellerini götürdü. "Sadece *benim* için yapmayı planladıkları bir şey hakkında sizi bilgilendirmem gerekiyor. Tabii beyefendiler dün bahsetmediyse?"

Kaşları çatıldı. "Hayır, kimse bir şey söylemedi. Neyse ki benimle çok az konuştular."

"Nedenini anlayamıyorum," dedi kuru bir sesle. "Arkadaşlarınızla her zaman çok cana yakınsınız."

Adamın gülmesi onu şaşırttı, bu nadiren görülen bir şeydi ve onu yüreklendirdi. Belki de bu iş korktuğundan daha iyi gidecekti.

"Her neyse," diye devam etti, sesine biraz yumuşaklık katmaya çalışarak, "Lydia Teyze bir çıkış yapmama yardım etmek istiyor. Leydi Gwyn ile birlikte."

Yüzünü yıkayan sayısız başka duyguyla birlikte neşesi de kayboldu, hiçbiri okunamıyordu, onun için bile. "Bir çıkış," dedi donuk bir sesle. "Londra sosyetesinde."

"Tabii ki, 'Londra sosyetesinde'. Başka nerede olabilir ki? Sanforth'taki bir toplantıya katılmam pek de bir çıkış , zaten bana eşlik etmeyeceğinize göre bunu hiç yapamam."

"Değerli teyzen Lydia sana eşlik edebilir," dedi alaycı bir tavırla. "Ya da şu Leydi Gwyn denen kadın, artık ikisi de Armitage Hall'da yaşadığına göre."

Tıslamak için yaklaştı, "Çok geçmeden onlar *bizim* evde, biz de sokakta yaşıyor olabiliriz. Sheridan bir eş aldığı anda, Lydia Teyze'yi çeyiz evine taşımak isteyebilir. O zaman biz nerede olacağız?"

Başka tarafa bakarak elini sakallı çenesine götürdü.

"En azından kendimi onlara sevdirmeye çalışıyorum," diye devam etti. "Bu büyük bir deneme değil. Onlar iyi insanlar. Bana aileden biri gibi davranıyorlar. Ve günün herhangi bir saatinde bir yerlere kaçıp gitmiyorlar."

Kimseye tek kelime etmeden kim bilir ne yapmak için. Ne de kız kardeşlerinin yıllarca boş yere bir şeyler umarak beklemesini bekliyorlar.

. . ötesinde bir gelecek-"

"Yeter, Beatrice." Çenesinde bir kas esnedi. "Dışarı çıkmak istiyorsan, bir tane al. Bakalım biraz para toplayabilecek miyim?"

"Gerek yok. Teyzem, Thornstock ikizinkini ödediği için benimkini de karşılayabileceğini söylüyor. Gerçekten de hem Lydia Teyze hem de Leydi Gwyn bir koca bulmama yardım etmeye hevesli görünüyorlar."

"Tek istediğin de bu, değil mi?" dedi acı acı. "Benden uzaklaşmak."

Tabii ki görecekti. "Bir *hayatım* olsun istiyorum, kahretsin! Evet, sevebileceğim bir koca, çocuklar ve altımdan çekilip alınmayacağından emin olabileceğim kendime ait bir ev istiyorum! Bu çok mu mantıksız?"

Adam ona bakakaldı, gerçek arzularını hararetle dile getirmesi onu açıkça şaşkına çevirmişti, ki bunu onun yanında saklamaya çalışıyordu, çünkü onu neyin kızdıracağını asla bilemezdi.

"Mantıksız değil," dedi sonunda, bastonunun başındaki elini sıkarak. "Sadece *burada*, kasabada bir koca bulmanı dilerdim."

"Evet, çünkü etrafta savaştan çok fazla genç adam var."

Sertleştiği anda savaştan bahsettiğine pişman oldu. "Doğru," diye . "Bütün o adamlar ülkelerine hizmet ederken ben burada topallıyorum-" Kendini tuttu. "Bağışlayın beni. Ben sadece .

. . istediğin şeyi elde etmene yardımcı olamadığım için kızgıyım. Düzgün bir çıkış yapmanı sağlamak için."

Bu onun öfke balonuna bir iğne sapladı. "Oh, Joshua. Kalbinin nerede olduğunu biliyorum. ." Yanağını okşamak için elini kaldırmaktan kendini alamadı. bu şefkatli jestten kaçındığında, bir iç çekişi bastırdı ve elini bıraktı. "Zaten bunu kendi başına yapabilecek gibi de değilsin. bir kadın almalıyım. Teyzemiz gerçekten çok nazik bir teklifte bulundu."

"Gerçekten de çok nazıksınız," diye . "Bu grup 'nazik' değilse hiçbir şey değildir."

Bunu söyleme şekli onu duraksattı. "*Bu* da ne demek şimdi? Teyzemizle neredeyse hiç vakit geçirmedin, Sheridan'ı görmezden geliyorsun ve Leydi Gwyn'le tanışmadın bile."

"Şimdiye kadar hiçbiri sana ne olduğunu umursamadı ve aniden ortaya çıkıp sana iyi bir topluma katılmanı mı teklif ediyorlar? Sözlerime kulak verin, bir art niyetleri var."

"Bu şansı değerlendireceğim."

Bir şekilde kendisini ve Joshua'yı buradan çıkarmalı, daha güvenli, Joshua'nın gelişebileceği bir yer bulmalıydı. Çünkü şu anda babamın skandal eylemlerinin ve Joshua'nın derin yaralarının enkazı arasında yavaş ve sefil bir şekilde ölüyorlardı.

Bundan o kadar bıkmıştı ki. "Planı onaylamayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Ela gözlerindeki kasvetli öfke kadının ağlamak istemesine neden oldu. Şaşkınlıkla, "Elbette onaylayacağım," dedi.

Kollarını adamın boynuna doladı, ona dokunmaktan kendini alamadı. "Oh, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Sen gelmiş geçmiş en iyi ağabeysin!"

Biraz sertleşmesine rağmen, her zaman yaptığı gibi onu itmedi. Ama huysuzca, "Bana fazla seçenek bırakmıyorsun sanki," dedi.

Ona sıkıca sarıldı. "Sana her zaman bir seçenek sunarım kardeşim. Yeter ki sen doğru olanı yap."

Kız geri çekildiğinde, adam gerçekten de gülümsüyordu. "Yemin ederim ördekçik, çok hızlı büyüyorsun."

Ona bir asırdır "ördekçik" dememişti. "Fark etmediysen söyleyeyim, sadece büyümekle kalmadım, kız kurusu olmaya da hızla yaklaşıyorum."

"Saçmalık. Gözleri olan her erkek senin ilk sudan bir elmas olduğunu görebilir."

"Kaba bir elmas belki de," diye espri yaptı. "Ve görünüşe göre buralarda sadece kör adamlar yaşıyor."

"Kuzenlerimiz hariç, değil mi?" Kız cevap vermeden önce ekledi, "Pekala, büyük, geniş dünyaya çıkın. Seni durdurmayacağım."

"Londra'ya kadar bize eşlik edebilirsin," dedi bir solukta. "Eminim teyzemiz buna aldırılmaz. Ve sen de toplum içinde olmayı hak ediyorsun."

Kaşlarını çattı. "O lağım çukuruna yaklaşmamın imkanı yok. Ve inanın bana, kimse beni orada, tüm gösterişlerini dürtmek için istemiyor." Boştaki elini ceketinin cebine soktu. "Sen git ve bak. Bensiz daha çok eğleneceksin. Umarım kendine iyi bir koca bulduktan sonra ara sıra buraya dönersin."

"O kadar sık burada olacağım ki benden bıkacaksınız," dedi.

Yine de, "iyi bir adam" olan kocasının, kardeşi için daha iyi bir görev bulmasına yardımcı olabileceğini içtenlikle umuyordu. Eğitiminden ve deneyiminden yararlanabileceği ve gözlerindeki hüznü yok edecek bir görev.

Çünkü o daha iyisini hak ediyordu. Ve Tanrı adına, o da hak ediyordu.

Grey kulübenin kapısının dışında durmuş, Bayan Wolfe her birini ismiyle selamlarken havlayan köpek seslerine dikkat kesilmişti. Onu ve kardeşini gizlice dinlemek istememişti. Kısmen huzursuzluktan, kısmen de Sheridan'ın lanet olası görevine başlama arzusundan dolayı onu aramaya gelmişti.

Ama sonra tartışmalarına kulak misafiri olmuş ve Sheridan'ı yatıştırmak için ne yapabileceğini öğrenebileceğini düşünmüştü. Grey cenaze töreninde Wolfe'la tanışmıştı ama sadece birkaç şeyi fark etme şansı olmuştu. Wolfe, mesleği göz önüne alındığında Grey'in beklediğinden daha yakışıklı ve daha centilmendi. Sheridan Wolfe'un kolları konusunda da yanılmamıştı; binbaşı bir güreşçi gibi yapılıydı. Bastonla yürüyor olabilirdi ama bu onu elleriyle çalışmaktan alıkoymuyordu. Ayrıca uzun boyluydu, gerçi Grey bunu tahmin etmişti çünkü Beatrice pek de kısa sayılmazdı.

Yine de Grey, Wolfe'un görünüşüyle ilgili notlar dışında pek bir şey öğrenememişti, çünkü binbaşıyla neredeyse iki kelime bile konuşmamışlardı.

En azından kulak misafiri olmak biraz daha fazla bilgi edinmesini sağlamıştı. Grey konuşmanın tamamını anlayamamıştı ama Bayan Wolfe'un geleceği için endişelendiğini anlamasına yetecek kadarını duymuştu.

Ve haklı olarak, Wolfe geceleri kız kardeşine söylemeyeceği yerlere gidiyordu.

Ama buna ve binbaşının genel huysuzluğuna rağmen, Wolfe düklük için savaştacak birine benzemiyordu. Sheridan'ın tarif ettiği pervasız, yarı deli adama da benzemiyordu. Wolfe kesinlikle miras için dört adam öldürmekle ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Bayan Wolfe köpek kulübesi avlusunun içinden konuştu: "Pekâlâ çocuklar, yürüyüş zamanı."

Vay anasını. Dışarı çıkıyorlardı. Grey onu kapıları dinleyen bir hizmetçi gibi gizlenirken yakalamasını istemiyordu.

Kendini aptal gibi hissederek tepeden aşağıya doğru kısa bir yol geri çekildi, sonra da kulübenin kapısının açılmasını bekleyerek adımlarını tepeden ona doğru geri çekti.

Üç tasmalı işaretçiyle çıktı ve kapıyı arkalarından kapattı. Sonra eğilerek kız gibi bir sesle, "Bay MacTilly'ye söylemeyin ama bu tasmalar olmadan da iyi bir koşu yapacağız, değil mi?" dedi.

Ses tonuna hazırlıksız yakalanan Grey, ilk tasmayı çözerken köpeklerle tatlı sözler söylemeye devam etmesini izlemek için durakladı.

Onu şirret ve itaatkâr görmüştü ama henüz nazik olduğunu görmemişti. Göğsünün içinde bir şeyler kıpırdıyor, onu huzursuz ediyordu.

Bir sonraki köpeğe geçtiğinde, sırtını ona dayadı ve güzel poposunu sergileyecek şekilde eğildi. Allah belasını versin. Siyah yünlü sade elbisesi onu kışkırtıcı bir şekilde sıyrıyordu. Ah, ellerini o tatlı, dolgun poponun üzerine koymayı ne çok isterdi.

Son köpeğe, "Geçen sefer gösterdiğin yaramazlıkların hiçbiri olmayacak, beni duyuyor musun Herkül? Beatrice için iyi bir çocuk , değil mi? Olacağını biliyorum, seni sevgili yaramaz."

Grey'in beli kasılırken aklından şu düşünce geçti: *Ah, evet, Bayan Wolfe, sizin için çok iyi bir çocuk olacağım. Beni bir deneyin.*

Yumuşak elleri ve dolgun ağzıyla onu okşarken yatakta nasıl olacağını merak ediyordu. Ya da belki de tanıştıkları günkü gibi ateş saçacak ve onun her hamlesini karşılamak için yükselecek, o uzun bacaklarını kalçalarına sararak-

Tanrı yardımcısı olsun, ne düşünüyordu ki?

Neyse ki tam o sırada köpekler tepeden aşağıya doğru koşmaya başladı ve kadın dönüp adamın yaklaştığını gördü.

Derin bir şekilde kızardı. "Majesteleri." Endişeyle kapalı kapıya baktı ve sesini alçalttı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Seni arıyordum," dedi ona ulaştığında. "Sheridan bana büyük olasılıkla köpek kulübelerinde olacağını söyledi ve biri beni oraya yönlendirdi."

Sana. Ve çok çekici arkana.

Tanrım, onun poposunun görüntüsünü aklından çıkarmalıydı. Kendini, onu takip etmesi için ikna etmeye çalışarak tepeden aşağı çılginca koşan, sonra tekrar yukarı çıkan tazılar kadar dengesiz hissediyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. Tazılardan biri gelip elini ısırды ve kadın da boş boş onun başını kaşdı. "Lydia Teyze'nin bana ihtiyacı var mı?"

Annesinden bahsetmesi onun arzusunu bir söndürdü. "Hayır. Tanrı'ya şükür bugünü dinlenerek ."

Kısa kenarlı bonesinin hiç de korumadığı yüz hatlarını bir anlık bir temkinlilik kararttı. "Peki neden buradasınız?"

"Sana ve Gwyn'e toplum kuralları hakkında tavsiyelerde bulunmaya başlamadan önce, birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini düşündüm. Bu işleri daha kolay hale getirebilir."

"O zaman Leydi Gwyn neden bize katılmıyor?" diye sordu, şimdi açıkça tetikteydi.

"Çünkü kız kardeşimi zaten çok iyi tanıyorum, Bayan Wolfe," diye şaka yaptı.

Gülümsemekten başka bir şey yapmadı. "Demek istediğim Yani ..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi ona acıyarak. Sheridan'ın yanında olduğu kadar onun yanında da rahat hissetmesini diledi. "Ayrıca, Gwyn anneme eşlik ediyor."

"Ah. Doğru. Tabii ki." Ona bakmayı reddederek buruşuk eteklerini düzeltti. "Köpekleri gezdirmeliyim. Pointer'ların çok fazla egzersize ihtiyacı var yoksa-"

"-huzursuz ve yönetilemez hale gelir. Evet, biliyorum. Neden onları birlikte gezdirmiyoruz? Isırmayacağıma söz veriyorum Bayan Wolfe. Kelime oyunu yapmıyorum."

Dudakları bir gülümsemeyele mücadele ediyormuş gibi seğirdi. "Tecrübelerime göre, efendim, kışkırtılan her erkek ısırabilir."

"O zaman beni kışkırtma, ben de dişlerimi göstermeyeyim." Kız küstüğünde, ona yatıştırmaya yönelik bir sırıtış fırlattı. "Beni kışkırtmanın kolay olmadığını fark etmişsinizdir. Sizin işaretçileriniz gibiyimdir, bir komutla dize gelmeye hazırım."

Kadın . "Bundan oldukça şüpheliyim, Majesteleri."

Onursal sıfatın kullanılması onu rahatsız etmişti. "Bana Grey deyin lütfen, diğerlerinin yaptığı gibi. Hatta istersen Greycourt da diyebilirsin. Sen bir hizmetçi değilsin, ben de senin efendin değilim."

"Pekâlâ. Ama o zaman bana ailenin geri kalanı gibi Beatrice demelisin."

"Bea değil mi?" diye sordu.

çekti. "Diğerlerine bir şey söyleme ama 'Bea'ya katlanamıyorum. Bana yaşlı kadınları düşündürüyor."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim. Gerçi onlara da söylemelisin." "Söyleyemem. Bana karşı çok nazik davrandılar."

"Ah. Ve hiç kimse *beni* bununla suçlayamaz."

Yanakları kızardı. "Öyle demek istemedim-"

"Sana takılıyorum," dedi gülerek. "Sana söyledim, beni kışkırtmak kolay değildir. Tüm görünüşler bunun aksini gösteriyor."

"Sen öyle diyorsan . . . Grey." Ama ses tonundan hâlâ temkinli olduğu anlaşılıyordu.

Onun yolu göstermesini beklemeden, köpekler önünde dans ederken tepeden aşağıya doğru ilerledi. Grey onu takip etti ve tazıları görünmez bir tasma ile nasıl kontrol ettiğini fark etti. Köpekler hiçbir zaman onun çok önüne geçmedi ya da ormana dalmadı. İçlerinden biri bunu yapabilecekmiş gibi görüldüğünde, kadın sadece bir kelime mırıldandı ve köpek hemen yola geldi.

"İşaretçileriniz çok iyi eğitilmiş," diye gözlemledi.

"Bunu söyleyebildiğine göre, iyi bir avcı olmalısın."

"Aslında avlanmak en sevdiğim eğlence değil ama köpeklerden anlarım. Eskiden evcil hayvan olarak iki tane setter cinsi köpeğim vardı. İyi eğitilmemişlerdi, hatta iyi bile davranmıyorlardı. Daha önce hiç bu kadar yaramaz bir çift görmemişsinizdir. Ben dahil kimse onları kontrol edemezdi." Ona yandan bir bakış fırlattı. "Gerçi *senin* yapabileceğini söyleyebilirim."

"Umarım öyledir. Setterleri eğitmek o kadar da zor değil." Bakışlarını önlerinde koşuşturan köpeklere dikti. "Eskiden' demiştin. Evcil hayvanlarınıza ne oldu?"

Bir sonra, "Eton'a gitmek için İngiltere'ye döndüğümde onları Prusya'da bırakmak zorunda kaldım," dedi.

"Oh, ne kadar *korkunç*." Yüzünden sempati akıyordu. "Onları çok özlemiş olmalısın."

Ailemi özlediğim kadar değil. "Onlar köpekti, Bayan Wolfe. Çocuklar değil."

Onu oyalamak istemişti. Bunun yerine ona dikkatle baktı. "Bu onları aynı şekilde özlemeyeceğin anlamına gelmez."

"Onları kaçırarak vaktim olmadı," dedi ve sonra konuyu değiştirdi. "Anladığım kadarıyla sen ve kardeşin bahçesindeki evde yaşıyorsunuz."

Nedense bu onu bir kez daha huysuzlaştırdı. "Var, evet. En azından annen salonda yaşamayı tercih ettiği sürece."

"İnanın bana, annem her zaman çocuklarına mümkün olduğunca yakın yaşayacak, yani Sheridan onu kovmadığı sürece-"

"Ya da yeni karısı yapar," dedi alaycı bir tavırla. Sonra kendini tuttu. "Bağışlayın beni, Majesteleri. Bu çok açık sözlüydü."

"Lütfen şunu *keser* misin?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "'Gri' demek istemiştim."

"Bahsettiğim şey bu değil. Düşündüğünü söylediğin için özür dilemeyi bırak. Hayatımın her günü yaptığım şey bu."

Bu onun sertleşmesine neden oldu. "Çünkü *yapabilirsin*. Sen bir düksün, hem zengin bir dük. Kimse sana karşı gelemmez ve eğer biraz aklım , ben de gelmezdim."

Kadının açık sözlülüğü onu kıkırdattı. "İşte böyle." Kızın yüzü kızarıp ağzını açması üzerine, "*Sakın* bunun için özür dilemeye kalkma," diye ekledi.

Gözleri ona doğru parlıyordu. "Yapmayacaktım."

"Tabii ki değildin." Kız dikkatle elinin hâlâ kolunu kavradığı yere bakınca, adam onu serbest bıraktı. "Görünüşe göre özür dileme sırası bende. Seni hırpaladığım için beni affet. Gerçi yaptığım *her şeyin* seni kızdırdığı izlenimini edindim."

Köpeklerin hâlâ görüş alanında olduğundan emin olmak için tepeden aşağıya kaçamak bir bakış atarak, "Bu doğru değil. İlk tanıştığımızda kuzenime aramızdaki hararetli tartışmadan bahsetmeyecek kadar naziktin."

"Isıtılmış mıydı?" diye takıldı. "Fark etmemiştim."

Bu onun dudaklarına küçük bir gülümseme getirdi. "Yalancı."

"Bak ne diyeceğim. Ben bir dük değilmişim ve sen de annemin son profesyoneliymişsin gibi davranmaya ne dersin-" "Proje" diyemeden kendini tuttu. "Annemin çırağı. Bir an için hiçbir art niyeti olmayan iki insanmışız gibi davranalım. Ben ne düşünüyorsam onu söyleyeceğim, sen de ne düşünüyorsan onu söyleyeceksin ve ikimiz de özür dilemeyeceğiz."

"Neden?"

"Çünkü özür dilemek için durman benim değerli zamanımdan çok fazla ," dedi gülümseyerek. "Gördünüz mü? Bu iş böyle yapılır. Ben her zamanki kibirli halimi takınacağım, sen de her zamanki açık sözlü halini takınacaksın ve bu işi birlikte en az telaşla atlatacağız."

Ve belki de kardeşi hakkında faydalı bir sırrı açığa çıkaracaktı. Gerçek yüzünü daha sık göreceğinden bahsetmiyorum bile.

Ona şüpheyle baktı. "Beni yüksek sosyeteye girmeye hazırladığınızı sanıyordum. Böyle bir durumda aklıma gelen her şeyi söylemem gerektiğinden şüpheliyim."

"Katılıyorum, yapmamalısın. Yalnız bana söylemediğin sürece. Başka kimse duymadığı sürece, aramızda kaldığı sürece, bu tamamen kabul edilebilir olacaktır. Ve bu seni başka bir yerde yanlış bir şeyi ağzından kaçırmaktan alıkoyabilir."

Çok güzel bir şekilde renklendirerek, "Demek benim . . . er . . ."

"Boşboğazlık mı? Nasıl yapmayayım? Sende en ferahlatıcı bulduğum şey bu."

"Gerçekten mi?"

"Yemin ederim." Elini uzattı. "Peki, ne düşünüyorsun? Bir pazarlığımız var mı?"

Elini tutmadan önce tereddüt etti. "Sanırım. Söylediklerimiz daha ileri gitmediği sürece."

"Bunun için söz veremem." durduramadan ağzından çıkıverdi ve kadının elini onunkinden çekmesine ve kaşlarının bulutlanmasına neden oldu. Aceleyle toparlandı. "Annem birbirimize söylediğimiz her şeyi bilmek isteyecek ve ona bir şey söylemek zorunda kalacağım."

Kadının yüzü aydınlandı. "Oh. Eminim bu doğrudur." Eldivenli bir parmağını çenesine dokundurdu ve ona muzip bir bakış fırlattı. ". Ona açılma derslerimin ilerlediğini söyleyebilirsiniz.

harika."

Güldü. "Dışarı çıkma dersleri mi?"

"Ben de onları böyle düşünüyordum." Tek kaşını kaldırdı. "Kendimi annenin son projesi olarak düşünmekten daha iyi."

Yüzünü buruşturdu. " yakalamışsın."

" değil," dedi hafifçe. "Sheridan bana önce 'proje' dedi."

"Özür dilerdim ama bu yeni kurallarımıza aykırı olurdu." Ona sırtıttı. "Gerçekten de öyle olur. Grey."

İşte bu daha çok hoşuna gitmişti. Kız bu haldeyken, onunla alay ederken, gözleri dans ederken, onu kolayca bir gece elbisesi içinde, bir baloda bir adamla flört ederken hayal edebiliyordu. Tercihen onunla.

olsun. *O değil.*

Tepeden aşağı bakmak için döndü ve sırtışı kayboldu. ", köpekler yine karaçalıya girmiş. Daha dikkatli olmalıydım. Gözümü onlardan ayırmazsam sıkılırlar. Allah belalarını versin!"

Kadın da mı küfrediyordu? Sheridan ona hoyden derken yalan . Gerçi eteklerini toplayıp tepeden aşağıya fırladığında Grey'in gördüğü, yarım botlarının üzerinde bembeyaz parlayan bir kadının çoraplı baldırlarıydı.

Oldukça da güzel bir çift buzağıydılar ve bir an için dikkatini karaçalıların arasından köpekleri çıkarmaya çalışan kadının ilginç görüntüsünden uzaklaştırdılar. Belki de yardım etmeliydi.

Tepeden aşağıya doğru yürüdü. "Onları dışarı çıkaracağım."

"Sakin oraya gireyim deme!" Ellerini kalçalarına koyarak ona ters ters baktı. "Eninde sonunda ortaya çıkacaklar. Ama son seferinde

Bay MacTilly onların peşinden gitti ve hemen sıkışıp kaldı. Siz de aynısını yaparsanız, en azından süslü kıyafetlerinizi mahvedersiniz."

"İşte tam da bu yüzden onların peşinden gitmiyorum." Paltosunun cebinden bir cenaze bisküvisi çıkardı, ambalajını açtı ve bir parça kopardı. En yakındaki köpeğe atarak, köpeğin lokmayı yalayıp yutmasını ve daha fazlası için havlamasını izledi.

Başka bir parçayı havaya kaldırdığında, köpek koşarak onun peşinden geldi. Diğerlerinin de koşarak gelmesi için tek gereken buydu ve her birine bir parça vererek onları ödüllendirdi.

Çömelerek, adını hatırladığı bir tanesini okşadı. "İşte iyi bir çocuk, Herkül." Başını ona ağzı açık bakan Bayan Wolfe'a baktı. "Ne?"

"Nasıl yaptın? . . Neden cebinde cenaze bisküvisi taşıyorsun ki?"

Çünkü bir daha asla yiyecek bir şey olmadan kapana kısılmak istemiyorum.

Hayır, bu çok fazla şeyi açığa vurmayı gerektirirdi. Onun yerine omuz silktili. "Kulübede olduğunuzu duymuştum. Bu köpeklerin etrafında olacağım anlamına geldiğinden, ikram getirmemin en iyisi olacağını düşündüm."

Başka bir deyişle, köpeklerini kazanarak onu kazanmaya hazırlıklı gelmişti. İşe yarıyor muydu?

Belki de. Çünkü çaresiz bir kahkaha . "Sen de en az onlar kadar alçaksın."

"Muhtemelen." Ona sırtıttı. "Diğer ikisinin adı ne?"

Başını sallayarak birini yakasından yakalamak için yaklaştı. "Bu Hero. Ve benekli olan da Hector."

"Onlara bu ismi veren kişi kesinlikle Yunan mitolojisine düşkün."

"Ben değildim," dedi. "iyi bir romanı tercih ederim."

"*Times*'ı tercih ederim." Hector'un kulaklarının arkasını kaşıdı. "Peki ya sen delikanlı? Hector gibi süslü bir isimle anılmak hoşuna gidiyor mu?"

Hector'un cevabı yüzünü yalamak oldu. Grey kıkırdasa da Bayan Wolfe kaşlarını çattı.

"Kes şunu, Hector!" diye emretti ve köpek anında itaat etti, ancak daha sonra Grey'in eldivenli elini yaladı. Kadın iç çekti. "Majestelerinin üzerine salyalarınızı akıtmamanız için size yeniden tasma takmamız gerekecek."

Grey ayağa kalkıp pantolonunun tozunu alırken, "Bunu *benim yüzümden* yapma," dedi. "Biraz köpek salyası kimseyi incitmez."

"Hı-hı," dedi kuşkuyla. "Yine de onların tekrar karaçalıya kaçma riskini almak istemiyorum. Eninde sonunda o bisküviler bitecek."

"Doğru."

Tasmalarını taktı ama Grey bu sefer diz çöktüğünü fark etti, ne yazık ki. Sonra köpeklerin tasmalarını çekiştirdi. "Hadi çocuklar, ormana gidelim."

Ama daha fazla ikram umuyorlardı ve Grey'in etrafında dikilip paltosunu kokluyorlardı. Görünüşe göre onun varlığı iyi davranışlarını alt üst etmişti.

Onlara kaşlarını çattı. "Şimdi gelin. Ormanda gezinmeyi sevdiğinizi biliyorsunuz, sizi alçaklar."

"Fark etmiş olman gururumu okşadı Beatrice," diye şaka yaptı Grey.

çalıştığı her halinden belli olan kadın, "Dikkat edin efendim, yoksa *sizi* onları yürüyüşe çıkar."

"Sen önden gittiğin sürece benim için hiç sorun olmaz," diye karşılık verdi ve tasmalar için elini uzattı. "Biz alçaklar seni her yerde takip ederiz."

Yutkundu, boğazı öyle bir dalgalanıyordu ki adamın dudaklarını tam oraya, o çukura koyası geliyordu. Şimdi bu düşünce nereden gelmişti?

Sonra kendini toplar gibi oldu, çünkü tasmaları uzatırken kaskatı kesildi. "Pekâlâ. O zaman onları yürütebilirsin. Eğer yetişebileceğini düşünüyorsan."

Tasmalarını ondan aldığı anda, parmakları kazara onunkilere değdi ve aralarında endişe verici bir akım koptu.

Ama o da aynı şeyi hissettiyse bile, buna dair hiçbir belirti göstermedi. Topuklarının üzerinde dönerek karaçalıların kenarına doğru yürürken

Karaağaç ormanına benzeyen bir yerde, köpeklerle birlikte onun peşinden koştu. "Görüyorsunuz çocuklar," diye söylendi, "bir bayanı tatlı bir hale getirmenin yolu ne isterse kabul et. İşte bu şekilde tam olarak istiyorsun."

Burnunu çekmesi onu duyduğunu açıkça gösteriyordu. Başını çok kadınsı bir şekilde savurması ve kalçalarını hafifçe sallaması da onu arkadan izlediğinin farkındaymış gibi görünüyordu.

İçinden bir tatmin duygusu geçti. Beatrice'le geçireceği bir günün, Sheridan'la çalışma odasına kapanıp dün akşam cenazeden sonra yaptıkları gibi emlak belgelerini gözden geçirmekten çok daha ilginç olacağı açıktı.

Kim bilir? Bu ona Maurice'in öldüğü meşhur köprüye bakma şansı bile verebilirdi, böylece Sheridan'a bu konuda da rapor verebilirdi. Yapması gereken tek şey, ona evi göstermesi için onu ikna etmektir.

Bunun korktuğu kadar zor olmayabileceğini düşünmeye başladı.

Yedinci Bölüm

Beatrice, arkasından gelen Majesteleri'nin farkında olarak patikadan aşağı doğru yürüdü. Muhtemelen onun zekice esprilerine ve kazanma yolları olarak gördüğü şeylere gülüyordu. Köpeklerinin gözüne girme becerisinden bahsetmiyorum bile.

Lanet olası . *Tabii ki* onu seveceklerdi. O da en az onlar kadar kötüydü. "Bir kadını tatlıya bağlamak," gerçekten. Onu parmağında oynatabileceğini sanıyordu, değil mi? İşe yaramayacaktı.

Ama çok az dükün bir köpekten dayak yemeyi gözünü kırpmadan kabul edeceğini istemeye istemeye de olsa kabul etti. Sheridan hariç, o da yeni diploma almıştı ve dük olmanın kurallarını bilmiyordu.

Thornstock'un bile paltosunun cebinde çocuklar için ikramlar taşıyacağından şüpheliydi. Ya da annesine "son projesinde" yardım etmek için zaman ayıracağından bile *şüpheliydi*, ki Thornstock dün gece bunu yapmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Grey'in ona bir "proje" olarak ilgi duyması hiç mantıklı gelmiyordu ama sonunda Londra'da insanların Grey hakkında neden dedikodu yaptığını anlamaya başlamıştı. Sadece baştan çıkarıcı bakışları bile dedikoduların dönmesine yol açabiliyordu.

Birden arkasında bir sessizlik olduğunu fark etti. Döndüğünde Dük'ün biraz geride, Hero yaprakların arasında tuvaletini yaparken sabırla beklediğini gördü.

Bir kadını ayartmaktan bahsetmişken, şimdi onu ayartmak için Greycourt'un pazarlığı vardı. Her zaman düşündüğünü özür dilemeden söyleme fikri bile canlandırıcıydı. Onun yanındayken kural yoktu. Azarlayan bakışlar yok. Bunu düşünmek omurgasında bir heyecan yaratıyordu.

böyle bir adamla kendisi olmak. Annesinin ya da Sheridan'ın yanında bile kendisi değildi.

Onu kendisine bakarken yakaladı ve gülümsedi. Tanrım, siyah yas takımını, beyaz gömleğini ve siyah kravatını ortaya çıkarmak için rahatça açık bıraktığı çok pelerinli paltosunun içinde yakışıklıydı. Grogren kurdeleyle süslenmiş şapkasından ve özellikle Sanforth için modanın zirvesinde olduğunu gösteren parlak siyah kendirlerinden bahsetmiyorum bile. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı? Bu hiç adil değildi.

"Bu orman nereye gidiyor?" diye sordu.

"Araziyi çevreleyen nehre kadar."

"Ah evet." Bakışlarını köpeklere çevirdi. "Maurice'in boğulduğu nehir."

İşte yine aynı şey: üvey babasına Hristiyan ismiyle hitap etmek gibi tuhaf bir yöntemi vardı.

"Neden Maurice Amca'ya diğerleri gibi 'Baba' ?" diye sordu.

Çenesi gerildi. "Çünkü o benim babam değil."

"İkizlerin babası da değil ama ona 'Baba' diyorlar."

"On yaşındayken onun tarafından gönderilmediler." Bir küfür savurdu. "Bağışlayın beni, anısını kötülemek niyetinde değildim-"

"Ne demek istediğimizi söylediğimiz için özür dilemeyeceğimizi ."

İnce ince gülümsedi. "Doğru ya. Unutmuşum."

"Ve sizin kuralınız, bu konuşmalarda söylenenleri kimseye açıklamamamızdı. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa amcamın anısını kötülemekten çekinmeyin." Özellikle de üvey kardeşleriyle arasında dolaşan gizli kapaklı şeyleri anlamasına yardımcı olacaksa.

"Bu beni asla daha iyi hissettirmez. Üvey babama hayrandım." Bakışlarını köpeklere çevirdi. "Ama onu sadece birkaç yıl öyle tanıdım. Annemle evlendiğinde beş yaşındaydım, evden ayrıldığımda ise on."

"Erkeklerin on üç yaşına kadar Eton'a gitmediğini ."

"Ben ... şey ... Eton'a gitmedim. Teyzem ve amcamla yaşamaya gittim."

"Peki neden?"

Sanki onun için önemli değilmiş gibi omuz silkti. Ama tasmayı kavrayan eli aksini söylüyordu.

"Yani bu bir tahmin oyunu olacak, öyle mi?" diye alay etti, ilk buluşmalarını hatırlayarak.

Öfkeli bakışları ona yöneldi. "Sıkıcı bir hikaye."

"Neden buna *benim* karar vermeme izin vermiyorsun? Birbirimizi tanımamızı istediğini söylemiştin."

Gözlerinde hesaplamalar parladı. "Peki. Sana anlatacağım. *Eğer* bana üvey babamın öldüğü köprüyü gösterirsen."

Yumuşak bir gülümsemeye cesaret etti. "Anlıyorum. Mezarlıkların kendileri de benim için bir şey ifade etmiyor. Babamın dünyada bulunduğu son yerde olmak isterdim. Düellonun nerede gerçekleştiğini kimse bana söylemediği için bunu yapamazdım elbette, ama oraya gidebilirim, son bir derin mesaj vermek için bekleyen ruhunu bulabileceğimi hayal ederdim." Elleri baktı. "Aptalca, biliyorum."

"Hiç de aptalca değil." Ona doğru geldi, köpekler sonunda işlerini bitirmişti. "Cennette ve dünyada sizin felsefenizde hayal edilenden çok daha fazla şey var."

Onun yanına doğru adım attı. "Shakespeare aşığı mısınız?"

"Daha çok bir uzmanım. Başlıca eserleri severim ve bunların içinde,

en iyi replikler." Ona belli belirsiz gülümsedi. "Seçme şansım olduğundan değil. Oyun yazarlığı meselesini hatırlıyor musun? Annem oyunlarını çok sever. Gençliğimde sık sık sahneleri canlandırırdık." Bakışları araştırmaya yöneldi. "Ve annelerden bahsetmişken, sen kendi annenden hiç bahsetmiyorsun. Nedenini sorabilir miyim?"

"Annem beni doğururken öldü, korkarım."

Gözlerinde acıma parladı. "Özür dilerim."

"Olma. Onu hiç tanımadım, bu yüzden ne kaçırdığımı hiç fark etmedim. Joshua savaştan dönene kadar büyükannem bana baktı."

"Sonra sen *ona* bakmaya başladın."

"Evet, ben ..." Grey'in ne yaptığı birden kafasına dank etti. Gözlerini ona dikti. "Konuşmayı kendinizden uzaklaştırmakta çok ustasınız efendim. *Sizin* hakkınızda ve neden on yaşında İngiltere'ye döndüğünüz hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bu manevrayı fark , değil mi?"

"Kardeşim eskiden bu işte ustaydı. Şimdi strateji kullanma zahmetine bile girmiyor; sadece homurdanıyor, hırlıyor ve onu rahat bırakmamı bekliyor. Sen bu konuda daha kibarsın ama aslında aynı şeyi yapıyorsun. Bu kadar genç yaşta İngiltere'ye nasıl döndüğün konusuna dönelim."

İşaretçi bir tavşanın peşinden fırlamadan önce Hector'u dizginleyen Grey uzun bir nefes verdi. "Babam ben daha bebekken öldü. Geride tek kardeşi Eustace'ı olarak bırakmış. Neyse ki amcam beni anneme bırakmayı tercih etti. En azından bir süreliğine."

"Oh? Tüm bunları değiştiren neydi?"

Ruh hali o kadar dramatik bir şekilde karardı ki köpekler bile bunu fark etti ve elini okşamak için yanına geldi. Devam etmeden önce onları rahatlatmak için başlarını okşadı.

"Kuzenim Vanessa doğduktan sonra teyzeme başka çocuğu olamayacağı söylenmiş. Bu da amcamın ne kendi mirasının ne de bana bir şey olursa benim mirasçımın olmayacağı anlamına geliyordu. Bu yüzden vasilik haklarını kullandı, beni almak için Berlin'e gitti ve düklüğü yönetmeyi öğretmesi için beni İngiltere'ye geri getirdi."

Amcasından her bahsettiğinde sesinin sert tonu ona hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyordu. Bu teoriyi test etti. "Amcanızın bundan fayda görmeyeceği halde bunu üstlenmesi ne kadar özverili bir davranış."

"Özverili," dedi sert bir tonda. "Doğru." "Onun özverili olduğunu düşünmediniz mi?"

Ona soğuk bir bakış fırlattı. "Soruna cevap verdim, Beatrice. Bu yeterli olacaktır."

Pek sayılmaz. Ama bunu boş verdi ve onun yerine hikâyenin başka bir yönüne odaklandı. "Aileni ziyaret etmek için hiç Berlin'e döndün mü?"

"Hayır. Ya çok küçüktüm ya da Devrim oraya gitmek için Fransa üzerinden seyahat etmemi engelledi ya da okuldaydım ya da Her zaman gidemememin bir nedeni vardı, onların buraya gelememesinin bir nedeni vardı."

Zavallı çocuk. "Yani aslında on yaşında yetim kaldın, sanki ölmüşler gibi."

Bakışları onun üzerinde keskinleşti. "Bunu böyle gören ilk kişi sensin. Ailem dışındaki herkes, Napolyon iktidara gelmeden önce yüce İngiltere'e dönmeme izin verildiği için beni şanslı sayıyor."

Kalbi onun için acıyordu. Evinden ve çok az tanıdığı insanlarla yaşamak zorunda bırakıldığını hayal bile edemiyordu. "Buraya geldiğinizde, amcanız ve yengenizle ilgili sizi rahatlatacak anılarınız var mıydı? Ya da daha önce İngiltere'de olduğunuza dair?"

"Pek sayılmaz." Bir an düşündü. "Thorn'un babası olan annemin ikinci kocasını pek hatırlamıyorum. Annemin Maurice'le evlendiği gün uyku saatim konusunda yaygara kopardığını hatırlıyorum. Büyükanne de biraz hatırlıyorum, çünkü düğün resepsiyonunda benimle ilgilenmişti. Thornstock Kalesi'nin bahçesinde oynadığıma dair birkaç belirsiz anım var. Bir kaldırım taşının üzerine düşüp çenemi yarmıştım." Ona göstermek için çenesini kaldırdı. "Görülemeyecek kadar silik bir yara izi var. Ama hissedebilirsin. İşte, sana göstereyim."

Tasmalarını kolunun altına sokabilmek ve eldivenini çıkarmak için kızın elini tutabilmek için durdu. Sonra kızın parmaklarını çenesine bastırarak o kadar samimi bir hareket yaptı ki kız nefesini tuttu.

Ama bu bir hile ya da elbisesinin altına bakmak veya göğsüne bastırmak için sinsi bir yol değildi. Grey bir beyefendiydi. Sinsi amcası gibi değildi.

Bunu anlayabiliyordu çünkü adam ormanın sessiz ışığında artık yeşil olan gözlerini ondan ayırmıyordu. "Biraz yara izi hissediyorum." Ayrıca adamın tıraş edilmiş bıyıklarının belli belirsiz pürüzlerini ve dokunuşuyla çenesinin gerildiğini de hissetti.

Oh, Tanrım. Bu akıllıca değildi.

Aceleyle elini bıraktı, eldivenini aldı ve bir kez daha giydi. Sonra nabızı deli gibi atarak yürümeye devam etti.

Onu takip edip tekrar konuşmaya başladığında sesi düzensiz çıkıyordu. "Her neyse, sanırım bakıcım o gün yün topluyordu."

"Küçük dükün kendine zarar vermesine izin verdiğine göre öyle olmalı."

Sadece ayaklarının altındaki yaprakların çıtırtısı ve patikanın her santimini inceleyen köpeklerin homurtularıyla bozulan bir sessizlik içinde birkaç dakika onun yanında devam etti.

"Garip ama bakıcıyı hiç hatırlamıyorum." Sonra ses tonunu hafifletti. "Yine de Berlin'deki dadımızı hatırlıyorum. Tatlılardan hoşlanan ve onları bizimle paylaşmayı seven şişman bir Alman duluydu. Ona tapardık."

Onun hafif ses tonuna uydu. "Düzenli bir tatlı kaynağına kim bayılmaz ki?"

Homurdandı. "Annem öğrendiğinde küplere bindi ve babama dadıyı bize bu kadar çok vermemesi için tembihletti."

Bunun üzerine atladı. "Demek Maurice Amca'ya bazen 'Baba' diyorsun."

"Sanırım öyle," dedi hayıflanarak. "Çocukken hep öyleydim. Ben sadece . . . Beni gönderdikten sonra, ben ..."

"Bunu yaptıkları için onlara kızdı. Sadece hayal edebiliyorum. Berlin senin evindi."

Dudaklarından yumuşak bir gülümseme geçti. "Kesinlikle."

"Anladığım kadarıyla buradaki teyzeniz ve amcanızdan pek hoşlanmadınız?"

Gülümsemesi soldu. "Hayır."

Adam başka bir şey söylemeyince, kadın ona acıdı ve konuşmaya devam etti. "Anlıyorum. Geçen gecedен anladığınıza eminim, babam öldüğünde ben de sizinle aynı yaşıyordum. Bir ebeveyni kaybetmek zor bir yaştır. Ya da senin durumunda her iki ebeveyni de."

Yine de hiçbir şey söylemedi. Anlaşılan Berlin'de çocuk olma hikâyeleri sona ermişti.

"Ama büyükannem ve büyükbabam vardı," diye devam etti, "onları da en az senin dadını sevdiğin kadar severdim. Ne yazık ki şeker konusunda o kadar cömert değillerdi."

Bu onun çekingenliğini kırmış gibiydi. "Çocukları koruyan biri için çok büyük bir hata, emin olun." Ona bir bakış fırlattı. "Peki ya ağabeyin? Büyükannen ve büyükbaban hakkında ne düşünüyordu?"

Omuz silkti. "Sanırım onları yeterince seviyordu. Ama hiçbir zaman onlarla birlikte yaşamadı. Joshua benden beş yaş büyük, yani

Büyükbabası on altı yaşına geldiğinde onu Kraliyet Deniz Kuvvetleri'ne aldı, sonra da kıtaya gönderdi."

"Kardeşini ve babanı bir çırpıda mı kaybettin?" diye sordu, sesinde sempati vardı.

"Oldukça fazla." Onun yüzünü inceledi. "Tıpkı tüm aileni bir anda kaybedip yerlerine yabancıların geçmesi gibi."

Sadece başını salladı, sonra adımlarını hızlandırdı. "Peki, bu köprü ne kadar uzakta?"

Adam kesinlikle iletişimsiz olabiliyordu. Belki de düklerin bir özelliği idi bu. Armie Amca, elbisesini ne kadar beğendiğini, göğüslerini nasıl daha büyük ve arkasını nasıl daha küçük gösterdiğini... her zaman onu utandıran samimi ifadeler dışında onunla hiçbir şey konuşmamıştı.

Nedense Greycourt'un böyle kaba şeyler söylediğini hayal bile edemiyordu. Gerçi işgüzar *olabilirdi* ama bu farklı bir kabalıktı. Kaba değildi.

Sessizlik içinde birkaç adım daha yürümüşlerdi ki, yarım botunda bir şeyin yerinden çıktığını hissetti. Bağcıklarından biri kopmuştu.

"Hepsini patlat!" diye bağırdı. Son zamanlarda yıprandığını fark etmişti ve değiştirmeyi düşünüyordu ama yeterince erken değildi.

Sonra yüksek sesle küfrettiğini fark etti. Dük'ün önünde.

Ama onaylamak yerine kahkahalara boğuldu. "Çok renkli bir kelime dağarcığınız var, hanımefendi."

Saç diplerine kadar kızardı. "İnsan tüm zamanını diline hakim olamayan erkeklerin etrafında geçirirse böyle olur."

"Umarım üvey babam değildir."

"Hayır. Sadece Joshua ve Armie Amca." İç çekti. "Çocukken kötü sözler söylediğimde büyükannem kaşlarını çatır ve babam kadar yaramaz bir sos kutusu olduğumu söylerdi. Konuşmalarına dikkat etmeye *çalışıyorum*. Sadece her zaman başarılı olamıyorum."

Kıkırdadı. "Bu sefer neden başarısız oldun?"

Çizmesini işaret etti. "Bir bağcığı kopardım."

"Ah." Adam onun parmağının yönünü takip . "Demek öyle."

Umutla ona baktı. "Sanırım o geniş ceplerinizde fazladan bağcık ya da ip yoktur?"

"Maalesef hayır. Ama bir kravatım var." "Bu ne işe yarayacak ki?"

"Sana göstereceğim."

Onu devrilmiş bir meşe ağacının gövdesine götürdü, köpekleri de yanında sürükledi. Tasmalarını ona uzatarak paltosunu çıkardı ve dış kısmı aşağı gelecek şekilde devasa kütüğün üzerine serdi. Sonra kravatının düğümlerini çözmeye başladı. "Buraya otur ve bağcığı kopmuş ayakkabını çıkar."

"Bu şekilde yürüyebilirim. Sadece daha yavaş gitmem gerekecek." "Saçmalık. Eğer botunuz kötüyse bileğinizi kolayca döndürebilirsiniz-

özellikle de bu engebeli zeminde."

Her zaman kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmek zorunda kalmaya, zor koşullar altında idare etmeye alışkındı. Bir beyefendinin ona karşı bu kadar ilgili olması garip hissettiriyordu. "Gerçekten, kendinizi lekelemenize gerek yok-"

"Otur!" dedi sertçe.

Üç köpek de kalçalarının üzerine düştü. Dük'ün yüzündeki şaşkın ifade onu o kadar gıdıkladı ki kahkahalara boğuldu. Bir saniye sonra, köpekler sabırla oturup bir sonraki komutu beklerken Grey de ona katıldı.

"Dediğim gibi," dedi Grey gülmeyi bıraktığında, "tazılar çok iyi eğitilmiş."

"Öyle olmalılar. Onları ben eğittim." Adam gözlerini kırptırınca, "O kadar şaşırmış görünme. Bu iş için bir adam tutma lüksümüz yok. Zaten MacTilly'nin eli besleme ve yetiştirme işleriyle, Joshua'nın eli de av bekçisinin diğer işleriyle dolu. Ben de elimden geldiğince yardım ediyorum." Hector'un başını kaşıdı. "Bu üç adamı eğittim."

"Anlıyorum." Grey elini kütüğe doğru salladı. "Lütfen oturun..."

"Ne yani, köpekler gibi bana emir vermekten vaz mı geçtin?" diye takıldı.

"Beatrice, oturman için sana yalvarıyorum," dedi, sesi biraz .

Bu sadece onu daha fazla kızdırmak istemesine neden oldu, yine de en azından "Majesteleri nasıl isterse" demeden önce ceketinin üzerine tünedi. "Dikkat et fingirdek, yoksa bir gün bunun hesabını senden sorarım. Ve senin inatçı doğası, bunun sonu iyi bitmeyecek."

"Ben! Ben senden daha inatçı değilim."

"Doğru." Botunu çıkarmak için bir dizinin üzerine çöktü, sonra çoraplı ayağını alıp diğer dizinin üzerine koydu.

Adamın eli ayak bileğinde oyalandı, parmaklarının sıcaklığı neredeyse kızın içini yakıyordu. Yine de elini çekip şimdi iki eliyle tuttuğu yarım botun bağcıklarını çözmeye odaklanması bir saniyeden fazla sürmemişti.

Ayağını destekleyerek, sadece çoraplarının yapraklarla kaplı zeminde mahvolmasını istemeyen bir centilmen gibi davranıyordu. *Bundan emindi.* Yine de topuğunun onun kalçasına dayanmasının çok samimi bir yanı vardı. Çok kaslı kalçasına.

Ama köpekler onu azarlar gibi mızızlanmaya başladığında bile bunun uygunsuzluğunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Sadece orada diz çöktü ve kravatının gevşeyip boynunun ve boğazının bir kısmını ortaya çıkarmasından zerre kadar endişe duyuyormuş gibi görünmeden botuyla uğraştı.

Her ikisi de onu büyülüyordu. Uzanıp onun belirgin adem elmasına dokunabilmeyi diledi. Ya da belki onun altındaki, dudaklarını yerleştirmek için harika bir şekilde biçimlendirilmiş gibi görünen çukura-

Bakışlarını başka yöne çevirdi. Tanrım, ama ormanda hava birdenbire ısınmıştı. Kendini, adamın şimdi botunu kısaltılmış bağcıkla nasıl yeniden bağladığına odaklanmaya zorladı.

"Bu işe yaramayacak," dedi. "Dantel çok aşağıdan koptu."

"Biliyorum."

Kravatını boynundan çekerek kadının dikkatini tekrar o güzel, çıplak erkek etine çekti. Sonra botunu giydirdi ve kravatını ayak bileğinden sıkıca -ama çok sıkı değil- sarmaya başladı, ayağının yanından başlayıp deri manşetin altına kadar ilerledi ve orada bağladı.

Yüce Tanrım. Bakışlarını adamın yüzüne kaldırdığında, onun kendisini izlediğini görünce rengi attı.

"Hoşuna giden bir şey gördün ?" diye sordu alçak sesle.

Ve her zamanki gibi hazırlıksız yakalandığında aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırdı. "Neden? Öyle mi?"

Bunu soğuk ve alaycı bir şekilde söylemeyi planlamıştı, ama *onun* yerine kulaklarına bile gırtlaktan gelen bir davet gibi geldi.

Adamın gözleri karardıktan sonra dudaklarına sabitlendiğinde bunu duyduğunu anladı. "Evet. Kesinlikle evet."

Şeytan alsın, böyle bir şeyi asla söylememeliydi. Onun hakkında ne düşünmeli? O ne-

Adam öne doğru eğilip dudaklarını onunkilere bastırınca düşünceleri paramparça oldu.

Tanrı onu korusun, onu öpüyordu. Lanet Greycourt Dükü'nün kendisi onu öpüyordu! Ve bu hiç de beklediği gibi bir şey değildi. Öpücüğü hafif ve kararsızdı, sanki onun kendisini itmesini bekliyordu.

Ama o bunu yapamazdı. Tanrım, adamın ağzının dudaklarını kaplaması, dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu anlamak istercesine tadına bakması ve test etmesi başka hiçbir şeye benzemeyen baş döndürücü bir duyguydu.

Ve gerçekten arzulanan bir öpücüğün bu kadar sarhoş edici olabileceğini kim bilebilirdi? Onun baharatlı parfümünü koklamanın kalbini yerinden oynatacağını? Elinin onu sabit tutmak için boynunun arkasına kaydığını hissetmek onu sadece korkutmakla *kalmayacak*, aynı zamanda vücudunda yükselen ve daha fazlası için yaygara koparan vahşi bir ihtiyacı teşvik edecekti?

Yarı trans halinde, köpeklerin tasmalarını parmaklarının arasından kaydırarak elini Grey'in omzuna koydu ve yanlışlıkla şapkasını düşürdü. Grey fark etmemiş gibiydi. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle onu biraz öne çekti ve ayağının dizinden düşmesine neden oldu. Sonra dudaklarını araladı ve dili kızın ağzına doğru kaymaya başladı.

Dudakların, ağızların ve dillerin bu şekilde birleşmesi *şaşırtıcıydı*; alışılmadık ve biraz sıra dışı ama yine de keyifliydi. Eli göğsüne doğru kayd ve parmaklarının altındaki kumaşta çarpan kalbini hissetmek onu cesur olmaya, dilini onunkiyle birlikte döndürmeye ve bedeninde tutuşturduğu yangına kendini atmaya teşvik etti.

Demek öpülmek, gerçekten öpülmek *böyle* bir şeydi.

Birden bir şeyin kolunu çektiğini hissetti. İlk başta bunun Grey olduğunu düşündü ama sonra başka bir şey hissetti

Elini burnuna götürdüğünde ne olduğunu anladı.

Köpekler. Kıskanıyorlardı, sıkılıyorlardı ya da ilgi istiyorlardı.

Durum ne olursa olsun, bu lezzetli aranın bittiği anlamına geliyordu. Dükün çekilip gitmesine ve nefesinin altında bir küfür mırıldanmasına bakılırsa, sonsuza dek bitmişti.

Ayağa kalktı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek bir adım geri çekildi. "Beni affedin Bayan Wolfe. Çok kaba davrandım ve yemin ederim bir daha asla olmayacak."

Adamın tepesinde dikilmesi onu utandırıyor; bir de adamın ona yine Bayan Wolfe diye hitap etmesi ve öpücük bir hataymış gibi davranması. Hata gibi hissetmemişti. Belki bunu başka bir şeyin başlangıcı olarak düşünseydi, ne kadar akılsızca olduğunu fark ederdi ama bunu daha çok keyifli bir deney olarak düşünüyordu. Tekrarlamaktan çekinmeyeceği bir deney.

Görünüşe göre bu hiç .

Köpeklere homurdanmalarını kesmelerini söyleyerek tasmalarını tuttu ve düşüncelerini kendine saklamaya çalışırken eteklerini düzelterek ayağa kalktı. "Birbirimizden asla özür dilemeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum, Majesteleri."

"Söylediklerimiz için, yaptıklarımız için değil," diye ısırdı. "Ben sadece iki gündür tanıdığım bir kadını öpecek türden bir adam değilim."

"Anlıyorum," dedi çaresizce, adamın gelişigüzel açtığı yaralar kalbine ulaşmadan önce sözlerinin aşağılayıcı akışını durdurmak için.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. *Asla* kasıtlı olarak
_."

"O kadar korkunç muydu?" diye çıkıştı, kendini daha fazla tutamayarak. "Senin gibi bir erkeği memnun etmekten *bu kadar* mı acizim?"

Ona göz kırptı, sonra da içinden küfretti. "Uzaktan yakından berbat değildi. Bu konudaki beklentilerimi fazlasıyla aştın, inan bana."

İyi. *Bu* göğsündeki baskıyı hafifletti. Birazcık.

"O zaman neden özür diliyorsun?" diye sordu, bilmek istediğinden emin olmasa da. "Pişman değilim. Sen neden pişman olasın ki?"

Bir nefes verdi. "Çünkü buna hakkım yoktu."

Aklına aniden o kadar korkunç bir düşünce geldi ki, tabii ki hemen kaçtı. "Başka biriyle nişanlısın."

"Hayır! Hayır, ben kimseyle nişanlı değilim."

Ona baktı, davranışını anlamlandırmaya çalıştı. Sonra dudaklarını hafif bir gülümsemeye zorladı. "Bu sadece bir öpücüktü, ölümsüz bir aşk mesleği değil. Emin olun, sizin gibi zengin ve rütbeli bir adamın, sırf ortak akrabalarımız var diye, skandallarla dolu bir skandalcının yetim kızıyla -bir av bekçisinin yoksul kız kardeşiyle- evlenmeyi düşünmesini asla beklemezdim."

"Uzaktan yakından alakamız yok," diye .

Sadece ona daha fazla eziyet etmek için bile olsa bunu belirtecekti. "Kan bağıımız yok, hayır. Ama isteyebilecek ortak bağlantılarımız var ... kim tercih eder ..." Tanrım, saçmalıyordu. "istediğim, ben o kadar da aptal değilim. İki gece önce yemekte de söylediğim gibi: Sosyete de bir sıçrama yapmak istemiyorum. Sadece ihtiyatlı bir eşe ihtiyacı olan bir papaz ya da doktor bulmayı umuyorum."

Yüz hatları karardı. "Çünkü sen 'ihtiyatlı' değilsen hiçbir şeysin," dedi sertçe.

Kanı donmuştu. Adam *ona* kızmaya nasıl cüret etmişti? Öpüşmelerinde neden bir şey kastetmediğini açıklamaya çalışırken kendini kaybeden oydu.

Tam ona haddini bildirmeye hazırlanıyordu ki köpekler neyse ki tasmalarını çekiştirmeye başladı.

"Ne istersen düşünebilirsin," dedi, takdire şayan bir kayıtsızlıkla kelimeleri savurarak, "ama bunu biz yürürken yap. Afacanlar huzursuzlanmaya başladı ve sanırım hâlâ köprüyü görmek istiyorsunuz. Bay MacTilly'nin bana ne olduğunu merak etmesini istemiyorsanız, yola devam edelim."

Gitmesine fırsat vermeden onu kolundan yakaladı. "Beatrice, sana hakaret etmek istememiştim."

Tanrım, bir dakika daha konuşmaya devam ederse ağlayacaktı ve o *asla ağlamazdı*. "Hakaret falan yoktu Grey. Dürüst olmak gerekirse, bir öpücüğe hak ettiğinden çok daha fazla önem veriyorsun."

Sanki onun gerçek duygularını anlamaya çalışıyormuş gibi yüzünü inceledi. Ve bu işe yaramayacaktı. Dudaklarına sahte bir gülümseme yapıştırdı,

Eliyle yolu işaret edebilmek için kolunu adamın elinden çekti. "Gidelim mi?"

Şapkasını eline alıp tozunu aldıktan sonra, "Önce bayanlar ve köpekler," diye mırıldandı.

Harika. *Şimdi* de beyefendiyi oynamak istedi.

Başını dik tutarak onun önünden patikaya doğru ilerledi. İsterse centilmeni oynamasına izin verirdi. Ama bir dahaki sefere ona eritici bakışını attığında ve ağzını onunkine yaklaştırdığında bu kadar kayıtsız kalmayacaktı. Belli ki o bir centilmen değil, amcasının ya da köpeklerinin başka bir versiyonuydu. Grey daha kibar, ilgileri daha incelikli ve davetkâr olabilirdi ama sonuçta o hâlâ adamın yasak arzularının nesnesinden başka bir şey değildi.

Bu ona bir ömür yetecekti.

Sekizinci Bölüm

Grey kan beynine sıçramış bir halde Beatrice'i takip etti. Lanet olsun, bu işi berbat etmişti. Onun gibi bir kadını öperken ne düşünüyordu? En kötü dürtülerinin onu ele geçirmesine izin vermişti.

Şimdi Grey, Sheridan'a şüphelerinin ne kadar çılgınca olduğunu gösterecek kadar bilgi edinebilmek için onu rahatlatmak yerine, onu gardını almaya zorlamıştı. Ama onu bu kadar canlandırıcı bulmayı planlamamıştı. Eğlendirici. Hem de çok çekici. Grey'in iyi niyetleri, ağzı Sheridan'inkiyle buluştuğu anda pencereden uçup gitmişti.

Sadece bir öpücüktü.

Tanrı yardımcısı olsun, sadece bir öpücük değil. Yaptıkları şey dans ve zevk, havai fişek ve fanteziydi. Yine de onun ağzını yağmalarken bile, zevkinin içinden geçen sapkın bir acı hissetmişti.

Çünkü kızın ona göre olmadığını biliyordu. Kızın ağabeyine, Grey'in ona vermeyeceği bir aşk evliliği istediğini söylediğini duymuştu. Kendisine ait olanı kurtarmak için yıllar boyunca amcasının zorbalıklarına karşı koyması boşuna değildi. Yıllarca kendini umursamazlığa alıştırmak ona umursamama duygusunu aşlamıştı.

Ama Beatrice gibi bir kadın onun duygularını gizli tutmasına asla izin vermezdi. Onun tüm sırlarını ve duygularını öğrenene kadar, onu içeri almak için kendini yarmaktan başka çare bırakmayana kadar araştırırdı.

Cehenneme kadar yolu var.

Onunla evlenmeyeceğini, çünkü beş parasız olduğunu ve kendisinden aşağı olduğunu düşünmesi daha iyiydi. Gerçeği, yani kalbinin köreldiğini tahmin etmesinden daha iyiydi bu. Eğer onu elinde tutabilirse

onu kendini beğenmiş, kibirli bir pislik olarak görürse, onun araştırmasından kurtulabilirdi.

Ne yazık ki, lanet olası siki onun sağlam argümanlarını görmezden geldi. O lanet olası akılsız köpekler gibi onu takip etti. Şu anda bile, önündeki yolda sallanan kalçalarını görmek, donunun içinde sertleşmesine neden oluyordu.

Belli ki yatağında bir kadın olmadan çok uzun zaman geçirmişti.

Kadın patikada durup ona baktı. "Neredeyse vardık," dedi, ilerideki ormanın bir tarlaya açıldığı yeri işaret ederek. "Artık çok uzak değil."

Akan suyun sesi kulaklarına ulaştı. Maurice'in öldüğü yeri görmek üzereydi. Bu düşünce, Maurice'in cesedine tanık olmanın yarattığı ürpertinin aynısını hissetmesine neden oldu.

Ama nehir kıyısına vardıklarında ve Grey o meşhur noktaya baktığında hiçbir şey hissetmedi. Hayalet varlığı yoktu. Maurice'i bile hissetmedi. Bir parçası neredeyse bunu ummuştu. Onun yerine, üvey babasının düştüğü yerde rayları eksik olan eski bir ahşap köprü vardı.

Evet, *eski* bir köprü. Bu onu duraksattı. Sheridan köprüünün sağlam olduğunu söylediğinde abartmıştı. Grey'in kıyıda durduğu yerden kalaslar kaba ve yıpranmış, korkuluklar da dayanıksız .

Ve ilginç bir özelliği daha vardı. "Bu nereye çıkıyor?" Yollarının ormanın ötesinden gelen toprak bir patikayla birleştiği yeri işaret etti.

"Armitage Hall'a giden araba yolu. Ormanın içinden geçen kestirme yoldan daha dolambaçlı ve ana yola çıkan yolla birleşiyor."

"Yani birisi görünmeden köprüye kadar gidebilir." "Evet, ama karşıya geçemezler."

"Ah. Bunun için yeterince sağlam değil sanırım."

"Aslında," dedi Beatrice, "köprü oldukça sağlam. Sadece herhangi bir aracın rahatça geçebileceği kadar geniş değil. Ama üzerine çıkmak istersen çıkabilirsin. Sadece bir noktadaki korkuluk gitmiş."

Neyse ki, köprünün sağlamlığına olan ilgisini yanlış yorumlamıştı.

Devam etti. "Zaten karşıya geçip evime kadar yürümem gerekiyor, böylece botumun bağcıklarını değiştirebilir ve kravatınızı size iade edebilirim. Eğer burada beklemek isterseniz-"

", teşekkür ."

Başını salladı. "Köpekleri de yanımda götüreceğim."

Merhum üvey babasıyla iletişim kurması için ona mahremiyet ve sessizlik sağlamak istediğine şüphe yoktu. Bu çok da iyi oldu. Bu sayede kaza yerini onun meraklı gözleri olmadan inceleyebilecekti.

Davranışları ona bir şey söylüyordu: Heridan, Beatrice'in hiçbir şeyin suç ortağı olmadığı konusunda haklıydı. Çünkü eğer bir planın parçası olsaydı, Grey'i buraya getirmek istemezdi ve kesinlikle onu yalnız bırakmayı önermezdi.

Onunla ve köpeklerle birlikte köprüye yürüdü, sonra etrafı kurcalamaya başlamadan önce onlar diğer taraftaki kıyıda gözden kaybolana kadar bekledi. Kadının da söylediği gibi, köprü yırtık pırtık görünümüne rağmen bir insanın ağırlığını taşıyabilecek gibi görünüyordu. Ancak korkuluklar şüpheliydi. Birini çektiğinde biraz esneme hissetti. Yani Maurice nehre düşmüş *olabilirdi*.

Grey kırık rayların kendilerini incelemeyi tercih ederdi ama görünüşe göre Maurice'le birlikte suya girmişler ve geriye sadece bir delik bırakmışlardı. Direkleri inceledi ama herhangi bir kesik izine rastlamadı. Raylar her iki uçtan da kırılmıştı. Bu kadar büyük bir parçanın nehre düşmüş olması garipti. Ama Maurice iri yarı bir adamdı.

Sonra Grey suya indi. Boğulacak kadar derin görünüyordu, özellikle de geceleri, birlikte. Nehirlerin son yağmurlar yüzünden kabarmış olması gerekiyordu ve ne yazık ki Maurice yüzmeyi hiç öğrenmemişti.

Grey köprünün altından yukarı baktı ama bariz bir yapısal sorun göremedi; ne bir delik ne de eksik bir kalas. Peki Maurice'in elinde fenerle mükemmel derecede düz bir köprüde yürürken tökezlemesine sebep olan şey neydi?

Belki de bir şey onu ürkütmüştü. Buralarda yaban domuzları vardı. Eğer biri köprüye doğru koşmuş olsaydı, Maurice raylara çarpabilir, hatta düşebilirdi. Olası değil ama mümkün.

Grey, kırık rayların nehir kıyısına vurup vurmadığını ve nereye vurduğunu görmek için nehir kıyısında yürümeliydi.

"?" seslendi yukarıdan bir ses.

Vay canına, geri dönmüştü. "Aşağıya!" diye bağırdı ama suyun gürültüsünden onu duyabileceğinden şüpheliydi. Aceleyle çamurlu kıyıya çıktı.

Tepeye ulaştığında, onun köpeklerle, "Bırakın da lanet olası bir dük kimseye haber vermeden canının istediğini yapsın," diye homurdandığını duydu. Adam ona arkadan yaklaşırken, kadın ters yöne baktı. "Umarım benim evime çıkmaya çalışmamıştır. Dönüş yolunda onu kaçırmış olabilirim. O zaman bununla ne yapardım?"

Cebinden kravatını çıkararak ona baktı. "Salona gidip bunu ona veremem, yoksa insanlar hakkımızda bir şeyler düşünür. Lanet olası Majesteleri dehşete düşerdi. Ama ağzı sıkı olmak istiyorsa, onu bıraktığım yerde kalmalıydı, ben de-"

"Beatrice," dedi, ama onun sözlerinin eğlenceli akışını durdurmadan nefret ediyordu.

Sıçradı, sonra dönüp adamın orada dikildiğini gördü. "Yani, Grey. Yani . . . Sen de nereden çıktın?" Kırık korkuluklara doğru başını salladı. "Nehre indim."

"Ah. Doğru. Çünkü Maurice Amca orada-" Durdu, yanaklarına güzel bir kızarıklık yayıldı. "Sen . Ne dediğimi duymadın, değil mi?"

Her ne kadar ona gerçeği söylemek istese de, onu daha fazla utandırmanın bir anlamı olmadığını düşündü. "Beni çağırdığını duyduğumu sandım ama aşağıda, suyun kenarında bunu anlamak zordu. Çok gürültülü."

Yüzü berraklaştı. "Tabii ki. Evet. Genelde öyledir. Çok gürültülü yani." Sanki gevezelik ettiğinin farkındaymış gibi durdu. "Peki, daha uzun kalmak ister miydiniz? Yoksa gitmeye hazır mısınız?"

"Gidebiliriz. Senin işaretçilerin için bile uzun bir yürüyüş olduğunu biliyorum."

"Pek sayılmaz. Çok geziyoruz. Buralarda yapacak pek bir şey yok. Ve ben yürümeyi seviyorum."

"Ben de öyle." Köprünün kenarını işaret etti. "mi?"

Başını sallayarak ona doğru geldi, sonra kravatını hâlâ avucunun içinde tuttuğunu fark eder gibi oldu. "Oh! Bu senin."

Kadın elini ona doğru uzattı, da eline dokunmamaya dikkat ederek aldı. Her an daha da ağırlaşan bir sessizlik içinde bir süre yürüdüler. Sonra boğazını temizledi. "Üvey babanızla yakın mıydınız? Onu göremediğinizi biliyorum ama mutlaka eve mektup yazmışsınızdır."

Lanet olsun. Onun araştırması yerine sessizliği tercih ederdi. "Ettim. Ama mektuplar aynı şey değil, eminim biliyordur."

"Seviyorum. Üvey babanı severdim. Bana her zaman nazik davrandı ve hiçbir zaman benden daha iyiymiş gibi davranmadı."

"Maurice, toplumun diğer üyeleri eşit davranmazken, insanlara eşit davranan bir adamdı."

"Kesinlikle. Sheridan da onun gibi."

"Ve ben değilim."

Bakışlarını yola indirdi. "Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Sanırım beni daha çok amcan Armie gibi görüyorsun." Kadının yüzünün kızardığını görmek için tam zamanında ona baktı.

"Neden üzerinde toprak olur sen düşünmek böyle a şey?" o diye sordu, sesi telaşlı geliyordu.

"Bilmiyorum. Anladığım kadarıyla amcan Armitage sana ve kardeşine hükmediyordu."

"Ah. Doğru." Uzun bir nefes aldı. "Evet, biraz ..." "Kendini beğenmiş miydi?"

"Öyle de denebilir."

Sertleşmiş ve içine kapanmıştı. Amcasından bahsetmek onu sinirlendirmiş gibiydi.

Ne kadar ilginç. Sheridan amcasının da öldürüldüğünden emindi. Ve bir şey onu adam hakkında konuşmak konusunda isteksiz yapıyordu.

"Neyse ki," dedi Grey, "burada, malikânede yaşadığın için onu pek görmemişsindir."

"Onu fazla gördük."

"Yani ondan hoşlanmadın."

"Dediğiniz gibi, bize hükmetti."

Grey bundan daha fazlası olduğundan emindi. "Anladığım kadarıyla amcanız bu arazide ölmüş."

Eğer kızın tepkisini , yüzündeki panik ifadesini göremeyecekti.

"Evet." Onunla göz göze gelmedi. "Trajik bir olaydı."

Bu konuda konuşmaktaki isteksizliği damarlarında buza yol açmıştı. Ya Sheridan babasının ölümü hakkında yanılmış ama amcası Armie'ninki hakkında doğru söylemişse? Bu, onun bu konuda bir şeyler bildiği anlamına mı geliyordu? Amcasını öldürmek için gece vakti ata bineceğini düşünemiyordu, ama kardeşini? Belki de.

Durdu. "Bağışlayın efendim, dönmeden önce evimde yapmam gereken bir şeyi unuttum. Ama beklemenize gerek yok. Armitage Hall'a dönüş yolunu kendi başınıza bulabileceğinizden eminim."

"Ben de seve seve gelirim, Beatrice. Köpekleri senin için tutabilirim."

"Bunun için bir neden yok, gerçekten. Ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok ve eminim annen şimdiden senin için yanıp tutuşuyordur."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Bayan Wolfe'la olan ilişkisi açıkça sona ermişti.

". O zaman bu akşam görüşürüz. Akşam yemeğinde."

Başını salladı ve köpeklerle birlikte aceleyle uzaklaştı.

Ormanın içine doğru yürümeden ve patikanın dışında onu izleyebileceği bir yer aramadan önce kızın gözden kaybolmasını bekledi. Kız onu geçmeden önce orada uzun süre durması gerekmedi.

Tam da şüphelendiği gibi. Eve gitme ihtiyacı, sorularından kaçmak için bir numaraydı. Vay canına. Ya Sheridan *bazı* şüphelerinde haklıysa?

Eğer öyleyse, Beatrice bir şeyler biliyordu. Şimdi Grey onun tam olarak neyi örtbas ettiğini bulmak zorundaydı.

Dokuzuncu Bölüm

Beatrice dün gece akşam yemeğinden kaçınmıştı ama bugün Armitage Hall'a, çıkış dersleri için gitmekten kaçınamazdı. Bu da Grey'i göreceği anlamına geliyordu.

Bir iç çekişi bastırdı. Bir yanı -çok küçük bir yanı- onu sevgili olarak kabul etmekten rahatsız olmazdı. Eğer kendisini yatak odasının zevklerine alıştırmasını isteyeceği bir erkek varsa, o da oydu. Çünkü Grey ona her dokunduğunda ya da onu her öptüğünde, bu karşılıklı bir zevkti ve amcasının tokatlarını savuşturmakla ya da göğüslerini ona çarpan sarılmalarla ya da selamlaşma kisvesi altında salyalı bir şekilde dudaklarına yapışmakla geçirdiği yıllardan tamamen farklıydı.

Grey'in çünkü öpücüğü ona bir erkeğin öpücüklerinden zevk almanın mümkün olduğunu düşündürmüştü. Ne yazık ki, sevgili edinen kadınların başına neler geldiğini biliyordu ve bunun kendi başına gelmesine izin vermeyi reddediyordu. Grey'in yatağında olmasının verdiği heyecan için bile olsa.

Yanakları kızardı. *Onun yatağında mı?* Ne saçmalık! Böyle bir düşünceyi nasıl aklından geçirebilirdi ki? Dedikodu paçavralarından Grey'in ne tür kadınları tercih ettiğini biliyordu ve o öyle biri değildi - güzel, ahlaksız ve bir dükün metresi olmak için her şeyi riske atmaya hazır.

Armitage Hall'a yaklaşırken kendini çelikleştirdi. Onunla arasına mesafe koymalıydı. Geçmişini merak etse bile. Çünkü Dük'ün bu konuda konuşmak istememesine ya da kimsenin ona yaklaşmasına izin vermemesine neden olan bir şey olmuştu. Bu onun için önemli değildi. Onu ilgilendirmezdi.

Onun sırlarını saklamasına izin verecekti. Böylece belki de Armie Amca'yı sormayı bırakıp onunkinin onda kalmasına izin verirdi. Açıkçası, o

amcasının nasıl öldüğü konusunda şüpheleri vardı. Ve bunun devam etmesine izin veremezdi, korktuğu şeyi tahmin etmesine izin veremezdi - Armie Amca'nın ölümünün bir kaza olmadığını.

Yeniden tasarlanmış elbisesinin göğüslerini fazlasıyla gösterdiğini saklayan tül fichu'yu kabartarak Armitage Salonu'na doğru yürüdü. Leydi Gwyn'in uşakla konuştuğunu ve kendisini telaşlandıran bir konu hakkında çılgınca el kol hareketleri yaptığını görünce durdu.

Beatrice, Leydi Gwyn'in görkemli siyah süslemeleri ve taraklı dantel yakasıyla özel dikim krep yas elbisesini görünce bir iç . Beatrice nasıl bu dünyanın bir parçası olacaktı? Kabul, dışarı çıkmaya hazır olduğunda yas tutmayı *bırakmış* olacaktı ama Leydi Gwyn'inki kadar güzel bir elbisesi olsa bile onu asla o kadının zarif havasıyla giyemezdi. Kendini iç eteklik giymiş bir tazı gibi hissedirdi; hiç yakışmazdı.

Armie Amca'nın kötü sözleri aklıma geldi: *Seni istediğim için mutlu ol kızım. Çoğu erkek böyle erkeksi bir yaratığa zaman ayırmaz. Sen güzel değilsin.*

Amcasına lanet olsun. Ona karşı nazik olan yeni akrabaları vardı ve buna tutunacaktı.

Leydi Gwyn onu her zamanki gibi eşit olarak kabul etti, çünkü Beatrice'i gördüğünde yüzü aydınlandı. "İşte buradasın. Annem seni soruyordu. Londra'daki çıkışlarımız için eğitimimize başlamak için sabırsızlanıyor."

Beatrice şapkasını ve eldivenlerini uşağa verdi, sonra da her zamanki rolüne bürünerek gülümsemeyi başardı. "Teyzem çok nazik."

"Bu kadar yeter." Leydi Gwyn ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bunu görevle ilgili bir düşünce yüzünden yapmıyoruz. Seni çok seviyoruz. Amcan Armie'nin ihmalini telafi etmek için en azından bunu yapabiliriz."

Sözler o kadar tatlıydı ki Beatrice'in boğazında bir yumru oluştu. "Bunu söylemeniz çok hoş, Leydi Gwyn."

"Bana Gwyn de, sana yalvarıyorum. Bu tuhaf yeni dünyada ikimiz de öğrenciyiz." Leydi Gwyn-Gwyn gülümsedi. "Ve Annemin fazla ileri gitmesini engellemek için bir müttefik işime yarayabilir." Gwyn yaklaşarak kolunu Beatrice'in koluna doladı ve uzun bir iç çekti. "Onun bir

Ne demek istediğimi anlıyorsanız, hedefini aşma eğiliminde. İtiraf etmeliyim ki, onunla mücadele etmekten o kadar yoruldum ki, ona uymak zorunda kalıyorum."

Beatrice kıkırdadı. "Bunu anlayabiliyorum. Lydia Teyze çok ikna edici olabiliyor."

"Gerçekten de yapabilir." Gwyn asık suratlı görünüyordu. "Annem ve kardeşlerim arasında, ikimiz nasıl hayatta kalacağız bilmiyorum."

Beatrice gülerek, "İyi olacağız," dedi ama Grey'in onun çıkış derslerinin bir parçası olması fikri hâlâ hislerinin dalgalanmasına neden oluyordu. Yakıcı öpüşmelerini hatırlamadan nasıl onun yanında olabilirdi ki? Armie Amca hakkında sorduğu endişe verici sorulardan bahsetmiyorum bile.

"Her halükarda," diye devam etti Gwyn, "bugün dans çalışmamız gerekiyor."

Oh, Tanrım. Grey ile dans etmek. *Bunu* nasıl atlatacaktı? "Eminim nasıl dans edileceğini zaten biliyorsundur."

"İngiliz country dansları değil. Berlin'de başka adımlarla dans ederdik. Ve sadece iki kişinin olduğu vals. Bunu yapabilirim. Başka bir şey . . ."

"Valsi hiç duymadım bile. Ama bana iyi bir İskoç makarası ya da İrlanda jiggi verin, herhangi bir dans ustası kadar iyi performans gösterebilirim."

"O zaman ben sana vals öğretirim, sen de bana makarayı öğretirsin ve balolarda herkesi etkileriz."

Beatrice, Gwyn'in sevimli yaklaşımına karşı koyamayarak güldü. Balo salonuna girdiklerinde Gwyn'in yokluğuyla karşılaştıklarında, Gwyn'in varlığının Grey'le dans etmeyi katlanılabilir kılabileceğine neredeyse kendini ikna etmişti bile. Annesiyle dans hakkında konuşan kişi Thornstock'tu.

Hayal kırıklığı, kendini yakalamadan önce içinden geçip gitti. Grey'le dans etme şansını kaybetme düşüncesi yüzünden böylesine aptalca bir duygu hissetmeyi reddetti. Hiç şüphesiz Grey dün olanlardan sonra onunla olan görevlerinden azledilmesini istemişti. Öpüşüklerinde hissettiklerinin yarısını bile hissetmediğine dair bir işaret daha.

"Ah," dedi Thornstock. "Hanımlar geldi, anne. Hadi şu işi bitirelim, olur mu?"

Tam o sırada Sheridan balo salonuna girdi, belli ki bahçeden geçerek karşılarındaki salona ulaşmıştı.

Armie Amca'nın stu-

Artık Armie Amca'nın değil, *Sheridan*'ın çalışma odasıydı. Zavallı amcası yerine kuzeninin orada olduğunu düşünmek ona küçük bir memnuniyet patlaması yaşattı.

Thornstock Sheridan'a, "Tanrıya şükür buradasın," dedi. "Dans derslerinde alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

"Yapamam," dedi Sheridan, bir parça kızgınlıkla. "Şu anda halletmem gereken yeterince şey var." Sonra Beatrice'in ötesine, arkasındaki bir noktaya baktı. "Grey'e sor, sana söyleyecektir. Neden bunu ona yaptırmıyorsun?"

Beatrice arkasını döndüğünde onu, küçük bir orkestrayı barındırmak için özel olarak inşa edilmiş, ancak şu anda sadece piyanoyu barındıran geniş, yuvarlak oyukta duvara yaslanmış olarak buldu.

Grey gözlerini ona dikti. "İhtiyacı olursa Bayan Wolfe'a eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Dünkü öpüşmeleri yüzünden mi onunla dans etmek istiyordu? Yoksa sadece Armie Amca'nın ölümü hakkında onu sorguya çekmeyi mi umuyordu? Her iki olasılık da endişe vericiydi.

Grey yine siyah bir matem elbisesi giymiş olsa da, bugün kendir ayakkabılarını balo salonuna daha uygun ayakkabılarla değiştirmişti. Ama süslü botları olmasa bile, hatırladığı kadar inanılmaz derecede çekici - ve korkutucuydu.

Duvardan uzaklaşıp tam boyuna geldiğinde, bayılmamak için kendini zor tuttu, ama huşu içinde mi yoksa endişe içinde mi, emin değildi. Sadece hayatında bir gün bile bayılmamış olması onu bundan alıkoydu.

Bu arada Thornstock kadın ilişkilerini Sheridan'ın üzerine yıkmaya çalışıyordu. "Grey zaten yardım ediyor. Ama sen kalırsan bana ihtiyaçları kalmayacak. Avcılarınızdan biriyle gezintiye çıkmayı umuyordum."

"Üzgünüm, bunu ertelemeniz gerekecek." Sheridan odaya doğru ilerlemeye devam etti. "İlgilenmem gereken önemli meseleler var."

"Ben de öyle! Ata binmek gibi!" Thornstock bağırdı.

Ama artık çok geçti. Sheridan diğer kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Gwyn ikizine sahte bir sempati bakışıyla baktı. "Ah, zavallı Thorn, değişiklik olsun diye saygıdeğer hanımlarla dans etmek zorunda kalıyor. Böyle bir deneme için

eminim."

"Yine başlama," diye homurdandı Thornstock. "Yoksa seni dizlerimin üzerine yatırırım."

"Denediğini görmek isterim!" Gwyn kalçalarının üzerine koydu. "Çünkü hâlâ kulaklarını tıkayabilirim. Sadece bana bir şans ver-"

"Siz ikiniz susun." Lydia Teyze kararlı adımlarla girintideki piyanoya yöneldi. Her zamanki krem rengi teni kül dönmüştü ve her an parçalanacakmış gibi görünüyordu. "Ayrı geçirdiğiniz onca yıldan sonra birbirinizin kıymetini bilmeyi öğrenmiş olacağınızı düşünürdüm."

Grey annesinin yanına gitti. "Eminim şaka yapıyorsun. Gwyn'in her zaman dilini bileyecek birine ihtiyacı vardır ve Thorn onun en sevdiği sopadır."

Gwyn ona bir kaşını kaldırdı. "Dikkat et yoksa kulaklarını da tıkarım."

Beatrice kahkahasını bastırırken Lydia Teyze, "Yeter, !" diye bağırdı. Piyanonun ucuna gelip banka oturdu ve kaşlarını çatarak notaları karıştırmaya başladı. "Yemin ederim, bazen neden evlendiğimi ve çocuk sahibi merak ediyorum."

Bu açıklama hepsini duraksattı.

İlk toparlanan Thornstock oldu. "Neden Grey'le, kötü şöhretli ilk çocuğunuzla baş başa kalmak istemediğinizi anlıyorum. Ama eminim ki bir sonraki doğuracağınız müthiş yakışıklı adam *ona* sahip olmanızı telafi edecektir."

Grey homurdandı. "Sırada sen yoktun, seni ahmak. Gwyn senden on beş dakika büyük. *Sen* sadece sonradan düşünülmüş bir şeydin."

Gwyn burnunu çekerek, "Aynen öyle," diye ekledi. "Ve Thorn'un dansa yardım etmek istememesinin tek nedeni iki sol ayağının olması."

"Özür dilerim." Thorn ona dik baktı. "Bilmenizi isterim ki, yerdeki herhangi bir adam kadar iyi kaptanlık yapabilirim."

Gwyn sanki şekillerini inceliyormuş gibi tırnaklarına baktı. "Kaptanlık yapabileceğine hiç şüphe yok sevgili kardeşim. Sorun şu ki, dans edebilir misin? Açıkçası, bunu yapabileceğini sanmıyorum. En azından şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla."

Thornstock ikizine doğru yaklaştı. "Anne, bir şeyler çal. Hadi *Bakalım* içimde var mı, lanet ."

Beatrice savaştı geri a Gülümse. İnanılmaz nasıl
Gwyn Thornstock farkına bile varmadan onu alt edebilirdi.

Gwyn, Thornstock'la yüzleşirken bir kaşını kaldırdı. "Anne, neden bir minuet çalmıyorsun?"

Lydia Teyze ikizlerine temkinli bir şekilde baktı. "Gerçekten bu kadar karmaşık bir şeyle başlamamız gerektiğini düşünüyor musunuz?"

Thornstock, "Yeteneklerimi kanıtlamak için her şey daha iyi," dedi.

"*Senin* yeteneklerini düşünmüyorum evlat. Ya da Gwyn'inkileri. O minuet biliyor." Lydia Teyze Beatrice'e baktı. "Bunun adımlarını biliyor musun, Bea?"

Beatrice yeni bir dansa tökezlemek zorunda kalacağı gerildi. "Korkarım hayır, teyze."

"Biz otururuz, anne." Grey oyuktan çıktı ve Beatrice'e doğru ilerledi. "O ve ben izleyeceğiz ve daha sonra ona öğrettiğimizde hazır olması için bir şeyler hissedecek."

"Pekâlâ o zaman." Lydia Teyze müzik sayfalarını karıştırarak minuet dansı için uygun bir melodi aradı. "Ama ben bu duruma daha uygun bir şey seçeceğim. Görkemli ve kederli bir şey. Baban *daha* yeni mezara girdi, biliyorsun."

Bu Gwyn'i ayılttı. "Anne, belki de beklemeliyiz-"

"Hayır, kesinlikle," dedi annesi hiddetle, yanaklarındaki gözyaşlarını silerek. "Ben oynamak istiyorum. Siz ikiniz dans edin." Anne ağırbaşlı bir parçaya başlarken, ikizler de minuete başladılar.

Beatrice gözleri hâlâ yaşlarla parlayan teyzesinin kararlılıkla oynadığı yere baktı. "Bu akıllıca mı?" Beatrice, şimdi yanında duran Grey'e mırıldandı.

"Annem kendisine ihtiyaç duyulduğunu ve işe yaradığını hissederse işleri daha iyi idare eder," dedi yumuşak bir sesle.

Dünkü rahat uyumunu yeniden kazanmayı umarak Grey'e sordu: "Kollarını uzatmaları dansın bir parçası mı? İpleri sıkışmış kuklalar gibi görünüyorlar."

"Ne yazık ki, bu zarif bir davranış olarak kabul ediliyor," diye yanıtladı.

"Bir kuklanın zarif olduğunu düşünen biri hiç Punch and Judy gösterisi izlememiştir." Dansın diğer yönlerine odaklandı.

"Daha yavaş bir jig gibi, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Bu tamamen farklı bir adım." Grey ikizlerin dans ettiği yerin karşısındaki duvara dayalı kanepeyi işaret etti. "Oturalım, Bayan Wolfe." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Ayaklarını bu şekilde daha iyi görebilirsiniz."

Bu ona, dün ona ve dolayısıyla köpeklere emrettiği zamanı hatırlattı. Hatırlayıp hatırlamadığını anlamak için ona baktı ama hatırladığına dair hiçbir işaret vermedi. Onun yerine, yüz ifadesi sadece kibar bir ilgisizlik gösteriyordu.

Onu takip ederek kanepeye gitti ve kenarına tünedi. Grey onun yanına oturdu, eli onunkinden birkaç santim ötede uyluğunun üzerinde ritim tutuyordu.

Dikkatini ver! dedi kendi kendine. Hepsi bunu nasıl yapacağını hatırlamanı bekliyor.

Bu yüzden onların ayaklarını gözlemlemeye odaklandı. Teyzesi *haklıydı*, adımlar karmaşıktı. "Bu konuda *asla* ustalaşamayacağım," diye mırıldandı, yarı kendi kendine.

"Tabii ki yapacaksın." Grey müziğin sesini duyabilmek için sesini yükseltti. "Sadece pratik gerektiriyor. Şahsen ben minuetten hoşlanmam. Kolların 'kukla' görünümünün zarif olduğunu düşünseniz bile, tüm o kıyım aptalca görünüyor. Ama ne yazık ki, her sosyete balosunda bir ya da iki minuet vardır, bu yüzden dans etmeyi öğrenmelisiniz."

"Açıkçası bende belli bir ayak hafifliği gerektiriyor."

Adam ona şüpheyle baktı. "Nedense buna inanamıyorum. Dün köpeklerinin peşindeyken yaptığın gibi, etekleriyle bir tepeden aşağı düşmeden inebilen her kadın, bir minuet dansı için gerekli olan tüm ayak hafifliğine sahiptir."

Dün olanları hatırlamak istemiyordu. "Erkek kardeşin ve kız kardeşin açıkça buna sahipler. Adımları tek bir tökezleme bile olmadan atıyorlar ve hala tartışmayı başarıyorlar."

"Kabalıkları için ikizleri affetmelisiniz; en iyi zamanlarda bile birbirlerine zor tahammül ederler."

"Bu beni şaşırttı. İkizlerin birlikte daha rahat olmasını beklerdim. Bilirsiniz, daha fazla bağ hissederler."

"Bir zamanlar ."

Adamın sesindeki gerginliği fark eden kadın ona bir bakış attı. "Aralarında ne değişti?"

Omuz silkti. "Annemin anlattıklarından anladığım kadarıyla Thorn reşit olup İngiltere'ye döndükten sonra işler değişmiş. Gwyn'in de kendisiyle gelmesini istemiş ama o reddetmiş."

"Neden?" Beatrice sordu.

Ona bakmak için yana kaydı, sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi yüzünü inceledi. "Gwyn'in bir sevgilisi vardı, sonunda onunla evleneceğinden emin olduğu bir subay. Sonra aralarında bir şey oldu. Sonunda, görünüşe göre Thorn'un söylediğı bir şey yüzünden onu terk etti." Onu biraz fazla yakından izledi. "Kardeşlerin nasıl olduğunu bilirsin."

Tanrım, bu muhtemelen Grey'in onu Joshua hakkında konuşturmak için kullandığı dolaylı bir yöntemdi. "Gerçekten de öyle."

Kadın başka bir şey söylemeyince Grey kaşlarını çatarak devam etti. "Ondan sonra Thorn'u işlerine karıştığı için affedemedi. Tam olarak ne olduğunu söylemiyor, Thorn bu olaydaki rolünü kabul etmiyor bile ve annem de bilmiyor. Yani burada duruyorlar, her zaman anlaşmazlık içindeler."

Joshua'yı düşünerek, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Nasıl yani? Kardeşinle musunuz?"

"Joshua savaştan döndüğünden beri değil," diye gönölsüzce itiraf etti. "Biz ... artık birbirimizin yanında nasıl duracağımızı bilmiyoruz."

"Ah. Bunu anlayabiliyorum." İkizleri izledi. "Ben de kardeşlerim için aynı şeyleri hissediyorum. Uzun süre ayrı kaldığınızda

- "Dudaklarından ince bir gülümseme geçti. "Farklı ilgi alanları bulunduğunuzu ve bağımsız fikirler oluşturduğunuzu keşfedİN ve şimdi neredeyse yabancısınız."

Ona saf bir rahatlama gülümsemesi attı. Grey onun ne hissettiğini tam olarak anlıyordu. Anlayan birini bulmak ne kadar güzeldi. "O artık aynı kişi bile değil. Savaştan önce tanıdığım Joshua sessiz ve düşünceli biriydi. İyi bir kitap ve bir kadeh şarap ya da ormanda uzun bir yürüyüş kadar sevdiği başka bir şey yoktu. Sonra büyükbabam ona bir görev verdi, kıtada yaralandı ve-

"O değişti."

Başını salladı. "Dramatik bir şekilde. Huysuzlaştı - bir an melankolik, bir an öfkeli. Bunu açıklamak çok zor. Onun eskiden olduğu gibi olmasını çok istiyorum."

Grey'den acı bir kahkaha kaçtı. "Savaş insanları değiştirir ve böyle bir değişim genellikle kalıcı olur."

"Nereden biliyorsun?" Beatrice ona sert bir bakış fırlattı. "Sen hiç savaşa gitmedin."

Gözlerini kırpmadan önüne baktı. "Savaşlarda yapılanlardan daha fazla savaş türü vardır."

Ne demek istediğini sormak için ağzını açtı ama o anda müzik sona erdi.

Teyzesi alkışlamaya başladı ve Beatrice ile Grey'i de aynısını yapmaya zorladı.

"Evet, Bayan Wolfe?" Thornstock, Beatrice'in önünde durarak, "Kim daha iyi dans ediyor?" dedi. "Kim daha iyi dans ediyor? Ben mi, Gwyn mi?"

"İkiniz de çok başarılısınız, gerçekten. Mümkün değil- yani-"

"Aptal kardeşime aldırmayın," dedi Grey. "O sadece götlük yapıyor. Thorn hiçbir zaman başkalarının onun hakkındaki düşüncelerini önemsemedi. Korkarım hiçbirimiz öyle düşünmüyoruz. Bu bir aile özelliği." Üvey kardeşine bir kaşını kaldırdı. "Ve Thorn en kötüsü."

Thornstock, Grey'in haklılığını kanıtlamak istercesine kahkahayı bastı. "Grey haklı, Gwyn'in yanıldığını kanıtladığımı bilmek için yeteneklerimi yargılayacak birine ihtiyacım yok." Gwyn'in gözlerini devirdiği yere alaycı bir bakış atarak elini Beatrice'e uzattı. "Ve bunu tekrar kanıtlayacağım. Gel benimle dans et."

"Bağışlayın Majesteleri," diye karşılık verdi Beatrice, "adımları bilmiyorum. Şu ana kadar dans edilen bir minuete bile görmedim."

"O halde öğrenmelisin," dedi Thornstock.

Grey'in çenesinde bir kas çalıştı. "Ona öğreteceğim."

"Yapmayacaksın," diye yanıtladı Thornstock. "Ben zaten Gwyn'le bir kez dans ettim. O artık senin sorunun." Sonra adam parmaklarını Beatrice'e doğru salladı. "Gelin, Bayan Wolfe. Benim size adımları göstermemle başlayacağız ve sonra anneniz en yavaş minuete siz ustalaşana kadar tekrar tekrar çalışacak."

Grey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu yapmak istemediğini sanıyordum. Git gezintine çık. Ben Beatrice-Bayan Wolfe'u eğitmekle ilgileneceğim."

Thornstock'un gözlerinde fesatlık parıldıyordu, çünkü görünüşe göre bu hatayı fark etmişti. "Fikrimi değiştirdim. Bayan Wolfe'a her türlü konuda eğitim vermekten memnuniyet duyarım."

Grey adamı boğazlayacakmış gibi bakmaya başlamıştı ki Gwyn hızla yaklaşıp Beatrice'in koluna girdi. "Yüce Tanrım, ona adımları *ben* öğretirim, çok teşekkür ederim. Siz ikiniz neden gidip çay getirilmesini söylemiyorsunuz? Birbirinize devam edecekseniz çaya ihtiyacımız olacağını söyleyebilirim."

"İstediğim tek şey, kardeşim," diye mırıldandı Thornstock, "konyak."

Gwyn Beatrice'i piyanoya yaklaştırdı. "Öğlene kadar tilkileşmek istiyorsan, . Biraz çay istiyorum, eminim annemle Bea'nin de işine yarar." Kışkışlar gibi bir hareket yaptı. "İkiniz de gidin. Bizi biraz bırakın. Hiçbir kadın dans adımlarını öğrenirken bir erkek seyirci istemez."

Grey Beatrice'e baktı, sonra kardeşini zorla kolundan tutarak kapıdan dışarı çıkardı. Beatrice uzun bir nefes verdi.

Gwyn alaycı bir gülümsemeye onun elini okşadı. "İki dükün senin için kavga etmesi nasıl bir duygu, hayatım?"

"Eğer beni sadece birbirlerini kışkırtmak için kullanmasalardı, bundan keyif alabilirdim."

Gwyn ona düşünceli bir bakış fırlattı. "*İkisinin* de motivasyonunun bu olduğundan tam olarak emin değilim." İfadesi esrarengiz bir hal aldı. "Ama göreceğiz." Annesine döndü. "Anne, şu parçanın ilk ölçülerini çok yavaş çalabilir misin?"

Lydia Teyze başını sallayarak onayladı. Ve böylece Beatrice'in ilk minuet dersi başladı.

Onuncu Bölüm

Grey balo salonundan çıkar çıkmaz aptal kardeşini serbest bıraktı ve bir uşağa hanımlara içecek bir şeyler getirmesi için talimat verdi. Sonra da Sheridan'ın neyin peşinde olduğunu görmek için çalışma odasına yöneldi.

Thorn da onu izledi. "Sheridan sizin Bayan Wolfe'a ilgi duyabileceğinizden bahsetmişti ve ben ona inanmamıştım. Görünüşe göre yanılmışım."

"İkiniz de yanılıyorsunuz." Grey öfkesini kontrol altında tutmak için mücadele etti. "Bayan Wolfe'a olan ilgim Maurice'in herhangi bir akrabasına olan ilgimle aynı."

Tek istediği onun amcalarının ölümüyle ilgili bir şey saklamadığından emin olmak ve böylece kardeşinin Sheridan'ın bahsettiği gibi canı bir adam olup olmadığını anlamaktı. Bu tamamen Sheridan'ın ondan istediği şeyi yapma meselesiydi. Başka bir şey değil.

"O zaman neden onunla dans etmek için bu kadar heveslisin? Ve *beni* tutmak için onunla dans etmekten?"

Grey bir kaşını kaldırdı. "Sadece onunla oynamadığından emin olmak istiyorum. O senin faren değil ki, öldürmek için içeri girmeden önce bir erkek kedi gibi etrafta dolansın."

Thorn başını eğdi. "Gerçekten bir eş arıyor olabileceğim aklına geldi mi?"

"Hayır, olmadı." Grey kardeşiyle yüzleşti. "Kadınları sadece hanene yazılacak fetihler olarak görüyorsun. Sheridan'ın kuzeni olduğu gerçeğine saygı duymalı ve sadece onun iyiliği için bile olsa ondan uzak durmalısın."

"*Sheridan'ın* hatırı için mi?" Thorn güldü. "Ondan uzak durmamı istemenizin nedeni bu değil. Aslında ben *Bayan Wolfe'u*

Seni delirtmek için eğlenceli bir yol. et, ondan hoşlanıyorsun."

"Saçmalama." Grey'in Beatrice'e duyduğu hayranlığı itiraf edeceği son kişi, sırf Grey'e onu istediğini kabul ettirmek için onu baştan çıkarmaya çalışan Thorn'du. Ve kadın belli ki amcasıyla ilgili bir şeyler saklıyor olsa da, bunu Grey'i Thorn gibi kararlı bir zamparayı savuşturmak konusunda hiçbir şey bilmediğine ikna edecek kadar kötü yapıyordu.

En iyisi Thorn'un sözlerini duymazdan gelmek ve adamın mantığına başvurarak ihtiyatlı davranmaktı. "Anlamalısınız ki Bayan Wolfe dünyadan haberdar değil ve sizin taktikleriniz de onun erkeklerle ilgili sınırlı deneyimine uymuyor. Ben sadece gerçek bir beyefendinin yapacağı şeyi yapıyorum; masum ve saygın bir kadını sizin gibi bir alçaktan koruyorum."

Thorn'un tüm neşesi kayboldu. "Benim gibi bir 'alçak'." Grey'e doğru ilerledi. "İlk taşı günahsız olan atsin. Ahlaksız kabalalarla ün yapmış biri değilim."

"Ciddi olamazsın." Grey homurdandı. "Ahlaksız kabadayılar, gerçekten. Dedikoducuların beni kızdırmak için her şeyi söyleyeceklerini çok iyi biliyorsun."

"Bana da aynısını yaptıklarını görmüyor musun?" Thorn ısırdı. "Yemin ederim, bazen çok kibirli bir hıyar oluyorsun. Bu ailede namuslu olan tek erkeğin sen olduğunu sanıyorsun."

Grey, Beatrice'le oynamaya cüret ettiği için Thorn'u cezalandırmaya yönelik sapkın bir dürtüyle kasıtlı olarak alay ederek, "Bu doğru değil, bence Sheridan'da çok fazla ahlak var," dedi.

Thorn kendini tutmadan önce ellerini yumruk yaptı. "Neredeyse beni kandırıyordun, kardeşim. Ama seninle bu halat çekme savaşına , özellikle de bu sadece beni gerçek meseleden -Bayan Wolfe'u arzuladığın ve bunu kabul etmediğin meselesinden- uzaklaştırma çaban olduğu sürece." Yürümeye başladı, sonra durakladı. "Ve bu arada, akrabaları kim olsun bir kadını *asla* mahvetmem."

Grey, Thorn'a karşı görünmez bir çizgiyi aştığını geç de olsa fark etti. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Bir şey daha var." Thorn ona sabit bir bakışla baktı. "Bayan Wolfe'un sandığınızdan daha bilge olduğundan şüpheleniyorum."

Grey aniden nefes almakta zorlandı. "Dünyevi bilge" kadınlarla yeterince zaman geçirmişti.

En azından bir dükün etrafındaki entrikacıları. Ve entrikacıları her şeyden çok nefret ederdi.

Gerçi bunu kardeşine asla itiraf etmezdi. Sesini kayıtsızlığa zorlayarak, "Annemizin yanında Bayan Wolfe'un karakteri hakkında spekülasyon yapmasan iyi olur, çünkü annem genç kadının aya asıldığını düşünüyor gibi görünüyor," dedi.

Thorn öfkeli bir nefes verdi. "Bayan Wolfe'un karakterine gölge düşürmüyorum. Varsaydığınız gibi gözleri parlayan bir aptal olmadığını söylüyorum. Bir kere, sadece flört eden bir erkekle, gerçekten namusuna göz diken bir erkek arasındaki farkı anlayacak kadar zeki."

Benim gibi mi? Tanrım, onun namusuna göz dikmiş *olamazdı*. "Onun aptal olduğunu hiç düşünmedim. O bir masum." Grey kendine bunu söylemeye devam ettiği sürece, belki de Sheridan'a dokunmak, ağzının tadına bakmak, onu elde etmek istemek yerine aklını Sheridan'la ilgili görevinde tutabilirdi.

Hepsine lanet olsun. Grey kardeşine dik dik baktı. "Bir aptal ve bir masum aynı şey değildir."

"Onu daha yeni tanıyorsun. Onu takip etmek için çok erken."

"Peşinden koşmak! Öyle bir şey yapmıyorum."

"Doğru." Thorn gözlerini devirdi. "Ama onun peşinden *gitmemekle* meşgulken, onun hakkında biraz daha fazla şey öğrenmeyi düşünebilirsin. Annemiz, kız kardeşimiz ve muhtemelen erkek kardeşimiz dışında birinden yani."

Grey ona göz kırptı. "Başka kim ?"

"Hizmetkârlar mesela." Thorn'un sesi alaycı bir hal aldı. "Bir değişiklik yapıp onlarla konuşmak için kendini alçaltabilirsin. Bakalım onun hakkında ne söyleyecekler."

Sık sık dedikodulara maruz kalan Grey, hizmetkâr dedikodularının da en az sosyete dedikoduları kadar güvenilmez olduğunu düşünüyordu. Bunu teşvik etmekten hoşlanmazdı. Thorn da bunu biliyordu.

"Hizmetçilerle onun hakkında konuşmam için neden beni kışkırtıyorsun? Ne duydu?"

"Sadece bazı hizmetçiler-" Thorn parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Boş . Zaten muhtemelen asılsızdı. istediğim, Bayan Wolfe'u arzuluyor gibi görünüyorsunuz. O bana göre değil."

sarışınları tercih ederim ama o kesinlikle senin. Bu da onun yanında nasıl davrandığınıza dikkat etmeniz gerektiği anlamına geliyor."

Grey kılandı. "Dikkatli olduğunu görmüyorum."

"Çünkü Bayan Wolfe ciddi olmadığımı biliyor. Ve belli ki siz de öylesiniz."

"Onun peşinde değilim."

"Sen tam bir yalancısın. Gerçi sadece bana mı yalan söylüyorsun yoksa kendine de mi yalan söylüyorsun bilemiyorum." Thorn içini çekerek koridordan geçip misafir odasına . "Şimdi, minuete tekrar başlamadan önce kendime bir bardak konyak alacağım. Size de aynısını yapmanızı öneririm."

"Bu saatte olmaz."

"Sen bilirsin."

Grey balo salonuna dönmeden önce Thorn'un bir kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını bekledi. Ama içeri girmede. Kapıda durup Gwyn'in Beatrice'le minuete basamaklarında çalışmasını izledi ve Thorn'un söylediklerine öfkelenildi. Beatrice'in erkeklerle olan deneyimine dair kurnazca imalarda bulunan lanet olası pislik. Grey'in söyleyebildiği kadarıyla çok az şey yaşamıştı. Ama Thorn onu tomurcuklanan bir büyücü olarak görüyor gibiydi.

Grey şimdi ona baktığında, onunla birlikteyken ne kadar kurnaz göründüğünü hatırlıyordu.

Grey bir nefes çekti. Onun kurnaz *olmadığına* şüphe yoktu. Thorn muhtemelen her zamanki gibi onu kışkırtıyordu. Tipik Thorn davranışı. Ya da büyük olasılıkla Thorn kadınlar hakkındaki her zamanki alaycılığını ifade ediyordu. Beatrice'in erkeklerle olan deneyimi hakkındaki sözlerini hemen geri çekmişti.

Bir hizmetçi elinde çay tepsisiyle koridordan geçerek balo salonuna doğru ilerledi. Grey onun içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi, zihni hızla çalışıyordu. Belki de Thorn'un saçmaladığını doğrulamak için hizmetkârlarla konuşmalıydı. Ne de olsa personelin Beatrice hakkında ne gibi bir bilgisi olabilirdi ki? Evet, Grey amcası Armie'nin ölümünden söz ettiğinde kaçamak cevaplar vermişti. Ama bunun yüzlerce masum nedeni olabilirdi.

Hizmetçi çayı koyarken Beatrice dökmek için yanına gitti ve neredeyse ağlayan gözlerine biraz bulaşıyordu, o beyaz dantel manşetler yası daha da artırıyor

kadınlar gözyaşlarını silmek için kullanabilsinler diye. Elbisesinin eski deseni, muslin kumaşı ve belli ki dar vücudunun içine soktuğu beyaz ipliksi fichu ile birlikte, bunun siyaha boyanmış eski bir günlük elbise olduğunu ima ediyordu. Bu da onun ve kardeşinin ne kadar fakir olduğunu gösteriyordu.

Bencil amcası Armie'nin canı cehenneme. Ağabeyinin de öyle. İkisi de sorumluluklarının farkında değil miydi? Akrabalarına karşı görevlerini? Beatrice'e uzun zaman önce bir çıkış verilmeliydi.

Hizmetçi salona geri döndüğünde Grey onun yanına gitti. "Affedersiniz ama size birkaç soru sormak istiyorum, izninizle."

Başını sallayarak, her şeye hazırlanmış gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Değişiklik olsun diye hizmetlilerle konuşmak için kendinizi alçaltabilirsiniz.

Kardeşinin sözleri onu irkiltti. Grey, çekingen tavrının personel için itici olabileceğinin tamamen farkındaydı.

Belki de daha dolaylı bir yaklaşım gerekiyordu. "Bayan Wolfe hakkında. Sadece ona yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmek istiyorum, çünkü annem hanımefendiye çok güveniyor gibi görünüyor."

Hizmetçi duruşunu gevşetti. "Oh, efendim, onun için yapabileceğiniz her şey çok nazıkçe olur. Hepimiz Bayan Wolfe'un daha iyi bakıldığını görmek isteriz. O kadar iyi bir kadın ki, hiçbir karşılık beklemeden hep başkalarının ihtiyaçlarını düşünür. Hizmetçilerin bile."

"Ben de öyle anladım. Bayan Wolfe bu evde olup biten her şeyi biliyor gibi görünüyor."

"Gerçekten de öyle, Majesteleri. Amcası Armitage'ın ev işlerine yardım etti ve hatta düşes öldükten sonra onun ev sahibesi olarak hizmet etti."

"Doğru. Anladığım kadarıyla düşesin Bayan Wolfe'u bir refakatçi olarak alması gerekiyordu ama ölümü bunu yarıda kesti."

"Aynen öyle. Ben buraya gelmeden çok önce öldü ve aradan on yıl geçti. Gerçi düşesle aralarının onun yüzünden hep bozuk olduğunu duymuştum-" Çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Neyini?"

"Ölüler hakkında kötü konuşmak istemem, efendim."

Gülümsedi. "İnan bana, Armie amcasının pek de iyi bir adam olmadığını çoktan anladım."

Bir nefes verdi. "O zaman muhtemelen onu ve cilveleşmelerini duymuşsunuzdur."

"Elbette," diye yalan söyledi.

"Bu konuda ihtiyatlı bile değildi. Düşesini delirttiğini duydum."

"Eminim öyledir."

"Gerçi onu izlerken bunu anlayamayacağınızı iddia ediyorlar. O kadın taş gibiydi. Ya da bana öyle söylendi. Tek kelime etmeden onun tartlarını ziyaret etmesine izin verdi."

"Fazla seçeneği yoktu sanırım. Ama eminim ki kaçamaklarını Bayan Wolfe'dan saklamıştır. Ne de olsa onun yeğeniydi ve aynı zamanda bir genç kızdı."

Burnunu çekti. "Böyle bir adam gerçek karakterini kimseden , efendim." Sonra bir şey dank eder gibi oldu ve bakışlarını indirdi. "*Sizin hakkınızda* bir şey ima ettiğimden değil. Öyle demek istemedim" Arkasından mutfaklara doğru panikle bir bakış attı ve mırıldandı, "Hepsi buysa, Majesteleri, Cook'un bana ihtiyacı olacağı kesin."

Grey ona boş gözlerle bakarak ne ima ettiğini ve neden birdenbire tuhaflaştığını anlamaya çalıştı.

Sonra kafasına dank etti. Oh, Tanrı aşkına. Eğer onun ve "ahlaksız çeteleri" hakkındaki dedikoduları duyduysa, o zaman onun gözünde eski işvereni kadar kötüydü. Kuşkusuz ondan daha fazla bir şey koparmakta zorlanacaktı. Ama şu an için yeterince şey öğrenmişti.

"Anlıyorum." Zorla gülümsedi. "Sizi görevlerinizden alıkoymak istemem."

Yüzünden rahatlama ifadesi geçti. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Ve ben istemedim-"

"Alınmadım, sizi temin ederim. Şimdi siz devam edin."

Başını yana sallayarak mutfağa doğru koşmaya başladı.

Grey iç geçirerek balo salonuna geri döndü. Hizmetçinin ona söyledikleri aydınlatıcıydı. Thorn'un, Beatrice'in Grey'in düşündüğünden daha bilge olduğu iddiasını açıklayabilirdi. Amcasının tuhaflıklarıyla başa çıkabilmesi için öyle olması gerekiyordu.

Ve bu, Armie amcasından her bahsettiğinde neden ağzının bu kadar kapalı olduğunu açıklayabilir.

Kardeşini koruyor olabilir miydi? Düşünecek olursanız, bugün Wolfe konusu açıldığında yine gerilmişti. Bütün bunlar kardeşiyle ilgili olabilirdi. Sheridan'ın zaten şüphelendiği şeyi, yani Wolfe'un amcasını öldürdüğünü gerçekten biliyor olabilirdi. Hatta suç ortağı bile olabilirdi.

Bu olasılık Grey'i ürpertti. Gerçekten böyle bir entrikacı olabilir miydi? Onun karakteri hakkında bu kadar yanılıyor olabilir mi?

Birkaç hafta içinde tüm aileyi etkilemeyi başarmıştı. Gwyn'in onu ne kadar kolay kabul ettiğine bakın. Ve annem de. Sheridan bile. Kendini aileye sevdirmek için bir nedeni olabilir miydi?

Onunla mı?

Grey kaşlarını çattı. Eğer amacı buysa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Onun için pek çok nedenden ötürü yanlış biriydi. O kalbini koluna takmıştı; adamda ise hiç yoktu. O her düşüncesini açık açık söylüyordu; Grey ise kendi düşüncelerini gömleğinden çok göğsüne yakın tutuyordu. Kadın kendi yörüngesindeki herkesi memnun etmeye hevesliydi; adamsa kendi yörüngesindeki herkesten uzak durmaya hevesliydi.

Yine de dans ederken ondan gözlerini ayıramıyordu, hareketleri zarıftı ve yüzü çevikçe dans ederken zevkten kızarıyordu-

Gözleri kısıldı. Minüet adımlarını asla öğrenemeyeceğini söyleyen bir kadın için şaşırtıcı bir kolaylıkla öğrenmişti. Emin olmak için bir bilmeceydi, çözmesi gereken bir bilmeceydi.

Ve bunu dikkatlice yapmalıydı. Thorn bir konuda haklıydı: Grey onun peşinden gitmeyi düşünmüyorsa, ona karşı davranışları her türlü ayıbın üstünde olmalıydı.

Grey bir daha asla sevgi ve ilgi için yanıp tutuşan, ancak bunu sunması gereken insanların -yengesi ve eniştesinin- bunu yapmaktan aciz olduğunu keşfeden o on yaşındaki çocuk olmaya niyet etmedi.

kendi durumlarını ilerletmek için onu kullanmaktan başka bir şey yapmadı. Bir daha asla bir başkasına ona zarar verme gücü vermeyecekti.

Yine de bir yerde bir kapının açılıp kapandığını duyduğunda ve bunun Thorn'un bayanlara katılmaya geldiğini fark ettiğinde, hızla balo salonuna doğru yürüdü. Onunla dans edecek kişinin kardeşi olmasına asla izin vermeyecekti.

Kendi kendine bunun, amcası Armie'nin ölümü konusunda onu bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu öğrenmek için daha fazla şansa ihtiyacı olduğu için olduğunu söyledi. Düşes olmak için gizli umutlar beslemediğinden emin olması gerekiyordu.

Ama gerçek şu ki, Grey sadece onunla dans etmek istiyordu.

Bu yüzden onunla dans edecekti. Sadece bunu yaparken aklını başında tuttuğundan emin olmalıydı.

Beatrice minuet dansına o kadar konsantre olmuştu ki, Grey o baştan çıkarıcı sesiyle konuşana kadar döndüğünü fark etmedi.

"Eğer bir partnerle dans etmeye hazırsanız, Bayan Wolfe, emrinizdeyim."

Gwyn bu duyuruyu ellerini çırparak karşıladı. "Harika! Beatrice'in birlikte pratik yapacağı bir erkeğe gerçekten ihtiyacı var çünkü ben liderliği ele aldığım da ne yaptığımı unutup kadın rolüne bürünüyorum. daha fazlasını yaparsam, asla yolunu bulamayacak."

Beatrice nemli ellerini eteğine sildi. Ya onun önünde kendini aptal durumuna düşürürse? "Bunun yolunu bulamadığım için suçlanması gereken kişi *benim*."

"Saçmalık." Gwyn gülümsedi. "Düşündüğünden daha iyisin. Grey de eminim dansını mükemmelleştirmene yardımcı olacaktır." Kapıya doğru baktı. "Ya da Thorn, eğer seninle dans edecek kişi oysa. Thorn nerede bu arada?"

Kadın cevap almak için Grey'e baktığında Grey omuz silkti. "Onu son gördüğümde konyak bulmaya gidiyordu."

"Tanrı olsun," diye mırıldandı Gwyn. "Ben onu getirirken siz ikiniz başlayın. Ama eğer tilkileşmişse dans etmesine izin vermem. Bunun kimseye faydası olmaz."

Gwyn'in annesi, Gwyn çoktan gitmiş olmasına rağmen piyanonun başından, "Bunun Bea'ye bir yararı olmayacağı kesin," dedi. Lydia Teyze Grey'e bir

Yenilmiş bir bakış. "Thorn'a bu kadar çok içmeyi bıraktıramaz mısın canım?"

Grey oyuktan içeri girdi ve piyanonun etrafından dolaşarak kadının omzuna bir el koydu. "Herkes kendi yöntemiyle yas tutar. Maur'u - babamı- özlemekten uzaklaşmak için meşgul olmaya çalışıyorsun. Thorn içiyor. Ona yas tutması için zaman vermelisin."

Annesi onun elini okşadı. "Peki *sen* nasıl yas tutuyorsun Grey?"

Başını öpmek için eğildi. "Bayan Wolfe'a minuets dansı öğreterek tabii ki. Biraz müzik çal ki kaybımızı unutmaya çalışalım. Sonra Gwyn Thorn'la birlikte geldiğinde onlar da katılabilir."

Annesinin bakışları karardı. "Yavaş ve kasvetli bir minuet olacak. Şu anda mutlu bir melodiye katlanamam."

"Bayan Wolfe'un öğrenmesine yardımcı olmak için daha iyi," dedi, sesi fark edilir derecede yumuşaktı. Annesinin omzunu sıktı, sonra Beatrice'e döndü ve elini uzattı. "Gidelim mi?"

Beatrice, Dük'ün kendisini yere kadar götürmesine izin verirken, Dük'ün onun elini tuttuğunun farkındaydı. Normalde balo salonunda olduğu gibi ikisi de eldiven giymemişti. Kabul etmek gerekir ki, dans buna izin vermediği için elini uzun süre tutmamıştı ama yine de parmaklarının Beatrice'inkilere her dokunuşu ciğerlerindeki havayı dışarı atıyordu.

Oldukça iyi yaptığını düşündüğü birkaç adımdan sonra, bir dönüş için elini tuttu, bakışları yüzüne odaklanmıştı. "Beni inandırdığından daha iyi dans ediyorsun."

"Kız kardeşiniz mükemmel bir öğretmen."

"Ve sen de çabuk ," dedi kibarca.

"Tanrı'ya şükür!" diye kaçırdı. "Yani, Tanrı'ya şükürler olsun. Gerçek bir erkekle dans etmeye başladığımda bunu beceremeyeceğimden emindim."

Gözlerinde eğlence parlıyordu. "*Gerçek* bir erkek mi? Neyin aksine? Birinin resmi mi? Bir kukla mı? Belki de bir heykel."

En iyi kararına rağmen güldü. "Kız kardeşinin aksine. Yine de Fransızca versiyonunda ustalaşmayı başaramadım. Sadece yapabiliyorum."

"Zaten Londra'da Fransız adımını yapan çok fazla insan yok. Ama gerçekten öğrenmek istiyorsan, o kadar da zor değil. Bırakın sizi yönlendireyim."

"Ne isterseniz yapacağım, Majesteleri."

Bakışlarında tehlikeli derecede baştan çıkarıcı bir şey titreşiyordu. "Ne zaman istediğimi yapmayı teklif etsen, beni baştan çıkarıyorsun Beatrice," diye mırıldandı. " yüzden ciddi değilsen teklif etme."

Kahretsin, başı beladaydı. Böyle şeyler söylemeye devam ederse, eriyip bir su birikintisine dönüşecekti. Dük bir azizi baştan çıkarabilirdi ve o bir aziz değildi, sadece dizlerini titreten bir adamla kontrolü dışındaki koşullara yakalanmış bir kadındı.

Şimdi ona dün ormanda olduğu gibi bakıyordu - gözlerinde açlıkla. Müzik devam ederken, vuruşları saymayı ya da beceriksiz hissetmeyi unuttu. Onun hareketlerine ayak uyduruyor, birbirlerinin etrafında dönerlerken ellerinin onun ellerini kavrayarak onu yönlendirişindeki ustalığın tadını çıkarıyordu. Adamın gözleri, döndükleri sırada pencereye dönük olup olmamasına yeşil ya da mavi renkte parlıyordu ve bu etki hipnotize ediciydi.

Onunla *dans etmek* hipnotize ediciydi. Bir araya geldiklerinde elini her kavrayışı zevkli bir ıstırap, her karanlık gülümsemesi sefahate bir davetti. Nefesini zor tutuyordu, kalbi öyle çarpıyordu ki. Adam bunu duymuş olmalı ve sadece bir dans yüzünden bu kadar telaşlandığına göre, onun tanıdığı en zampara olduğunu düşünmeliydi.

Gwyn aniden odaya daldı. "Anne, Thorn Londra'ya gidiyor!"

Müzik aniden sona erdi. "Ne oldu?" Lydia Teyze ayağa kalktı. "Ama neden?"

Gwyn piyanoya doğru yürürken Grey ve Beatrice aralarına hatırı sayılır bir mesafe koydular. "Aptal kardeşim şehirde yapacak önemli işleri olduğunu söylüyor. Buralarda daha fazla vakit kaybetmek istemiyormuş. Şu anda toparlanıyor!"

"O bir şeytan!" Lydia Teyze ağladı. "Bu çocuk beni öldürecek." Gwyn'i kolundan yakaladı. "Benimle gel. *Senin* yüzünden gidiyor, biliyorsun. İkinizin didişmesinden bıktım artık. Bunu hemen şimdi halledeceğiz."

Kapıdan çıkarken Lydia Teyze duraklayarak Beatrice ve Grey'e şöyle dedi: "Çalışmaya devam edin! Üçümüz birazdan döneceğiz."

"Nedense bundan şüpheliyim," diye mırıldandı Grey. "Annem bile yıllar süren anlaşmazlıkları bir anda ortadan kaldıramaz." Beatrice'e alaycı bir gülümseme attı. "Ve bizden nasıl dans etmemizi beklediğinden emin değilim."

müzik." Gözlerinde hesaplama parıldıyordu. "Sen ve ben onlar dönene kadar konuşmalıyız."

Joshua ve Armie Amca hakkında daha fazla soru sorup onu aptalca korkularını anlatmaya ikna etmek için mi? Hayır, teşekkür ederim. "Eğer müziği mırıldanırsam, adımları çalışmaya devam edebiliriz."

"Daha fazla pratiğe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Adam sanki onun oyununu anlamaya çalışıyormuş gibi kararsızca ona baktı. "Minuet'i geçebilecek kadar iyi öğrenmiş görünüyorsun."

"O zaman belki bana başka bir dans öğretebilirsin."

"Aklında ne var?"

"Bir düşüneyim." Bir tanesine karar verene kadar duyduğu tüm dansları gözden geçirdi. "Jenny'nin Pazarı'na ne dersin?"

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Jenny'nin Pazarı' mı? Öğrenmek istediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Bu dansın yüksek sosyete de oldukça popüler olduğunu duydum. Sen biliyor musun?"

"Gerçekten de öyle. Pekala."

Tanrı'ya şükür. Artık onunla Armie Amca hakkında konuşmak zorunda kalmayacaktı.

Yine de "*Gerçekten de öyle,*" *deyişi*, biraz da şüpheyile, onu duraksatmıştı. Çünkü şimdi gözlerinde kalbinin midesine inmesine neden olan bir sıcaklıkla ona bakıyordu.

Uh-oh. Kızartma tavaından ateşe atlamış olabilir. Ve nasıl yapacağından emin değildi.

On Birinci Bölüm

Grey, Beatrice'in "Jenny'nin Pazarı "nı öğrenmek istediğini söyleyene kadar görüldüğü kadar kurnaz olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Tabii . . . "Jenny'nin Pazarı'nı nereden biliyorsun? Hiç dans edildiğini gördün mü?"

İç çekti. "Korkarım ki hayır."

Bu çok şeyi açıklıyordu. Salona açılan kapıyı kapatmak için yürüdü. Kadının şaşkın bakışlarını yakalayınca, "Müziksiz 'Jenny's Market' dansımızı gören biri ne yaptığımızı yanlış anlayabilir, o yüzden en iyisi hizmetkârların gevezelik etmesini engellemek. Eğer akıllı olsaydık, piyanonun yanında da pratik yapardık, çünkü müzisyenlerin locasında bizi görmek için arkalarını dönmeden önce içeri girenleri duyardık."

"Ah, canım." Yüzü düştü. "O zaman oldukça skandal bir dans olmalı."

"Müzik olmadan, evet, skandal bir şey olarak görülebilir. Diğer çiftlerin bulunduğu bir balo salonunda ise tamamen kabul edilebilir."

"Sana bir şey itiraf edebilir miyim?" diye sordu.

Kesinlikle. "Ne düşündüğümüzü söylemek konusunda bir anlaşmamız var." "Peki o zaman, dansın bir tür skandal olduğunu öğrenmek ..." O

Yakınına eğildi ve sesini gizli bir mırıltıya indirdi. "Bu beni öğrenmek için daha da heveslendiriyor. Gerçi bırakın konuşmayı, böyle bir şeyi düşünmek bile benim için çok kötü."

Nabızı hızlı bir dövmeyle atıyordu. "Kötü mü? Hayır. Diyelim *ki* büyükannen haklıydı, sen yaramaz bir sos kutususun. Ama bu sende sevdiğim bir özellik."

Bakışları onun üzerinde keskinleşti. "Çünkü bundan faydalanmak istiyorsun."

"Ben bir erkeğim." Omuz silkti. "Fırsatını bulduğumuz her an avantaj sağlarız. Sosyeteye girdiğinde ve benden daha az centilmen olan biri seni yalnız bırakmaya çalıştığında bunu hatırla. Ama skandal olsun ya da olmasın, 'Jenny's Market' hâlâ sadece bir dans. Öğrenmek istersen sana seve seve öğretirim."

Konuyu düşünüyor gibiydi. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve adamın bakışlarını belli bir küstahlıkla karşıladı. "Pekâlâ. Neden olmasın?"

Nabızı kendi başına küstah bir dans yaptı.

Aşağı, oğlum. O sadece skandallarla uğraşmak istiyor. O zaman bırak yapsın. Tanrı biliyor, sen de istiyorsun.

Onu müzisyenler locasına götürdü. "Başlamak için kol mesafesinde karşılıklı duracağız."

Başını sallayarak o pozisyonu aldı. Sonra kulağa hiç de kadınsı gelmeyen bir küfür mırıldandı. "Şimdi fark ettim, hangi melodiyi mırıldanacağımı bilmiyorum."

"Lucy May'i tanıyor musun?" Yüzü aydınlandı.

"Tanıyorum!"

"Bu işe yarar. Ama her zamankinden daha yavaş bir tempoda mırıldan, böylece ben talimat verebilirim ve sen de çok fazla sorun yaşamadan takip edebilirsin."

Derin, gırtlaktan gelen bir sesle mırıldanmaya başladı, öyle heyecan vericiydi ki adamın içindeki ateş yeniden yükseldi.

Sesini bastırmak için mücadele etti. "Önce eğiliriz. Sonra birbirimize doğru bir adım atacağız ... ve bir adım uzaklaşacağız. İşte böyle." Ellerini uzattı. "Sonra geniş bir kavis çizerek el ele tutuşuyoruz ve olduğumuz yere dönene kadar etrafımızda dönüyoruz."

"Bu dansı neden bu kadar şok edici bulduğunuzu anlamıyorum" diyecek kadar uzun süre mırıldanmayı bıraktı.

"O noktaya geliyoruz." Onu kendine yaklaştırdı, görünüşe bakılırsa bu onu şaşırtmıştı, çünkü rengi açılmıştı. "Sağ omzunu sağ omzumla aynı hizaya getirirken sol elini başının üzerinden kaldırıp parmak uçlarını sol elime değdiriyorsun. Aynı anda sağ elini belimin sol tarafına koyuyorsun ve ben de sağ elimi seninkiyle aynı noktaya koyuyorum."

Pozisyon onları sağ ön kolları birbirlerinin karnına uzanacak ve sol elleri başlarının üzerinde buluşacak şekilde sarmaladı,

Birbirlerinin gözlerinin içine bakmaya zorlayarak mırıldanmayı bıraktı. "Aman Tanrım," dedi nefes nefese.

Kıpırdamadı, ama kadının ince karnının koluna değmesinden ve dudaklarında şaşkın bir O harfi oluşurken gözlerinin açılmasından zevk aldı. "Şimdi hizmetkârların dersimizi neden yanlış yorumlayabileceklerini anlıyorsun."

"Gerçekten." Rengi kızıla dönerken bakışlarını onunkilerden ayırdı.

Tanrı yardımcısı olsun. Bu kızarıklık her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Vücudunun bazı kısımları da dahil. Bu iş bittikten sonra bir buz banyosuna ihtiyacı olacaktı.

"Sırada ne var?" diye sordu.

"Bu pozisyonda iki dönüş yaparız." Ama adam hareket etmedi. Kız başını kaldırıp adamın kendisine sabit bir şekilde baktığını görünce mırıldandı: " mırıldanacak mısın? Yoksa ben mi sayayım?"

İnledi. "Tabii ki mırıldanacağım. Durduğum için beni affet."

Boğuk bir kahkaha . "Yaşayan hiçbir erkek seninle bu pozda kilitli kalmaktan şikayet ."

Hemen mırıldanmaya başladı.

Bu farklı bir işkenceydi, çünkü artık hareket etmesi gerekiyordu. Kendisine açgözlülükle bakmamasını dilediği güzel gözlerinin sıcaklığına bakarken onları dönüşe götürdü. Tabii bunun farkında olsaydı.

Bunun farkında olmaktan kendini alamıyordu. Ya da dansın şehvetinin. Yaptıkları yavaş dönüş daha da erotikti çünkü muhtemelen dengesini koruyabilmek için parmakları beline saplanmıştı. Ama o arayış içindeki parmakların ceketinin ... yeleğinin ... *gömleğinin* içinde kaydığını, böylece göğsünün her santimini keşfettiklerini hissedebileceği vahşi bir fanteziye daldı.

Ve daha aşağı.

Vay anasını. Elini onun kaburgalarından yukarıya ve bedeninin üzerinden bir tanesini örtmek için yumuşatmak istediğinde dokunuşunu sabit tutmak için yapabileceği tek şey buydu-

İlk turu tamamladıklarında gırtlaktan gelen bir sesle "Dönmeye devam et," dedi, ancak nefesi boğazında düğümleniyordu ve kelimeleri güçlkle çıkarabiliyordu.

Sanki onun zorlandığını anlamış gibi daha yüksek sesle mırıldandı. Bu da onun mırıltıyı ağzıyla durdurmak istemesine neden oldu.

"Şimdi sol ellerimizi aşağı indiriyoruz," dedi, "her ikimiz de öne doğru dönerken onları birbirine kenetliyoruz ve sağ ellerimizi de aramızda birleşene kadar kaydırıyoruz ve onları da birleştirebiliyoruz. Başka bir deyişle, kollarımız önümüzde, aramızda bir haç oluşturmali."

Onun talimatlarını anlamaya çalışırken yüz ifadesini izlemek komikti. Her şeyi birbirine karıştırdıktan sonra adımlarının ortasında durdu. "Üzgünüm, bunu bana tekrar göstermeniz gerekecek."

"Elbette." Bir kez daha onunla yüzleşti. "Eski pozisyonumuza dönelim." *Belini okşadığım ve güzel yüzüne baktığım pozisyona.*

"Tanrı beni korusun," diye mırıldandı.

Kabul etti ama bu dansın aralarında yarattığı yangından onları hiçbir şeyin kurtaramayacağından şüpheliydi.

Adam kolunu tekrar kadının belinin ön kısmına koyduğunda, kadının nefes alış veriş hızlandı ve midesi titreyerek adamın diğer kısımlarının da alev almasına neden oldu. . özellikle de elinin dokunuşunu arzulayan kısımlarını. Ki bu hemen hemen hepsiydi.

Dersi çabucak bitirmek en iyisiydi. Bu nedenle, düzgün bir şekilde yerleştirilir yerleştirilmez, ellerini pozisyona zorlayarak bir sonraki adıma geçirdi ve "Sonra ellerimizi kaydırırken yavaşça öne doğru dönüyoruz-" dedi.

"Oh, evet!" diye bağırdı sesinde bir rahatlamayla. "Şimdi anladım."

"Güzel. Bir kez daha kaldığımız yerden başlayalım, ama müzik."

Adam onları geriye, eski kışkırtıcı pozisyonlarına kaydırırken başıyla onayladı. Sonra mırıldanmaya başladı.

Bir sonraki bölümde talimatları yerine getirmek için tek yapabildiği buydu. "Çiftlerin arkasında daire çizmek ve sıranın sonuna gitmek üzere ayrılmadan önce birlikte bir adım ileri ve bir adım geri yürüyoruz."

Ne kadar aptalca görünse de, ayrıldıklarında onu kaybetmenin acısını derinden hissetti.

Oyukta dans ediyorlardı ve diğer insanlar da dans ettiğinde olduğu gibi aralarında kimse durmuyordu.

Sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi, bir kez daha ona yaklaştı. "Sıranın sonuna geldikten sonra birbirimize bakarız ve yeni yerimizde adımlara yeniden başlarız. Eğiliriz, ellerimizi birleştiririz, vesaire. Dansın özeti bu."

Mırıldanmayı bıraktı, sona ulaştığı için isteksiz görünüyordu. "Anlıyorum."

"Başa dönelim. Bu sefer adımları öğrendiğinden emin olmak için kesintisiz müzik eşliğinde pratik yapabiliriz. Ne düşünüyorsun tatlım?"

Bakışları onun üzerinde ısındığında, sevecenliği elden kaçırdığı için kendine lanet etti. Neyse ki kız sadece "Neden olmasın?" dedi.

Kanı damarlarında kükredi. İkisi de bunun pratik yapmakla ilgili olmadığını biliyordu. Birlikte daha fazla çalıntı, umursamaz anlar istemekle ilgiliydi. Bundan hiçbir şey çıkmayacak olsa bile. Grey bunun delilik olduğunu bilse de.

Aklını başında tutmak için çok fazla. O bu kadar içtenken bu çok zordu. Dürüst.

Sarhoş edici.

Yine de bir kez daha uygun pozisyonu aldı, güneş yüzünde parlarken saman yapmaya tamamen kararlıydı.

Saydı ve el ele tutuşmadan önce aynı anda eğildiler. Sonraki birkaç adım iyi geçti. Kız, adamın tek bir talimat vermesine bile gerek kalmadan onu mükemmel bir şekilde takip ediyordu.

Birbirlerine sımsıkı sarıldıkları o dönüşlere ulaştıklarında, onun mırıltılı sesi ve kolunun altında gerginleşen belinin hissi dışında her şeyi unuttu. Yavaşça dönerlerken, bir çift el havada dokunurken, diğer çift yarı yarıya birbirlerinin bellerini okşarken, sadece onun yüzünü ve büyük kahverengi gözlerinde biriken ve tüm kararlarını boğmakla tehdit eden şehvetli farkındalığı gördü.

Bir süre sonra, "Kaç tur attığımızın sayısını unuttum," diye mırıldandı.

Bu sözler onun üzerindeki büyüü ancak yarı yarıya bozdu. "Yani l."

Yine de dönmeye devam ettiler.

"Hâlâ 'Jenny'nin Pazarı'nda dans ediyor muyuz?" Sesi soluk soluğaydı, gözleri tahrikten irileşmişti.

Onunkini yansıtıyordu. "Pek sayılmaz." Ağzını onunkinin kıl payı yakınına kadar indirerek, "Sanırım müzisyenler buna dansın bir çeşidi derler," dedi.

Her ikisinin de yapmak istediğini bildiği şeye itiraz etmesine fırsat vermek için bir an öylece durdu. Sonra onun ağzını kendi ağzıyla kapattı ve bir erkek üzerindeki gücünü yeni keşfeden bir kadının tüm hevesiyle öpücüğüne nasıl yükseldiğini görerek keyiflendi. Açıkça görülüyordu ki, vicdanının ona bağırdığı uyarılara rağmen dudaklarının tadına bakmayı bırakamıyordu.

Ve dilini içeri sokmasına izin vermek için ağzını açtığı anda, vicdanı bile sustu. Açlık dalgaları içinde kıvranırken, bir elini yukarı kaldırıp diğerini aşağı indirerek kadının başını kavradı ve onu derinden, derinlemesine öptü. Portakal tadı ve gülsuyu kokuyordu, hoyden olduğu söylenen bir kadın için şaşırtıcı derecede kadınsı bir karışımdı. İsteyerek onun tehlikeli derinliklerine daldı.

Ve her hava almak için çıktığında, ona daha yakından dokunamazsa patlayacağını düşünene kadar tekrar tekrar içeri girmek zorunda kaldı. Bu yüzden onun kapalı göz kapaklarını, yanağının kıvrımını, kulağının tatlı kabuğunu öperek bu dürtüsünü bastırdı.

Ama öpücükler yeterli değildi. Onu okşamak, onun kendisini baştan çıkardığı gibi baştan çıkarmak istiyordu. Dudaklarını şakağına bastırırken bile ellerini omuzlarına kaydırıp ve yapmaması gereken şeyi yapmaya karşı koymaya çalışarak çürük elbisesinin içinde yoğurdu - yasak kısımlarını okşayabilmek için göğüslerine doğru bir yol izledi.

"Dansın bu varyasyonunu daha çok seviyorum," dedi.

O da öyle yaptı, Tanrı onu korusun. Kendini durduramadan, "Bunu geliştireyim mi?" diye mırıldandı.

Şakağındaki nabız dudaklarının altında hızlandı. "Nasıl yapabileceğini anlamıyorum."

"Ne istersen yapabilirim," diye homurdandı, onun daha önceki sözlerinin kasıtlı .

Şaşkınlık içinde, kulağına fısıldamak için uzandı, "O zaman elbette, Grey, varyasyonu geliştir ... eğer yapabilirsen."

Arzusuna yenik düşerek bir kez daha ağzını aldı ve elini göğsüne götürdü.

On İkinci Bölüm

Beatrice dondu kaldı. Grey'in *eli* göğsündeydi. Onu itmesi gerekiyordu. Hayır, ağzını onunkinden ayırmalı ve ona aklının bir parçasını vermeliydi. Armie Amca'yı idare ederken bu kadarını öğrenmişti. Gerçi bu hiç işe yaramamıştı. *Ona* karşı işe yarayan tek şey, onu terk etmesi ya da kardeşine söylemekle tehdit etmesiydi.

Ama Grey, Armie Amca değildi. Öpücükleri bir zevkti ve onun pervasız ve hınzır okşamaları, kabul etmeyi çok istediği bir macera davetiydi.

"Bu ilginç bir varyasyon," diye fısıldamak için öpüşmeyi kesti.

Oyuktaki sığınakta mavi alevler gibi parlayan gözleriyle ona baktı. Kız onun bakışlarına cesaretle karşılık verdiğinde, onu piyanofortun arkasındaki duvara yaslayıp öpmeden önce boğazından kısık bir sesle hırladı.

Diğer öpücüklerinin aksine, bu yağmacı bir öpücüktü, şiddetli, sıcak ve vahşiydi. Bu onu korkutmalı, onunla savaşmak istemesine neden olmalıydı. Ama yapmadı. Dilinin her hamlesi, elinin göğsündeki her hareketi onu canlandırırken nasıl yapabilirdi ki?

Ellerini yukarı kaydırarak onu boynundan kavradı, bu onu diğer göğsünü okşamak için serbest bıraktı. Meme uçları elbisesinin altında sızladı, özellikle de adam dudaklarını onunkilerden ayırıp ihtiyaçtan sert bir sesle, "Beni delirtiyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Özür dilemeli miyim?" diye sormayı başardı ama nefesi kesilmiş gibiydi. boğazının girintilerinde.

"Umarım değilsindir. Çünkü kesinlikle değilim, tatlım."

Tatlım. İşte yine o güzel kelime, sanki ona bir kazık saplamış gibi içini delip geçiyordu. Ciddi miydi? Ciddi olup olmadığının bir önemi var mıydı?

Adamın ağızı tekrar kızını kaplamadan ve göğüslerini o kadar yumuşak ve tatlı bir şekilde yoğurmadan önce bunun üzerinde duracak zamanı yoktu ki sonsuza kadar duvara yaslanmak istedi.

Yüce Tanrım. Bu *cennet* gibiydi. Cook'un leziz Galler nadirebiti gibi içini eritti. Bir erkeğin içinde böylesine çalkantılı duygular uyandırabileceğini asla tahmin edemezdi. Ve parmakları adamın asi saçlarını büküp daha da karıştırdığında, adam piyano sehpasına çöktü, onu da kendisiyle birlikte kucağına çekti.

"Gri!" diye . "Biri görecektir!"

"Kimse görmeyecek." Onu kucağına daha iyi oturtabilmek için bir kolunu sırtına doladı. "Odaya girip arkalarını dönmeleri gerekir. O zamana kadar onları duyarız."

"Bahçeden biri gelebilir."

"Bahçede kimse yok." Şakağından kulağına doğru bir yol öptü. "Durayım mı? Durmamayı tercih ederim. *Bunu yapmayı* tercih ederim." Tüllü fichu'sunu elbisesinden çekip çıkardı, sonra elini korse, korse kabı ve kombinezon katmanlarının içinden geçirerek bir göğsünü yakaladı ve meme ucunu tekrar tekrar parmakladı, sertleşme noktasından zevk alıyor gibiydi. "Ama durabilirim. Eğer istediğin buysa."

Adam kadının göğsünü öyle lezzetli okşuyordu ki, kadın düşünmekte zorlanıyordu. "İstiyorum İstiyorum . . . " *Bunu biraz daha yapmanı.*

Gözleri parlayarak, kadının sırtını eğdi, böylece giysilerini bir göğsünü açıkta bırakacak kadar aşağı çekebildi.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

"Başka bir varyasyonla kendimi şımartıyorum. Böylece seni tadabiliyorum." Adamın yüzündeki ateş kadını yaktı.

Tadına bakmak mı? Onu çoktan tatmıştı. Kadın titrek bir şekilde güldü. "Bu dansın kaç çeşidi var ki zaten?"

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı ve başını kadının göğsüne doğru eğdi. Cesurca, bakışları yakarken çıplak meme ucunu yaladı.

Bu onu tamamen aklını kaçırmasına neden oldu. Kız inleyip göğsünü adamın ağızına doğru ittiğinde, adam dişlerini ve dilini kullanarak göğsünü emmeye ve ona o kadar muhteşem bir şekilde işkence etmeye başladı ki, kız sadece daha fazlasına sahip olmayı düşünebildi.

Bu lüks tutku daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Tadını çıkarmak istiyordu. Onun gibi bir erkeği baştan çıkarabilmenin tadını çıkarmak istiyordu. Son öpüşmelerinden sonra verdiği tepkiye bakılırsa, bunu yapabileceğinden emin değildi.

Ama gözleri kapandığında ve elleri eteklerinde gezindiğinde, bir şeyden emindi. Adam onu arzuluyordu. Ve o da, Tanrı yardımcısı olsun, onu arzuluyordu.

Aman Tanrım. Sorun genellikle burada başlardı. Kendilerini fazla kaptırmadan buna bir son vermeliydi. Ne kadar hoş hissettirdiği önemli değildi.

"Peki ya sen?" Başını ellerinin arasına aldı, hâlâ onu itmek mi yoksa yaklaştırmak mı gerektiğinden emin değildi. "Peki ya *senin* zevkin?"

"Sadece seni tatmaya devam etmek istiyorum." Göğüs ucunu kışkırtacak kadar emdi. "Bu benim için yeterli bir zevk."

"Yalancı." Kalbi göğsünde küt küt atarken, bakışlarıyla buluşabilmek için adamın başını geriye çekti. "Dediğin gibi, sen bir erkeksin. Fırsatını bulduğunda avantajını kullanıyorsun."

İrkildi. "Hakkımda ne duymuş olursan ol, ben Thorn . Tanıştığım her kadına böyle davranmam."

"Sadece yatmak istediğin kadınlarla," dedi acısını gizlemeye çalışarak.

Gözleri ona doğru parlıyordu. "Ben de tanıştığım her kadınla *yatmaya* çalışmıyorum."

"O zaman tam olarak ne yapıyoruz? Dürüst olacağımıza dair yemin ettiğimizi unutmayın."

Soru onu şaşkına çevirmiş gibiydi. Bu onun cevabıydı. Adamın kucağından kaydı ve kimse görmeden kıyafetlerini düzeltmek için hummalı bir şekilde çalıştı.

Piyanoforte bankında oturmaya devam etti, parmakları dizlerinin üzerinde bükülüyor ve nefesi sert soluklarla geliyordu. "Beatrice," dedi sonunda, "gerçekten ne yaptığımızı bilmiyorum. Ama yemin ederim genelde bu kadar pervasızca davranmam. Ve kesinlikle senden faydalanmak gibi bir niyetim yok."

Adamın kendisine diğer kadınlardan farklı davrandığını iddia etmesine sevinse mi yoksa telaşlansa mı bilemeyen kadın, üzerine yürüdü. "Demek benimle evlenmek istiyorsun."

Dudakları sanki onu rahatlatacak kelimeler arıyormuş gibi tekrar tekrar açılıp kapandı. Görünüşe göre, onları bulamadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Hayal kırıklığını içine gömdü. O bunu asla görmemeliydi. "Bir dük benim gibi bir kadınla ancak *oyalanabilir*, evlenemez."

Yüz hatlarında öfke kıvılcımları çakarak ayağa fırladı. "Seninle oyalanmıyordum, lanet ! İkimiz de o ana kapılmıştık ve elimizden kaçtı."

"Kesinlikle öyle," dedi, fichu'sunu düzgün bir şekilde içine sokmaya çalışıp başaramayarak.

"Keşke kendinizden dışlanmış biri olarak bahsetmeyi bıraksanız. Tanrı aşkına, sen bir dükün torunusun ve kesinlikle her dükün ilgisine layıksın."

"Sadece senin değil." Tanrı onu korusun, ama sesi çok muhtaç geliyordu.

Buna dikkat etmeliydi. Onun kendisine acımasına izin vermemeliydi.

Yüzü kızardı. "Ben öyle demedim."

"Demek istediğin buydu." Ve bunun kendisini ne kadar yaraladığını görmemesi için büyük bir mücadele veriyordu.

"Evlenme konusundaki isteksizliğimin şahsen sizinle hiçbir ilgisi yok. Siz çok hoş bir kadınsınız ve eğer ..."

Adam kendini toparlar gibi olduğunda, "Sana evlenme teklif etmiyordum," dedi. Fichu'suyla boğuşurken ilgisiz görünmeye çalıştı. "Yüce Tanrım, senin gibi şöhretli bir adam için bu tür şeyleri kesinlikle ciddiye alıyorsun."

"Belli ki sen de biliyorsun. Yoksa bu tartışmayı yapıyor olmazdık. Seni hiçbir şeye zorlamadım ve bunu sen de biliyorsun."

Baştan düzgün bir yapabilmek için fichu'sunu çıkardı, sonra boynuna doladı. "Haklısın." Öfkesini yuttu. "Keyifli bir özel görüşmeydi, özgürce kucakladığım bir görüşmeydi. Ama sakıncası yoksa majesteleri, gelecekte bu tür özel görüşmelerden vazgeçmeyi tercih ederim." *Kalbimi çok zorluyorlar.*

Hayır, bunu söylemek akıllıca olmaz. Soğukkanlı görünmeli.

Grey onun koluna dokundu. "İlişkinin bu şekilde olmasını istemezdim. En azından arkadaş olmamızı tercih ederim."

Yapamam! diye bağırmak istedi. Ama buna da cesaret edemedi. Bir düşman olarak çok daha tehlikeliydi, çünkü kardeşinin *bir şey* yaptığından şüpheleniyordu.

Zorla gülümsedi. "Elbette. Size karşı kötü bir niyetim yok, efendim. Sadece daha fazla özel olarak dans etmememizin akıllıca olacağını düşünüyorum, eğer ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Bir an için adamın itiraz edebileceğini düşündü. Bakışları ağızına kaydı ve onu tekrar öpmek üzere olduğundan korktu -umdu-.

Sonra kendini toparlar gibi oldu, çünkü ilk kez fuayede karşılaştığı o kendini beğenmiş düke benziyordu. "Muhtemelen en iyisi bu," diye kestirip attı.

Bakışları birbirine kilitlendi ve öylece kaldı. Adamın gözlerindeki ani soğukluğa dayanamayarak kaçmak üzereydi ki, bir erkek sesi mahrem köşelerine girdi.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Neredeyse yerinden fırlayacaktı. Bu Sheridan'dı. O kadar insan varken, neden onları burada bulan kişi kuzeni olmak zorundaydı?

Grey de aynı şeyi hissetmiş olmalı ki, kızın kolunu bırakırken nefesinin altından küfretti. "Bayan Wolfe ve ben bazı danslar üzerinde çalışıyorduk."

İfadesini sakinleştirmeye çalışarak Sheridan'la yüzleşti. "Kardeşin ve ben... yani o bana birkaç dans adımı gösteriyordu, çünkü balolara falan pek hazır değilim. Balolarda *dans* etmek için yani." Tanrım, sesi aptal gibi çıkıyordu.

Sheridan'ın tedirgin halini değerlendiriyor gibi görünürken dudakları bir çizgi halinde gerildi. "İşte bu yüzden burada, uzakta dans ediyorsun."

Grey omuz silkti. "Hangi melodiyle dans edeceğimizi bilelim diye piyanoda birkaç ölçü çaldım."

"Sonra müziği mırıldandım," diye ağzından kaçırdı Beatrice. "Böylece dans edebilecektik. Bu yüzden Grey müziği piyanoda başlatmak zorunda kaldı."

Sheridan kaşlarını çatı. "Bu yüzden mi fichu'nuz elbisenizden dışarı sarkıyor?"

Beatrice'in elleri nemlendi. Tanrı yardımcısı olsun, fichu'sunu tamir etmeyi unutmuştu! "Sıcak bastı." Başka ne mazeret gösterebilirdi ki?

"Eminim kardeşimin bununla bir ilgisi vardır," dedi Sheridan.
dedi.

"Bak şimdi-" diye başladı Grey.

"Dans ederken çıkardım." Beatrice soğukkanlılığını toparlamaya çalışıyordu. "Sen içeri girdiğinde eski haline getirmek üzereydim." Kendini dengelemek için birkaç derin nefes aldı. Sonra fichu'sunu kasıtlı olarak aşağıda bırakarak Sheridan'a yaklaştı. "Eğer beni suçlayacak bir şeyin varsa kuzen, bunu yapmanı öneririm."

Sheridan ona pişmanlık dolu bir bakış fırlattı. "Suçlamak istediğim *sen değilsin*." Grey'e ters ters baktı.

"Saçmalama," diye araya girdi. İhtiyacı olan son şey Sheridan'ın, adam bu fikre açıkça katlanamazken Grey'i kendisiyle evlenmeye zorlamaya çalışmasıydı. "Grey sadece senin istediğin şeyi yapıyor, hem de oldukça yetenekli bir şekilde."

Göz ucuyla Grey'in ona alaycı bir bakış attığını gördü, bu da ona kahverengi yaptığını söylüyordu ama devam etti. "Bu yüzden bizi neden bir sorgulamaya tabi tutmanız gerektiğinden emin değilim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ... ve göğüs uçları korsajının altında hâlâ sertti. "Dans etmeyi nasıl öğrendiğim seni neden ilgilendiriyor? Ben birkaç yaşında yetişkin bir kadıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ve şimdi, eğer siz beyler bana izin verirseniz, fichu'mu tamir etmek için dinlenme odasına gideceğim."

"Bahçeye doğru gitmek isteyebilirsiniz," dedi Sheridan kayıtsızca. "Annem ve Gwyn dönüyorlar ve Thorn kesinlikle kasabaya döneceği için ben de siz hanımlardan birine eşlik edeceğim. Ama sizi şu anki halinizle görmelerine izin vermemelisiniz, yoksa onlar da benimle aynı varsayımlarda bulunurlar."

Utancını yutkunarak bastırdı. "Doğru. Uyarınız için teşekkür ederim." Bahçe kapısına doğru yürürken, hissettiği kadar suçlu görünmemek için dua etti.

On Üçüncü Bölüm

Hâlâ onu yatağa atmak için yanıp tutuşan Grey, Beatrice'in gidişini izledi. "Az önce ne oldu?" Sheridan sordu.

"Biliyorsam ne olayım." Grey'in kanı damarlarında ve sikiinde dolaşıyordu. "Kuzenini henüz çözemedim. Bir sıcak bir soğuk esiyor."

Bu onun kendi suçuydu. Bedeni onu yatağında istiyordu; aklı ise bir centilmen olması için onu uyarıyordu. Hangisinin gerçek niyetini yönettiğini bilmediği için onu suçlayamazdı. Çoğu zaman emin olamıyordu.

Sheridan, "Onu seninle yalnız kalması için manevra yapmamalıydın," dedi. "Bu doğru değil."

Grey, Thorn'un kitabından bir yaprak alarak, "Gerçekten bir eş arıyor olabileceğim aklına geldi mi?" dedi.

Sheridan kahkahayı patlatarak Grey'i sinirlendirdi. "Bu çok zengin." Adam gülmekten kelimeleri çıkarabildi. "*Sen* . .

. Lincolnshire'in vahşi doğasında bir eş arıyorum . . . Beni böyle çılgınca bir şeye ikna etmeye çalışmayın."

"Bir gün evlenmek niyetindeyim, biliyorsun," diye homurdandı Grey.

Kardeşi ayıldı. "Bunu yaptığında, senin gibi mağrur ve yerinden emin zarif bir hanımefendiye yapacaksın. Kendini beğenmiş, beceriksiz kuzenime değil."

Grey, Sheridan'a Beatrice'in kendi halindeyken beceriksiz ve utangaç olmadığını söyleme isteğini bastırdı. . . ya da onun kollarındayken. Ama kardeşine bunu söylemek işleri daha da kötüleştirecekti.

Sheridan ona ters ters baktığında bu kanıtlanmış oldu. "tam da bu yüzden onunla yalnız kalmadan hoşlanmıyorum."

Grey geç de olsa buraya nasıl geldiğini hatırladı. Kahretsin, yapacağı son şey olsa bile Sheridan'ın yüzündeki o çatık kaşları silecekti. "Beatrice'le yalnız konuşamazsam Wolfe'un ölümleri ile ilgisini nasıl öğrenmemi bekliyorsun? Bütün ailenin önünde bana sır verecek değil ."

Kardeşi ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Sana söyledim, o hiçbir şey bilmiyor."

"Düşündüğünüzden daha fazlasını biliyor, en azından Armie amcasının ölümü hakkında." Grey parmaklarını piyanonun tepesine vurdu. "Ne zaman bu konuyu açsam sinirleniyor. İstediğimde bana kazanın yeri bile göstermedi. Peki Wolfe'u araştırmak için ne yaptınız?"

Tam da umduğu gibi, Sheridan savunmaya geçti. "Kuzenimi araştırmak şöyle dursun, nefes alacak zamanım bile olmadı. Armie Amca'nın işleri ne kadar kötü bıraktığı hakkında hiçbir fikrin yok. Öldüğünde gırtlığına kadar borç içindeydi."

"Gezici gözler mi? Yani onun kaçamaklarını biliyorsun."

"Herkes biliyor, en azından buralarda. Siz nereden biliyorsunuz?" "Dediğiniz gibi, buradaki herkes biliyor."

Neyse ki o sırada annesi ve kız kardeşi geldi. Ama onların Thorn hakkındaki şikâyetlerine kulak asmadı. Hâlâ Beatrice'le az önce yaptıklarından dolayı sarsılmıştı.

Neden onunla yalnız kaldığında farklı, hatta pervasızca davranıyordu? Kadın onun çekingenliğini aşındırdı, böylece toplum içinde insanları uzaklaştırmak için sergilediği kibirli adam gibi değil, daha çok kendisi gibi davrandı.

Dahası, bundan hoşlanıyordu. Gerçekten ne hissettiğini söylemesine izin verilmesi, herhangi bir sarhoş kadar umutsuzca arzuladığı baş döndürücü bir sarhoşluktu.

Belli ki Thorn'un ima ettiği gibi ne pahasına olursa olsun bir dükle evlenmeye çalışmıyordu. Aksi takdirde Sheridan onları yakaladığında yaptıklarını gizlemek için bu kadar uğraşmazdı.

Şeytan onu bunun için aldı. herkesin düşündüğü değersiz bir ayyaş gibi hissetmesine neden oldu. Neredeyse öyle olmasını diliyordu. Sonra

onu baştan çıkarmaktan hiç çekinmeyecekti. zaman sonunda onun etrafında hissettiği ihtiyaç uurumundan tatmin olacaktı.

Ama hayır, o bir beyefendiydi ve asla evlenmeyi dşşnmediği masumların, hatta kendisine eşit derecede ilgi duyanların bile bekâretini bozmaya inanmıyordu. Bu yüzden bir şekilde önümüzdeki birkaç gün, belki de haftalar boyunca dürtülerine yenik düşmeden ağabeyiyle ilgili gerçeği öğrenmeye çalışacaktı.

Ona birlikte hazza ulaşabilecekleri birçok yolu göstermeden.

Bu düşünce kanının yeniden yükselmesine neden oldu, öyle ki dişlerini sıktı. Bu dürtüleri üzerinde kontrol sahibi olmalıydı, lanet olsun! Aksi takdirde kendini, gerçek fikirlerini ağzından kaçırmaktan bile kaınamayan bir kadının merhametine kalmış, ayaklarından zincirlenmiş bir halde bulacaktı.

Ve bu asla .

Beatrice duvara yaslandı, kalbi kt küt atıyordu. İçeri girmesi gerekiyordu ama önce kendini toparlaması gerekiyordu. Sheridan ve Grey'in konuşmalarına kulak misafiri olduğu düşünüldüğünde bu hiç de kolay bir iş değildi. İki de Joshua'nın Armie Amca'yı öldürmüş olabileceğini dşşnmekle kalmamış, Sheridan Grey'e Joshua'nın eylemleri hakkındaki gerçeği öğrenmeye çalışmasını söylemişti! Bir mide bulantısı dalgasıyla savaştı. Bunca zaman Grey muhtemelen sadece Joshua'nın Armie Amca'nın ölümüyle ilgisini öğrenmek için onunla yakınlaşmıştı. Ne tür bir adam

bir kadın mı?

Kalpsiz bir alçak, işte o. İçten içe yanan bakışları, yasak öpücükleri ve ahlaksız okşamaları Armie Amca'nınkinden bile daha büyük bir ihanetmiş gibi hissettiriyordu. Aptal olduğu için Grey'in onu arzuladığına gerçekten inanmıştı. Muhtemelen onun tahrik olduğunu hayal etmiş, bunun heyecanına kendini fazla kaptırmıştı.

Ne dşşnyordu ki? Kadınlar konusunda engin deneyime sahip yakışıklı bir adam -Karun kadar zengin bir dk- sosyal zarafeti olmayan ve onun gibi bir adamı nasıl baştan çıkaracağını bilmeyen bir taşralı kızla birlikte olmak için can atmazdı. Grey'in muhtemelen Londra'da bir yerlerde kendisi gibi yalancı şeytanlardan oluşan bir etesi *vardı*. Bir kadının kanını nasıl kaynatacağını orada öğrendiğine şüphe yoktu.

Eğer yardım edebilirse, artık *bu* kadının kanını etkilemeyecekti.

Armie Amca'nın iğrenç sözleri bir kez daha düşüncelerine sızdı: *Çoğu erkek böyle erkeksi bir yaratığa gününü göstermez. Sen güzel değilsin.*

Gözyaşları boğazını tıkadı. Armie Amca'nın hakaretlerinin, onun istediğini yapmayı reddetmesine verdiği çirkin bir tepki olduğunu düşünmüştü. Ama ya haklıysa?

Balo salonundaki sesler giderek yükseliyordu. Sheridan ve Grey'in onları daha önce duyduğundan şüphelenmelerini engellemek için içeri girse iyi olacaktı. Fichu'sunun düzgün bir şekilde bağlandığından emin olduktan sonra yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve içeri girdi. Neyse ki Gwyn konuşmasına ara bile vermedi.

Ne yazık ki Sheridan Beatrice'i fark etti ve yanına geldi. "İyi misin?" diye fısıldadı. "Solgun görünüyorsun."

"İyiyim," diye yalan söyledi. "Biraz yorgunum o kadar."

Yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim. Dersleri yarına ertelemek ister misiniz? Kulübeye kadar size eşlik etmemin bir sakıncası yok."

Sheridan'la yalnızken rol yapmaya çalışmak düşüncesi onu hasta ediyordu. "Bana eşlik etmene ihtiyacım yok. Bu arazide yıllardır tek başıma dolaşıyorum."

Kuzeni kaşlarını çattığı anda söylediği keskin sözlerden pişman oldu. "Elbette," dedi sert bir sesle. "Küstahlığım için beni bağışlayın."

Şimdi kendini çok kötü hissediyordu. Aslında Sheridan onu endişelendirecek hiçbir şey söylememişti. Söylediğinden daha fazlasını bildiğinden şüphelenen *Grey*'di.

Bilmiyordu ama öğrenmeye çalışmak istemediği için değil. Armie Amca'nın öldüğü yeri araştırmış ama Joshua'yı suçlayacak bir şey bulamamıştı. Kardeşinin söylediği her kelimeyi ayıştırmıştı ama Armie Amca'nın kendisine yaptığı iğrenç tekliflerden haberi olup olmadığını anlayamamıştı.

Joshua'ya Armie Amca'nın ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını açıkça sormayı bile düşünmüştü. Ama bu işe karışmış *olsa* bile ona asla söylemeyecekti. Bu yükü ona yüklemek istemezdi. Yani ya yalan söyleyecekti ya da cevap vermeyecekti. Ve eğer *yapmadıysa*

Armie Amca'yı öldürürse, Joshua onun hakkında bu kadar kötü düşündüğünü duyunca onarılamayacak kadar yaralanacaktı.

Bu onu sessiz tuttu. Zaten o kadar çok acı çekmişti ki, onun suçlu olabileceğini düşündüğü için bile kendinden nefret ediyordu.

Her halükarda, bu karmaşanın hiçbirisi Sheridan'ın suçu değildi. "Özür dilerim Sheridan. Biraz kızgınlım, hepsi bu." Makul bir neden bulmaya çalışarak ekledi: "Korkarım hiçbir zaman annen ve kız kardeşinin istediği kadar başarılı bir sosyete kızı olamayacağım."

"Saçmalık. Bu sadece pratik gerektirir. Zaten aylarca toplum içine çıkamazsın. Yani bolca zamanınız var."

"Ona sürekli bunu söylüyorum." Grey onun diğer yanında durmak için yaklaştı. "Ama yine de endişeleniyor."

Beatrice artık ikisine de güvenemeyeceği bu iki kardeş arasında sıkışıp kaldığını hissetti. Grey'in varlığının onu ne kadar tedirgin ettiğini gizlemeye çalışarak soğuk bir sesle, "Sadece hayırseverlerimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, Majesteleri," dedi.

Grey ona bıkkın bir bakış fırlattı ama o bunu görmezden geldi.

Sonraki birkaç saat kotilyon ve kuadril öğrenmekle geçti. . . ve Grey'e olan öfkesini bastırmakla geçti. Neyse ki dans dersleri nihayet akşam yemeği duyurusu yapıldığında sona erdi. Lydia Teyze ondan kendilerine katılmasını istese de, Beatrice kardeşini yalnız başına yemekte bırakmak istemediğini söyleyerek bundan kurtuldu. Bu sayede hava kararmadan önce kaçabildi, böylece hiçbir erkek ona eşlik etmek zorunda hissetmedi.

Eve döndüğünde Joshua'nın gitmiş olduğunu görünce ilk kez rahatlamıştı çünkü bu, bir dakika daha rol yapmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Bir şekilde önümüzdeki birkaç haftayı atlatmalıydı.

-Ya da Grey burada ne kadar kalırsa kalsın, hiçbir şey belli etmeden. Eğer Grey'in şüphelerini uyandırmazsa, her şey yoluna girecekti.

O zaman onun yüzünü bir daha görmemek için dua etmek zorunda kalacaktı.

Bölüm On Dört

Beatrice'i çok rahatlatan bir şekilde, sonraki iki gün rahat bir düzene girmişti; gündüzleri salonda dans ediyor, geceleri de erkek kardeşiyle birlikte malikânede yemek yiyorlardı. Sheridan onları eğitmeye yardım edemeyecek kadar meşgul olduğu için artık kotilyon ve kuadril dansı yapamıyorlardı. Bunun yerine Grey sırayla ona ya da Gwyn'e eşlik ediyor, annesi de jig, reel ve diğer kır dansları için art arda melodiler çalıyordu. Beatrice bu figürleri bildiği için Gwyn'e öğretene de o oluyordu.

Grey'in her dansı yapabilecek kapasitede olmasına rağmen bu eğlenceden hoşlanmadığı anlaşıldı. Toplum içine girmeyi gerektiriyordu ve defalarca belirttiği gibi, "o kendini beğenmiş ahmaklarla bir saat geçirmektense günlerini bir münzevi olarak geçirmeyi tercih ederdi." Bazen tıpkı ağabeyi gibi konuşuyordu. Bu ne kadar tuhaftı?

En azından onun sorularından kaçıyordu. Adam başka türlü manevra yapmaya çalışsa bile asla yalnız kalmadıklarından emin oluyordu. Armie Amca'yla uğraştıktan sonra bu konuda iyiydi. Dans ettiklerinde de Londra sosyetesine ve kendisinden beklenen davranışlar hakkında sürekli sorular sormaya devam etti.

Grey'in *tondan* ne kadar yoğun bir şekilde hoşlanmadığını bu şekilde öğrenmişti. Duyguları, kurallar hakkında iğneleyici sözler ve insanlar hakkında kesici ifadelerle ortaya çıkıyordu. Beatrice kendi sırları konusunda ona güvenemeyebilirdi ama o her zaman sosyete hakkında doğruları söyler gibi görünürdü. Bu yüzden derslerinin üçüncü gününün sonunda, Londra'da karşılaşmaktan korktuğu başarılı lordlar ve leydilerden oluşan ısıltılı kitlenin, Sanforth'ta zaten uğraştığı insanların daha büyük bir grubu olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı.

kibirleri, önyargıları ve dedikoduya olan eğilimi. Eğer öyleyse, o zaman bu ilk saçmalığı gayet iyi idare edebilir.

Dördüncü günleri olan Pazar günü, ayine gittikleri için ders yoktu. Daha sonra, herkes sohbet ederken o gözlerini Grey'e dikti.

Bugün neden bu kadar *lezzetli* görünmek zorundaydı? Evde her zaman rahat giyinirdi ama kilise için siyah ince yünden, abanoz saçlarını çok güzel gösteren bir takım elbise ve ona evin önünden geçen nehrin köpüren sularını düşündüren beyaz ipekten bir yelek giymişti. Kravatının kıvrımları bile rüzgârlı bir günde dalgalanan bulutları çağırıyordu.

Ne yazık ki, onun bakışlarını yakaladı ve diğerlerinden ayrılarak ona doğru geldi. Başka bir yere gitmesi gerekiyordu ama gardını düşürmüştü. Yoksa neden burada bir ninni gibi durup onun yaklaşmasını izliyordu?

"Kardeşin neden burada değil?" diye sordu.

Kalbi sıkıştı. "Neden ona kendin sormuyorsun? Ben kardeşimin bekçisi değilim."

Adam yüzünü incelediğinde söylediği açık sözlerden pişmanlık duydu, sonra da "Yapabilseydim yapardım. Ama o da en az senin kadar benden kaçıyor."

"Senden kaçmıyorum. Neredeyse her gün seninle dans ettim."

Bakışları onu süzerken ısındı. "Kastettiğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Onun hainliğini yüzüne vurmamak için neredeyse dilini ısıracaktı. Onun yerine, garip bir şekilde şu anda daha güvenli görünen sorusuna odaklandı. "Joshua ayinlere hiç gelmiyor. Artık ayinlere katılmaya dayanamadığını söylüyor. Sanırım bunun savaşı ve Tanrı ve ülkesi için savaşıırken öldüğünü gördüğü adamlarla bir ilgisi var."

"Belki de." Gözlerini ona dikti. "Ya da belki başka bir nedeni vardır. Kilise genellikle kişinin eylemlerine ayna tutar."

Tanrı onu korusun, Grey onun cesaret edemediği şeyi söylüyordu - belki de Joshua ayine katılamayacak kadar suçlu hissediyordu. Neredeyse Joshua'nın Armie Amca ölmeden çok önce ayinlere katılmadığını söyleyerek itiraz ama Grey'in neyin peşinde olduğunu bildiğini belli etmeden önce kendini tuttu.

Göğsü sıkışırken ve elleri titrerken bile soğukkanlı görünmek için mücadele etti. "Ya da belki Joshua müziği sevmiyordur." Sonra kendini uzaklaşmaya zorladı.

Bırak Grey şüphelensin. Kardeşine ihanet edecek kişi o olamazdı, özellikle de onun sırlarını bilmediği için.

Ertesi gün salona vardığında, gün boyunca dansa ara vereceklerini öğrenince şaşırdı. Bunun yerine, Grey ve Lydia Teyze tarafından ortaklaşa verilen balo salonundaki görgü kuralları hakkında eğitim alacaklardı.

Saatlerce sürdü. Annesinin ısrarı üzerine onlara katılan Sheridan ve Gwyn belli aralıklarla fikirlerini söylemek ya da Grey ve Lydia Teyze'nin söyledikleriyle alay etmek için araya giriyorlardı. . ya da kurala bağlı olarak Grey ve Lydia Teyze'nin söyledikleriyle alay ediyorlardı.

Beatrice onları suçlayamazdı. Bir hanımefendinin bir beyefendiyle karşılaştığında nasıl ve ne zaman reverans yapacağı, başını vücudunun üst kısmıyla aynı hizada tutması ve uzuvlarını çok fazla bükmemesi gibi *pek çok* kural vardı. Aslında ona ve Gwyn'e pratik yaptırmışlardı!

O ve Gwyn'e kimin kiminle dans edebileceği de öğretilmişti, ancak bu balonun özel, halka açık ya da doğaçlama olmasına göre değişiyordu. Görünüşe göre bir kural kutsaldı - erkek ve kız kardeşlerin birlikte dans etmesine izin verilmiyordu. Bu da zavallı Gwyn'in bir baloda eş olarak erkek kardeşlerine güvenemeyeceği anlamına geliyordu.

"Ama anne," dedi Gwyn, "ya bu üst düzey beyefendilerden hiçbiri bana teklifte bulunmazsa? Kardeşlerimle dans edemeyeceğime dair aptalca bir kural yüzünden kenarda durmak zorunda kalırsam dans pistinde yeteneğimi nasıl sergileyeceğim?"

"Üç dükün kız kardeşisin," dedi Sheridan kuru bir sesle. "Güven bana, bol bol ortağın olacak." Lydia Hala boğazını temizleyince Sheridan gözlerini kırptırdı, sonra Beatrice'e özür dileyen bir bakış fırlattı. "Senin de kuzen, şüphesiz bolca ortağın olacak."

Onun kendisini rahatlatmaya yönelik zayıf girişimi karşısında içini çekti. "Umarım öyledir," dedi zoraki bir neşeyle. "Hepinizle dans edebilirim, çünkü hiçbiriniz kardeşim değilsiniz ... ve gerçek kardeşim, içinizden biri kafasına bir tabanca dayamadığı sürece Londra'daki bir balo salonunun kapısını asla karartmayacaktır."

O anda şiddete yaptığı talihsiz göndermeden dolayı pişmanlık duydu ama sözünü değiştiremeden Grey, "Buna gerek kalmayacak. Herhangi bir balo salonunda seninle ilgileneceğimize güvenebilir."

Konuşan bakışları damarlarındaki kanı eritti. Bunun için ona lanet olsun. Taktikleri çok adaletsizdi.

Lydia Teyze ona doğru sert bir bakış atarak ayağa kalktı. "Bir erkeğin dans teklifini kabul ederken nasıl davranılması gerektiğinin de üzerinden geçmeliyiz. Örneğin, beyefendi sağ elini uzatacak ve siz de sol elinizle onu tutacaksınız."

"Solaksa ne olacak?" diye sordu Beatrice. Bir hasat dansında başına böyle bir şey gelmiş ve epeyce utanç verici bir beceriksizliğe yol açmıştı.

"O zaman dans etmesine izin verilmeyecek," dedi Grey belirgin bir ciddiyetle.

"Grey, onunla alay etme," diye Lydia Teyze.

Bir kahkaha patlattı. "Nikâh masasındaki her beyefendi bu kuralları bilir, Bayan Wolfe. Bir erkek genelde hangi elini kullanırsa kullansın, dans eden bir bayana daima sağ elini uzatmalıdır. Ve siz de onu sol elinizle kabul etmelisiniz."

Sheridan koltuktan, "Çünkü sağ elinle onun sağ elini tutmaya çalışırsan ortalık fena karışır," dedi.

Tam o anda Grey'le dans ettikleri figürü hatırladı; sol ellerini birleştirmişlerdi ve sağ elleri de birleşmişti, böylece birkaç adım boyunca skandal yaratacak kadar yakınlardı. Bakışları Grey'e kaydı ve bir an için aralarında karanlık, bilgili ve mahrem bir şey geçti, omurgasından aşağı lezzetli bir ürperti gönderdi ve bakışlarının ağzına kaymasına neden oldu.

Onun alıştırmış bakışları altında zırvalayan bir aptala dönüşmeden önce kendi bakışlarını çekti. "Beyefendinin dans etme isteğini *reddetmek* istersek nasıl davranmalıyız?"

"Yapamazsın," diye homurdandı Gwyn. "Berlin'deki elçilikte de böyle bir kural vardı. Eğer adamı reddedersen ona ne olacağını söyle anne."

Lydia Teyze, "Gecenin geri kalan danslarına katılmayacaksın," dedi. "Artık dans etmek istemediğini söyleyebilirsin ama tek çaren bu."

Beatrice gözlerini kırptırdı. "Ondan hoşlanmasam bile mi? Mesela kardeşime hakaret etse ya da ne bileyim, yapmaması gerekirken beni öpmeye çalışsa bile mi? Alçağın teki olsa bile mi?"

Grey ona sertçe baktı. "*Thorn* bir alçaktır. Ama inan bana, senin gibi genç bir kadın ona dans pistinde doğrudan kesik atsa, bundan zarar görecektir olan *onun* itibarı olmaz. O bir düğün. Balo salonunun diğer kurallarını çiğnemediği sürece, örneğin siz zaten iki set için onunla eşleşmişken üçüncü bir set için sizi eşleştirmeye çalışmadığı sürece, onun davetini kabul etmeniz beklenir."

Şimdi canı sıkılan Beatrice oflaya puflaya bir nefes verdi. "Hangi lanet kuralmış *bu*?"

Grey, Sheridan ve Gwyn kahkahalara boğulurken, Lydia Teyze açıkça gülümsemeye karşı koydu. "Kahrolsun' diyemezsin canım. Hiçbir yerde olmaz."

"Ne kadar istersen iste," diye mırıldandı Gwyn nefesinin altından.

"O da neydi?" diye sordu annesi kaşlarını kaldırarak. Gwyn iç çekti. Yüksek sesle. "Hiçbir şey, anne."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yine de Lydia Teyze Beatrice'e dönerken gözleri parlıyordu. "Aynı beyefendiyle üçüncü bir set dans edemezsin çünkü tek bir erkeği tercih ettiğini göstermek insanlara nişanlı olduğun izlenimini verir. O zaman balo salonundaki *herkes* senin hakkında dedikodu yapar."

Beatrice söylenenlerin çılgınlığını gözden geçirdi. "Yani, genel olarak her erkeğin dans davetini kabul etmem gerekse de, bir beyefendi benimle *üçüncü* bir set dans etmek isterse, onu geri çevirmem ."

Grey, "Sormayacak çünkü daha iyi biliyor," dedi. "Ama sorarsa, evet, onu geri çevir. Tabii dedikoducu halkın sizi nişanlı ilan etmesini istemiyorsanız."

"Gerçek şu ki," dedi Gwyn, "ilk etapta bu duruma düşmekten kaçınabilirseniz daha iyi olur. Elleri gezinen boncuk gözlü bir adamla tüm set boyunca dans etmek zorunda kalmaktan daha kötü bir şey olamaz."

Sheridan kaşlarını çattı. "Kim bu 'boncuk gözlü, elleri dolaşan adam'?"

"Bu varsayımsal bir şey," dedi Gwyn. "Götlük yapma."

"Gwyn, o kelimeyi kullanmaman gerektiğini biliyorsun," dedi annesi.

Gwyn çenesini uzattı. "Kaba konuşmam için beni affet Sheridan. 'Tam bir göt olma' demek istemiştım."

Kardeşleri kahkahalarla inlerken Lydia Teyze gözlerini göğ'e kaldırdı. "Siz ikinizi ilk kez sahneye çıkmaya hazır hale getirmek için üç aya *ihtiyacımız* olacağını görebiliyorum." Oğullarına kaşlarını çattı. "Özellikle de bu iki yaramaz sizi cesaretlendirirken."

Grey, "Bayanlar geçerli noktalara değinirken onları cesaretlendirmemek çok zor," dedi. "Bu kurallardan bazıları modası geçmiş ve aptalca."

"Aynen öyle." Gwyn Beatrice'e döndü. "İşte bu yüzden onlarla mücadele etmek için taktikler geliştirmelisiniz. İnanın bana, boncuk gözlü, elleri gezinen bir beyefendiyi daha size dans teklif etmeye fırsat bulamadan reddetmenin bir yolu var."

Grey başını eğdi. "Saçmalama."

"Ben değilim," dedi Gwyn. "Mantıklı bir kadının balo saçmalığını atlatabilmesinin tek yolu -hangi ülkede olursa olsun- sadece kendisine en uygun beyefendilerle dans etmekten emin olmaktır."

"Zengin ve yakışıklı olanları kastediyorsun," diye alay etti Sheridan.

"Ben daha çok üst düzey, kibirli olanlardan kaçınmakla ilgileniyorum. kardeşlerim," diye espri yaptı.

"Hey!" Sheridan itiraz etti. "Ben ne zamandan beri kibirliyim?" "Şu işe devam edebilir miyiz?" Grey sabırsızca konuştu. "Gwyn'in önerdiği saçmalıkları duymak istiyorum."

"Gördünüz mü?" Gwyn dedi ki. "Kibirli."

"Daha çok sıkıldım." Grey cep saatini çıkardı. "Bütün gün bekleyemeyiz, biliyorsun."

Gwyn dilini ona doğru uzattı. "İstediğiniz zaman gidebilirsiniz. Bu bölüm için ikinize de ihtiyacımız yok. Neden sen ve Sheridan gidip lordluk terbiyenizi tazelemiyor ya da bir köylüyü çizmelerinizin altında ezmiyorsunuz?"

"Üzgünüm abla, hiç köylü tanımıyorum." Grey annelerine göz kırparak ekledi, "Ve bunu kaçırmaya hiç niyetimiz yok."

Sheridan kollarını kanepenin arkasına doğru uzattı. "Kadınların asırlık sırlarını dinlemek üzereyken olmaz."

Gwyn ona ters ters baktı. "İşte şimdi tam bir göt gibi *davranıyorsun*."

"Gwyn!" diye bağırdı annesi, bu kez gerçekten şok olmuştu.

"Üzgünüm anne," diye mırıldandı Gwyn. "Ama dürüst olmak gerekirse Bea, kardeşlerimi görmezden gelmen gerekiyor."

"Küstahlığı her zaman görmezden gelirim," dedi Beatrice sertçe ve Gwyn'in gülümsemesini kazandı. "Ne diyordun?"

"Önemli olan, beyefendinin sizinle dans etmemesi için onu manevra yaptığınızı asla tahmin edemeyeceği şekilde işleri yönetmektir. Şimdi, dans pistinde size yaklaşan bir beyefendi olduğumu farz edelim." Gwyn sesini alçaltarak Beatrice'e doğru yürüdü ve "Umarım güzel bir akşam geçiriyorsunuzdur, madam" dedi.

Beatrice daha cevap veremeden Grey araya girdi. "Yüce Tanrım, eğer erkeklerin böyle *konuştüğünü* düşünüyorsanız, ne söyleyeceğimizi düşündüğünüzü duymaktan korkuyorum." Yanına gelip kız kardeşi ile Beatrice'in arasında durdu. "Sen böyle yap." Kibarca eğildi. "Bayan Wolfe, bu sette benimle birlikte ayakta durma onurunu bana bahşeder misiniz?"

"Hayır, hayır, asıl noktayı kaçıyorsunuz!" Gwyn ağladı. "Sözleri bir kez söyledin mi, seni reddedemez. Bunu yapmak zorunda, böylece sorma şansın olmayacak."

"Ah, doğru." Grey başını salladı. "Ne aptalca bir egzersiz."

Beatrice, "Dedi reddedilemeyen düğün," diye araya girdi.

Adam kaşlarını kaldırıncaya Gwyn, "Eğer bunun aptalca olduğunu düşünüyorsan Grey, git ve bırak ben halledeyim," dedi. Beatrice'e dönmeden önce ona bir kıskırtma hareketi yaptı. "Bir adamı uzaklaştırmak için yapabileceğin pek çok şey var. Size doğru geldiği anda öksürük krizine girerek yönünü değiştirmesini sağlayabilirsiniz. Hiçbir erkek sizden soğuk algınlığı kapma riskini almak istemez."

"Kesinlikle," dedi Sheridan, "öksürük nöbeti de diğer tüm beylerin sizden kaçmasına neden olacak."

"Eğer bu kadar kolay çevriliyorlarsa," dedi Gwyn, "o zaman biz de *onları*."

"Katılıyorum," dedi Beatrice, Gwyn'le dayanışma içinde olduğunu göstermeye kararlıydı.

Gwyn devam etti. "Ayrıca o yokken başka birinin seni dansa kaldırması umuduyla ondan sana bir bardak punç getirmesini isteyebilirsin."

Beatrice, "Bu çok kaba görünüyor," dedi.

"Oh, güven bana," dedi Grey, "bir başkasıyla dans ettiğini anladığında, senin için yumruk atmayı bırakacak ve daha iyi bir av aramaya gidecektir. Vanessa'nın bu manevrayı birçok beyefendiye yaptığını gördüm."

Sheridan koltuktan, "Vanessa bir mirasçı, Grey," diye seslendi. "Bea'nın yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabilir."

Gwyn onu görmezden geldi. "Adamı başka işlere gönderebilirsin: Gözden kaybolan refakatçini getirmesini ya da bu amaçla daha önce odanın diğer ucuna bıraktığın şalı almasını isteyebilirsin. Onu ayak işlerine göndermek, kendisini hanımına yardım eden bir şövalye gibi hissetmesini sağlar. Ama o yokken dansa kaldırırsanız, bu *sizin* suçunuz değil, değil mi?"

"Ben o adamın yerinde olsaydım," dedi Grey, bakışlarını Beatrice'in üzerine dikerek, "bu kadar kolay vazgeçmezdim."

Beatrice sözlerinin ona verdiği heyecanı bastırdı. Zaten Gwyn'in taktiklerinin çoğunu denemeyi hayal bile edemezdi. "Belki de uygunsuz bir adamın yaklaştığını görürsem mobilyaların altına saklanmalıyım," dedi asık suratla.

Kapı aralığından yeni bir ses geldi. "Bu taktik köpeklerde bile işe yaramıyor, ördekçik."

Beatrice döndüğünde ağabeyinin orada dikildiğini gördü. "Joshua! Burada ne işin var?"

Acı dolu bir gülümsemeyle diğerlerini görmezden gelip bastonuna dayanarak ona doğru topallayarak yürüdü. "Seni topluma hazırlamak için verilen bu derslerin neler içerdiğini görmem gerektiğini düşündüm. Ve eğer erkeklerden kaçmak için mobilyaların altına saklanmayı düşünüyorsan, tam zamanında geldim."

Sheridan koltuktan kalktı. "İyi günler kuzen. Seni gördüğüme sevindim."

Sert tavrı, sözlerindeki hoş karşılamayı yalanlıyordu. Neşeli dostlukları bir anda yok olmuş, Beatrice'e Sheridan ve Grey'in, kardeşinin Armie Amca'yı öldürdüğünden şüphelendiklerini korkunç bir sarsıntıyla hatırlatmıştı.

Lydia Teyze erkekler arasındaki gerginliği hissettiğini belli etmeden Joshua'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Buraya gelmene çok sevindik yeğenim. Umarım akşam yemeğine de kalırsın."

"Korkarım yapamam," dedi Joshua, ona içten bir gülümseme göstererek. "Buraya Beatrice'i almaya geldim, zira evin ihtiyaçlarını konuşmamız gerekiyor."

Yarın birkaç avcıya bakmak için Leicester'a gitmeden önce köpek kulübesi."

"Ah, canım," dedi Lydia Teyze. "Keşke kalabilseydin."

Gwyn boğazını temizledi.

Lydia Teyze şöyle bir baktı ve rengi attı. "Terbiyemi unutuyorum. Joshua, lütfen seni diğer ve kızım ile tanıştırmama izin ver."

"Aslında Greycourt'la cenazede tanıştım." Joshua Gwyn'e kaçamak bir bakış attı. "Ama hakkında çok şey duymuş rağmen Leydi Gwynle tanışma ayrıcalığına henüz sahip olamadım."

"Kulağa kesinlikle ilgi çekici geliyor." Gwyn bir adım öne çıkarken gülümsedi. Bakışlarını hızlı bir değerlendirmeye onun üzerinde gezdirdi. "Sanırım siz Binbaşı Wolfe'sunuz?"

Başını öne eğdi. "Hizmetinizdeyim, madam."

Beatrice ve Joshua'nın bugünlerde karşılaştığı çoğu kadının aksine, Gwyn hasarlı bacağından dolayı ona karşı ne bir tiksinti ne de soğukluk belirtisi göstermişti. Acıma da göstermedi, ki bu da aynı derecede sıra dışıydı.

Beatrice'in şaşkınlığı ve sevinci karşısında Gwyn, Joshua'ya her şeyden çok merakla baktı. Ve belki biraz da çekicilikle? Beatrice, topallığına ve modaya uygun olmayan bir şekilde uzun tuttuğu düz siyah saçlarına rağmen kardeşini her zaman nispeten yakışıklı bulmuştu. Gwyn'in ona verdiği tepki haklı olduğunu kanıtlıyordu.

Gwyn'in vücuduna yaptığı bariz incelemede de bir hata yoktu. Ağabeyi hiçbir kadına bu şekilde bakmamıştı... ya da en azından savaş öncesinden beri bakmamıştı.

Ne kadar ilginç.

"Kardeşime hepinizden bahsediyordum," diye araya girdi Beatrice, Gwyn'in Joshua'nın adını nereden duyduğunu merak etmesini istemiyordu.

"Evet, kız kardeşim yeni ilişkilerimize övgüler düzüyor . . ve *onların* akrabalarını övüyor," dedi Joshua alaycı bir tavırla, ama gözlerini Gwyn'den ayırmadı.

Gwyn onun ses tonundan -ya da cüretkâr bakışlarından- çekinmek şöyle dursun, ona ancak cilveli denebilecek bir gülümseme fırlattı. "Harika kız kardeşiniz *sizin hakkınızda* neredeyse tek kelime etmedi, efendim. Sizin bir mağarada inzivaya çekildiğinizi düşünmeye başlamıştım. Yanıldığımı öğrenmek ne hoş."

Bugünlerde bir kadının kendisiyle flört etmesine alışık olmadığı belli olan Joshua, Gwyn'e sanki hayvanat bahçesindeki yeni ve tuhaf bir yaratılmış gibi baktı.

Beatrice bir kahkaha attı ve onun yanına doğru yürüdü. "Korkarım kardeşim pek arkadaş canlısı değildir. Kendini işine gömüyor."

Grey o zaman konuştu. "Anladığım kadarıyla Binbaşı Wolfe, arazinin baş bekçisi sizsiniz."

"Gerçekten de öyleyim," dedi Joshua sınırcasına.

"Grey, "Armitage amcanın mali işlerini çözmek için çok fazla zaman harcamak zorunda kaldığından, kardeşimin senin bu bu kadar iyi idare etmenden memnun olduğuna eminim," dedi.

Armie Amca'dan kasıtlı olarak bahsettiği için şeytan adamı alsın! "İyi şanslar," dedi Joshua Sheridan'a dostça. "Muhtemelen senin de Amcamızın para yönetimi konusunda berbat olduğunu fark ettim. Baban, kardeşinin tüm parayı nereye harcadığını öğrenmek zorunda kaldığı için umutsuzluğa kapılmıştı."

Sheridan öncekinden daha sıcak bir sesle, "Armie Amca yeni peyzaj için epeyce körelmiş gibi görünse de artık umutsuzluğa kapılıyorum," dedi.

"Ah, evet," dedi Joshua. "Birkaç ha-ha inşa edildi ve Armie Amca, kasabadaki herkesin 'Armie's Folly' dediği bir 'vahşi doğa' alanı yaratmaya kafayı taktı. Çeşitli bahçe binaları için harcadığı servetten bahsetmiyorum bile."

"Arazide bir harabe olduğu konusunda haklı mıyım?" Grey ısrar etti ve kadının içine bir ürperti gönderdi.

Kahretsin, Armie Amca'nın harabelerin yakınında öldüğünü biliyor muydu? Çünkü eğer öyleyse, konuyu değiştirmesi gerekir. "Bir harabe, bir Çin çardağı ve çok güzel küçük bir inziva yeri var-"

"Bir harabe!" Gwyn, Beatrice'i bu binayı ele geçirerek nasıl engellediğinin farkında olmadan haykırdı. "Bunu neden şimdi ?"

Sheridan ona, "Çünkü hepimiz oldukça meşguldük," dedi ve Grey'e anlam veremediği üstü kapalı bir bakış fırlattı.

"Ve çünkü bu gerçek bir harabe değil." Joshua'nın sesi şaşırtıcı derecede kibardı. "Armie Amca onları inşa ettirdi. Nasıl yapıldığına

Tamamen işlevsel bir çan kulesine sahip yıkık bir manastır yaratmak için ne kadar kör olmak gerekir?"

Beatrice rahatladı. Ya Joshua çok iyi numara yapıyordu ya da Grey'in ona çelme takmaya çalıştığından haberi yoktu.

"Ben olsam hiç şaşırırmazdım," dedi Gwyn. "Bu büyüklükte bir yapı mı? İnşa etmesi oldukça pahalı."

Ağabeyinin ifadesi değişti ve bir an için gözlerinde ilgi parladı. "Gerçekten de öyle. Bu yüzden hâlâ bitmedi."

"Yıkık dökük bir harabe," dedi Grey alaycı bir tavırla. "Arazilerimde bunlardan birkaç tane var, ama biz onlara 'kiracı kulübeleri' diyoruz." Beatrice ona hızlıca bir bakış attığında, "Babam mülkünü koruma konusunda oldukça gevşekti, bunu değiştirmeye kararlıyım," diye ekledi.

"Evet, evet," dedi Gwyn elini küçümseyici bir şekilde sallayarak, "iyileştirmeler yapmak için büyük planların hakkında her şeyi biliyoruz Grey. Ama bunlar sadece gösteriş için yapılmış kasıtlı yıkıntılar. İngilizlerin bunları yaptığını duymuştum ama bir tanesinin yakınında olacağımı hiç düşünmemiştim." Joshua'ya gülümsedi. "Bu harabeleri görmeyi çok isterim."

Joshua, "Sizin kadar iyi bir hanımefendinin bunu eğlenceli bulacağından şüpheliyim," dedi.

Gwyn bir kaşını kaldırdı. "İyi hanımların bile sıra dışı ilgi alanları olabilir, efendim. Ama bizi ziyarete gelseydiniz bunu bilebilirdiniz."

Joshua bakışlarını ona dikti. "Üvey kardeşinizin bekçisinin ziyaretini memnuniyetle karşılar mısınız, madam?"

"Üvey kardeşimin *kuzeni*, efendim." Gözlerinde meydan okuma parlıyordu. "Bu seni aileden yapar."

Joshua sert bir sesle, "Siz ve ben akraba değiliz, Leydi Gwyn," dedi. "Tanrı'ya şükür."

"İnanın bana, Binbaşı Wolfe," dedi başını nazlı bir şekilde eğerek, "hiçbir şekilde akraba olmadığımızı duyduğuma ben de sizin kadar sevindim."

Joshua'nın bir an için nutku tutulmuş gibi göründü.

Beatrice neredeyse memnuniyetini yüksek sesle haykıracaktı. *Bu* numarayı öğrenmeyi çok isterdi. Dışarı çıkma derslerini boş verin -belki de Gwyn ona huysuz kardeşlerle nasıl başa çıkılacağı konusunda bir ders verebilirdi, çünkü hanımefendi kendi kardeşlerini çoğunlukla hizada tutmayı başarmıştı.

"Her halükârda," diye devam etti Gwyn kirpiklerini kırpıştırarak, "bana malikâne kalıntılarını gösterirseniz çok mutlu olurum efendim."

"Oraya kendin de gidebilirsin," dedi Joshua. "Sana nasıl bulacağını söyleyeceğim."

"O zaman senin bilgilendirici yorumları kaçırırım," dedi Gwyn. "Bunu duymak istemezdim."

Joshua savaşa hazırlanıyormuş gibi kendini toparladığında Sheridan araya girdi. "Lütfen sabırsız kardeşimi bağışlayın. Eski binalara karşı bir tutkusu var. Defterlerini onların sanatsal özellikleri ve tarihteki eski rolleri hakkında heyecanlı açıklamalarla doldurur. Biz çocukken beni, Thorn'u ve Heywood'u 'muhteşem' olduğunu düşündüğü bir evi görmemiz için Berlin'in تنها bir sokağına sürüklerdi."

Gwyn burnunu çekti. "Senin için iyi oldu. Hiçbiriniz mimarinin güzellikleri konusunda yeterli bir anlayışa sahip değilsiniz."

Grey gözlerini devirirken, Beatrice'in aklına bunun ona ve Sheridan'a Armie Amca'nın ölümüne tanıklık etme ihtimalinden rahatsız olmadığını göstermek için iyi bir fırsat olabileceği geldi, çünkü harabelere yakındı. Ama bu ancak Joshua'nın bu işin dışında kalmasını sağlayabilirse işe yarayacaktı.

"Sizi onu görmeye götürebilirim." Beatrice bakışlarını Sheridan ve Grey'i de içine alacak şekilde genişletti. "Birkaç mil uzakta, hepimiz oraya yürüyebilir ya da ata binebiliriz."

"Sadece Binbaşı Wolfe bize katılırsa. Siz ne düşünüyorsunuz, efendim?" Gwyn Joshua'ya sordu. "Artık gidelim mi?"

Hemen tatmin olma isteği Beatrice'in yüreğine korku saldı. Armie Amca'nın öldüğü yeri görünce kendi tepkisini yönetebileceğini düşündü ama Joshua'ninkini nasıl yönetecekti?

Joshua'nın çenesinde bir kas çalıştı. "Buraya sadece kız kardeşimi eve götürmek için geldiğimi unutmuş görünüyorsunuz hanımefendi."

Beatrice onun yüzüne baktı. Yüzüne, ifadesini okunamaz hale getiren bir maske inmişti. Ama tahmin etmesi gerekirse, harabelere giden misafirlere eşlik etme ihtimalinden pek de memnun olmadığını söyleyebilirdi.

Başını çevirdiğinde Grey'in de kardeşinin tepkisiyle aynı derecede ilgilendiğini ve onu patlattığını gördü. "Zaten bunun için geç oldu," dedi Beatrice. "Biz oraya vardığımızda hava hiçbir şey göremeyecek kadar kararmış olacak."

"O zaman yarın harabeleri ziyaret edelim," dedi Grey.

"Harika bir fikir!" Gwyn haykırdı. "Bir gezi yapabiliriz, yanımızda piknik yemeği falan götürürüz."

"Ama Gwyn," diye araya girdi Lydia Teyze, "dersler ne olacak?"

Gwyn, "Eğer en azından bir gün dışarıda olma şansım olmazsa anne, çıldıracağım," dedi. "Derslerimiz için aylarımız var. Ve böyle şeylere bakmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman anlaştık," dedi Beatrice. "Yarın saat onda seni almaya geleceğim ve harabeleri ziyarete gideceğiz."

"Senin için geleceğiz," dedi Joshua kararlılıkla. "Leicester'daki işimi bir günlüğüne erteleyebilirim."

Beatrice bu fikri beğenmiş gibi görünmesine şaşırarak baktı.

Sonra Joshua topluluğa selam verdi. "Ama Beatrice ve ben şimdi yanınızdan ayrılacağız, böylece bu 'gezi' için planlar yapabiliriz."

Beatrice başını sallayarak diğerleriyle vedalaştı ve kardeşiyle birlikte oradan ayrıldı.

"Yarını harabelerde geçirmek istediğine emin misin?" diye sormadan önce salondan iyice uzaklaşmalarını bekledi.

"Neden yapmayayım ki?" diye sordu, bakışlarını patikada sabit tutmasına rağmen. "Haftalardır akrabalarımızla daha fazla vakit geçirmem için başımın etini yiyorsun."

"Evet, ama ... şey ... Armie Amca'nın öldüğü yere çok yakın."

Omuz silkti. "Bunun ne önemi var ki? Sakın bana yaşlı piçi özlediğini söyleme."

"Hayır, tabii ki değil." Adamın ifadesinden bir şeyler okumaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Ona bakmaması da bir şey ifade etmiyor olabilirdi. Çakıllı bir yolda ilerlemenin onun için ne kadar zor olduğunu herkesten iyi biliyordu. "Maurice Amca, Armie Amca'dan çok daha iyiydi. Sheridan daha da iyi biri."

Kardeşi homurdandı, her gibi suskundu.

"Gerçekten de," diye devam etti, "hepsi çok iyi insanlar. Ama onların arkadaşlığına zorlanmaktan ne kadar hoşlanmadığının da farkındayım. Bu yüzden eğer

gitmemeyi tercih ederim-"

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diye hırladı. "Değerli Greycourt'unla bir gün daha geçirmek için can atıyorsun ve bunu yaparken benim yolundan çekilmemi istiyorsun."

"Ne? Hayır!" Konuşmanın bu noktaya geleceğini tahmin etmemiştir. Ve Joshua onun Grey'le birlikte olduğunu nasıl tahmin etmişti? "Bu çok saçma."

"Öyle mi? Onun fikirleri ve açıklamaları hakkında daha fazla konuşuyorsunuz. Bugün buraya gelmemin nedeni de buydu zaten, ikinizin nasıl birlikte olduğunu kendi gözlerimle görmek için." Ona bir bakış fırlattı. "Sonra seninle dans etmek isteyen bir erkek olsaydı bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini söylediğini duydum ve nasıl kızardığını gördüm. İkiniz birlikte ..." Yüz hatları sertleşti. "Bu beni endişelendiriyor."

"Neden?" Yanaklarında sapkınca bir sıcaklık yükseldi. Gerçekten de Grey'i her düşündüğünde yüzü kızarmak zorunda mıydı? Joshua'nın fark etmemesi için onun önünde yürüdü. "Benim böyle bir adamı cezbedemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Nefesi büyük bir vınlamayla onu terk etti. "Kahretsin Beatrice, bunun çekicilikle ilgisi yok. O ve Armie Amca gibi adamlar sırf kendi zevkleri için kadınları çiğneyip . Sonra da daha uygun bir kadınla *evleniyorlar*."

Her kelime kalbine damgasını vurdu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı, dökülmemiş gözyaşları boğazını yakıyordu. Onunla yüzleşmek için döndü ve onu olduğu durdurdu. "Hiç mantıklı olmadığımı mı sanıyorsun?"

Kadının sözlerinin ardındaki acıyı fark etmiş olmalı ki gözlerini kırptırdı. "Öyle demek istememiştım-" İğrenç bir yemin etti. "Sadece seni korumak istiyorum. Babam sana çeyiz olarak bir kuruş bile bırakmadı ve geçen gün senin de belirttiğin gibi, akrabalarımız ilk fırsatta bizi çeyiz evinden atmakla yükümlüler."

Yüzünü buruşturdu. Teyzesi ve Gwyn'in ona böylesine korkunç bir şey yapamayacak kadar değer verdikleri geçen hafta ortaya çıktığında bu korkuları biraz olsun yatışmıştı. Sheridan'ın bile bunu yapacak yüreği yok gibiydi.

Joshua devam etti. "Armie Amca'dan bahsetmiyorum bile..."

Adam sözünü bitirdiğinde, kadının içinde soğuk bir rüzgâr esti. "Peki ya Armie Amca?"

"Hiçbir şey." Bir eliyle gergin çenesini ovuşturdu. "Mesele şu ki, ben de dahil olmak üzere hiç kimse geçimini sağlayacak, değerine yaklaşan bir şey vermedi. Diğerleri vermedi, ben de veremem. Ama yapabileceğim tek şey seni güvende tutmak. Ve ne pahasına olursa bunu yapacağım."

Yaptığı şeyi itiraf etmeye yaklaştığı bir an varsa, o da şimdi olmuştu. Korkusunu yutkunarak bastırdı. "Beni güvende tutmana gerek yok. Kendimi güvende tutabilirim."

Homurdandı. "Doğru. Son kontrol , atış becerileriniz arzulanan bir şeydi."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Armie Amca vurulmamıştı. Neden silahlardan bahsediyordu? Sadece genel olarak mı konuşuyordu? Adamın ifadesinden bir şeyler okumaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Her halükarda," diye ekledi, "istesen de istemesen de yarın seninle geliyorum."

"Leicester'daki işiniz ne olacak?"

"Bekleyebilir." Bakışları onunkilerle buluştu, sonra yumuşadı. "Bazen buna inanmadığınızı biliyorum, ördekçik, ama benim için hiçbir şey senin geleceğinden daha önemli değil."

Nazik sözler acı-tatlıydı. Bir kez daha korkularıyla yüzleşmeyi düşündü. Ama adam ona ve ilişkilerine haftalardır söylemediklerini söylemişken bunu yapamazdı.

Pekâlâ. Belki de Grey ve Sheridan'la kulak misafiri olduğu şeyle yüzleşmeli ve ne bildiklerini duymayı talep etmeliydi. Ve eğer şüphelerini destekleyecek kanıtları varsa, bunu neden Joshua'nın yapmış olması gerektiğini savunacaktı. Armie Amca'nın alçalmasının derinliklerini öğrendikten sonra hâlâ Joshua'nın peşinden gidebiliyorlarsa, o zaman Joshua'yı kaçırmaya teşvik edecekti.

Çünkü akrabaları -ya da Grey- ile kardeşi arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa, her seferinde Joshua'yı seçerdi.

On Beşinci Bölüm

Beatrice ve kardeşi ayrıldıktan sonra Grey, Sheridan'a çalışma odasında kendisine katılmasını ve özel olarak konuşabilmeleri için bir brendi içmesini önerdi. Sheridan, "Kuzenim hakkında ne düşünüyorsun, şimdi onu değerlendirmek için daha fazla zamanın oldu mu?" diye sorduğunda kapı neredeyse kapanmıştı.

Grey ellerini ceplerine soktu. "Gwyn'e bakışını beğenmedim."

"Sen neden ?"

"İkisini görmedin mi? Kız Wolfe'la flört ediyordu ve Wolfe da kıza şehvetle bakıyordu."

"*Şehvet mi? Bunu* fark etmediğimden eminim," dedi Sheridan.

Grey, adam Gwyn'e her baktığında Wolfe'un gözlerindeki imrenen bakışı fark etmişti. Grey'in Beatrice'i her gördüğünde hissettiği arzunun aynısını yansıtıyordu. Bu da Gwyn'in ateşle oynadığı anlamına geliyordu.

Kendisi de öyleydi, düşününce. Bu Kurtlar güçlü bir çiftti. "Demek istediğim, eğer haklıysan ve binbaşı düklükte gözü varsa, paketi tamamlayacak bir eş arıyor olabilir. Kız kardeşimiz gibi birini."

Sheridan kahkahalarla güldü. "O zaman kuzenim kötü bir seçim yapmış. Gwyn, Kraliyet Deniz Piyadeleri'ndeki rütbesi ne olursa olsun, beş parasız bir av bekçisiyle evlenmeyecek kadar akıllıdır."

"Eğer onun hakkında haklıysan ve düklüğü kendine almaya çalışıyorsa, o zaman gözünü ona diktiğinde beş parasız bir bekçi *olmazdı*, değil mi?"

"Joshua'nın düklüğü kazanmasının tek yolu beni ve Heywood'u kimseye fark ettirmeden öldürmesi. Ve bu olmayacak, çünkü önce sen ve ben onu durduracağız. Yani *nasıl* öldüğü önemli değil.

Gwyn'e bakıyor. Şu anda olduğu gibi onunla asla evlenmeyecek. Adam onun için yeterince zengin değil."

Grey o kadar emin değildi. Ama onu tanıdığından da emin değildi. O büyürken yanında olmamıştı. Hatta ailesinin İngiltere'ye gelişinden beri neredeyse hiç ortalıkta olmamıştı. Ve ailesinden gelen mektuplar onun hakkını vermemişti. Nasıl edebilirlerdi ki? Gwyn kendi sınıfındaydı. Elbette Wolfe ona çekilmişti. Kim etkilenmezdi ki?

"Boş ver o zaman," dedi Sheridan'a. "Belki de karşılıklı hayranlıklarını hayal etmişimdir." Tabii ki öyle düşünmemişti. "Başka bir konu, yarın gideceğimiz bu yer ... amcanın öldüğü yerin yakınında olduğunu söylediğin harabelerle aynı mı?"

Sheridan başını salladı. "Gwyn onu oraya götürmesinden bahsettiğinde Joshua'nın yüz ifadesini gördün mü? Eğer bu bir suçluluk göstergesiye-

Grey, "En başta harabeleri gündeme getiren oydu," diye belirtti. "Suçlu olsaydı bunu yapmazdı." Yani kız kardeşlerini arzulamaktan başka bir şeyden.

"Yine de," dedi Sheridan, "yarın onu doğrudan olay yerine getirmenin bir yolunu bulmalı ve tepkilerine tanık olmalıyız."

"Biz değil," dedi Grey. "Ben." Sheridan itiraz etmek için nefesini tuttuğunda Grey ekledi: "Wolfe bu geziyle meşgulken sen de köprüye gidip babamla birlikte nehre düşen korkuluk parçalarının yerini tespit etmeye çalışacaksın. Onları bulmak, köprünün hasar görüp görmediğini doğrulamak için uzun bir yol kat edecektir. Wolfe başka bir yerdeyken mükemmel bir zaman, herhangi bir soruya cevap vermene gerek yok."

Sheridan'ın ifadesi netleşti. "İyi bir noktaya değindin."

"Amcanızın öldüğü yeri araştırdınız mı?"

"Gördüm. Ben bir şey görmedim. Ama cinayet olsaydı, Joshua'nın ondan kurtulmak için bolca zamanı vardı. İngiltere'ye Armie Amca'nın cenazesinden haftalar sonra dönebildik."

"Eğer bulunacak bir şey varsa, mutlaka birimiz onu ortaya çıkaracaktır." "Ya bulamazsak?"

"O zaman bulacak bir şey yok."

Sheridan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bea'nın güzel kızarıklıklarının ve tatlı gülümsemelerinin seni bariz olanı görmezden gelmen için etkilemediğinden emin misin?"

Grey sinirlendi. "Hatırlarsanız, Bayan Wolfe'la daha yeni tanışmışken, en başından beri şüphelerinize şüpheyle yaklaşıyordum."

Sheridan'ın yüzüne bir gölge düştü. "Üzgünüm, eski . Ben sadece . . . somut bir şey bulamadığımız için hayal kırıklığına uğradık."

Grey de öyleydi. Ama Sheridan'a, *Beatrice'in* olaylara verdiği tepkiyle ilgili fark ettiklerini, daha fazla teyit alana kadar söylemek istemedi.

Ertesi sabah Beatrice fuayeye tek başına girdiğinde Grey şaşırdı. "Kardeşin nerede?"

"Aynı şeyi ben de seninkiler için sorabilirim," dedi küstahça. "Ve bu arada, son birkaç gündür görgü kurallarımı geliştirmeme yardımcı olan bir adam için, seninkini de biraz geliştirmen gerekebilir. Bana söylendiğine göre 'günaydın' demek normal bir selamlamaymış. Şu anki evinize giren ilk kişiye havlayarak 'kardeşin nerede?' demek değil."

Bir şey talep ettiğinde onun ses tonunun fena olmayan bir versiyonunu kullanmayı başarmıştı. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. "Beni bağışlayın Bayan Wolfe," dedi adam, dudakları seğirerek. "Günaydın. Bugün nasılsınız? Kardeşiniz nerede, söyler misiniz?" Bir kaşını kaldırdı. "Bu sizin için yeterli bir selamlama mı?"

Gülümsememek için dudağını ısırarak, "Sanırım. Sorunuza cevap vermek gerekirse, Joshua tilki köpekleriyle birlikte dışarıda."

"Ah, yine köpekler. Beni uzak tutacaklarını umuyorsan, geçen sefer pointer'larla pek işe yaramadı."

Yanaklarına bir kızarıklık sızdı. "Ne kadar saçma. Sadece biraz egzersiz yaparlar diye düşünmüştüm." Adam kıkırdayınca, güzel çenesini yukarı kaldırdı. "Ailenizin geri kalanı nerede, Majesteleri?"

"Gördüğüm kadarıyla 'Majesteleri'ne geri döndük." Kadın buna cevap vermeyince, adam bir küfür savurdu. "Sheridan bize katılmayacak. Avukatıyla görüşmeden önce bitirmesi gereken çok fazla işi var. Gwyn hâlâ hazırlanıyor ve sana kısa süre içinde geleceğini söylememi istedi. Annem de bize katılmak istedi ama yeni bir yas elbisesi için prova ayarladığını unuttu."

Beatrice bugün, daha önce birlikte yürüdükleri gün taktığı pratik bonenin aynısını takmıştı ama bu kez onu, yas tutan bir kadın için mükemmel bir şekilde sunulabilecek siyah yün bir redingotla eşleştirmişti - bir ekleme dışında - boynuna sarılmış yeşil bir örgü atkı.

"Açmış bir gül gibi görünüyorsun." Bu aptalca sözlerin nereden çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama yanakları alev alev yanarken ve gözleri parlarken *gerçekten de öyle görünüyordu*. Eşarbından bahsetmiyorum bile. "Yeşil," dedi eliyle eşarbı göstererek. "Bana bir sapı hatırlatıyor. Bilirsin işte."

Rengi koyulaştığında, çiçek açmış bir güle *daha* da çok benziyordu. "Siyah bulamadım, beyaz olanım yok ve bugün hava soğuk."

Gergin olduğu zamanlarda sık sık yaptığı gibi kelimeleri aceleyle döküldü. Buna gerektiği kadar aldırmıyordu. Her hecesine hükmeden sosyete kadınlarına o kadar alışmıştı ki, bunu hiç yapmayan biriyle birlikte olmaktan zevk alıyordu.

"İnanın bana, bunu gördüğüme sevindim. Herkesin sadece orasında burasında beyaz kırıntılar olan, hafifletilmemiş siyah giymesinden sıkılmaya başladım." Gülümsedi. "Ve yas kıyafeti kurallarına harfiyen uyup uymamanızın köpeklerin umurunda olacağından şüpheliyim."

Onu güldürmeyi ummuştu ama dünkü sert sözleri, samimi karşılaşmalarından dolayı hâlâ mutsuz olduğunu kanıtlıyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemediğinde şaşırmadı.

Onu suçladığından değil. Onunla asla evlenemeyeceğini söylemişti, hem de ona hiçbir sebep göstermeden. Ama amcasının eziyetlerine ve manipölasyonlarına direnmek için kendini katılaştırarak geçirdiği yılları ona nasıl anlatabilirdi? Bir insana, hatta bir eşe, onun üzerinde güç vermenin dayanılamayacak kadar ağır olduğunu? Birine izin vermenin, farkında olmadan da olsa duygularını çarpıtmasına izin vermenin ...

Hayır, .

Yine de geçen haftaki karşılaşmalarında bu kadar soğukkanlı olmasından nefret ediyordu: *Size karşı kötü bir niyetim yok, efendim. Sadece daha fazla özel olarak dans etmememizin akıllıca olacağını düşünüyorum, demek istediğimi anlıyorsanız.*

Aldı, tamam. Kendisiyle evlenmeyecek bir adamla bu tür bir davranışa girecek değildi. Beklediğinden daha fazlası olmasa da -ve asla avlanmayacağını düşünmek hoşuna gitse de

Her neyse, onu bu şekilde rahatsız ediyordu. Çünkü bu, onun kendisine olan arzusundan, kendisinin ona olan arzusundan kurtulabildiğinden daha kolay kurtulabileceği anlamına geliyordu.

Sessizliğini sürdürmesi onu sinirlendirdi ve onu kızdırmak için söylememesi gereken şeyleri söylemeye itti. "Annemin bugün ortalıkta görünmemesinin asıl nedeninin, Gwyn'in kardeşinle baş başa kalmasına izin vererek çöpçatanlık yapmak olduğundan şüpheleniyorum. Ben de *seni* kendime saklayacağım." Sonunda bir tepki aldı. Kadının ona attığı bakış buharı dondurabilirdi. "Bunun işe yaramayacağını ona söylemeliydin. Açıkça belirttiğiniz gibi, bir eş aramıyorsunuz. Ya da en azından

benim gibi biri."

Onun böyle düşünmesini istememişti ve o da bunu biliyordu. "Kahretsin, Beatrice-"

Gwyn aceleyle merdivenlerden inmek için o anı seçti. "Geliyorum, geliyorum!" Beatrice'i iki yanağından öpmek için yürüdü. "Geç kaldığım için beni affet. Hizmetçim saçımı düzeltmek *için çok* uğraştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, her bir tutamı istediği yöne gidiyordu. Ve o genellikle bir sihirbazdır. Ama benim asi buklelerimi kontrol etmek için bir sihirbaz olmak gerekir."

"En azından buklelerin var." Beatrice gülümsedi. "Benim saçlarım ne yaparsam yapayım düz ve dümdüz duruyor."

Uşak siyah pelerinini giymesine yardım ederken Gwyn başını salladı. "Saçların her zamanki gibi çok güzel." Sonra etrafına bakındı. "Kardeşin nerede?"

"Dışarıda köpeklerle birlikte. Karar verdik-"

"Şimdi buraya bakın, Bayan Wolfe," diye araya girdi Grey, öfkesi sonunda taşmıştı, "neden *Gwyn*'e kardeşinin nerede olduğunu sorması konusunda ders vermedin?"

Beatrice tek kaşını kaldırdı. "Çünkü beni düzgün bir şekilde karşıladı soruyu sormadan *önce*."

Kız kardeşi kıkırdadı. "Dur tahmin edeyim: Sen geldin ve Grey soru kılığında komutlar yağdırmaya başladı. Bu doğru mu?"

"Kardeşini çok iyi tanıyorsun," dedi Beatrice, Grey'e sırtarak. Gwyn burnunu çekti. "Umarım ona hak ettiğini vermişsindir."

"Tabii ki."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Grey, oyunlarından rahatsız olmuştu. "Tam burada duruyorum, biliyorsun."

Gwyn ona doğru yürüdü. "Ah, zavallı Grey, odaya her girdiğinde çılgınca reverans yapmayan kadınlarla birlikte olmak zorunda kalıyor."

"Dikkatli ol, seni küstah asi," diye uyardı, "yoksa seni bir baloda dansa kaldırarak topluma rezil ederim."

"Pish-posh, umurumda değil," dedi Gwyn. "kardeşimle dans ederim. Küçük bir skandalın kimseye zararı olmaz."

Beatrice'in yüzü düştü. "Umarım haklısındır. Çünkü benimle birlikte kemirecekleri *küçük bir* skandaldan daha fazlasına sahip olacaklar."

"Elbette haklıyım Bea." Gwyn kolunu Beatrice'in koluna dolayarak onu kapıya doğru götürdü. "Sosyeteye, *tonun* vestal bakireleri olarak katılacağız. Dedikoducular arkamızdan fısıldayabilir ama bu uzun sürmez. Yanımızda üç dük var, kimse hakkımızda skandal yaymaya ya da bizi doğrudan kesmeye cesaret edemez."

"Gwyn haklı, Bayan Wolfe. Etrafınız düklerle çevrili olacak." Gwyn küstahça, "İkisi de kötü Bea," dedi,

"Bu yüzden kimse *senin* hakkında konuşmayacak, söz veriyorum. Kızlarını her fırsatta kardeşlerimin yoluna atarken bile Thorn ve Grey hakkında dedikodu yapmakla meşgul olacaklar."

"Aynı şeyi Sheridan için de yapmayacaklar mı?" Grey sordu.

Gwyn güldü. "Elbette. Ama *onunla* ilgili her dedikodu onun aziz karakteri hakkında olacaktır."

Grey biraz alaycı bir tavırla, "Doğru," dedi. Aziz Sheridan. Her ne kadar ona yakışsa da küçük kardeşi bu lakaptan nefret ederdi.

"Şimdi," dedi Gwyn, kol kola kapıya doğru yürürlerken Beatrice'in elini okşayarak, "bu köpekler de neyin nesi?"

Grey kadınları takip etti ama konuşmalarından tek bir kelime bile duymadı. Adam, akrabalarının babasını ve amcasını öldürme planını ortaya çıkarırsa dedikoduların Sheridan'ın aziz karakterine odaklanacağından şüpheliydi. Bu farklı türden dedikodulara yol açardı.

Ve bedelini Beatrice ödeyecekti.

Bu düşünce Grey'i rahatsız etti. Kardeşi cinayetle suçlanırsa ona ne olacağını hiç düşünmemişti. Komploya dahil olmamış olsa bile, bir daha asla

kibar toplumda başını kaldıramazdı. Dedikoducular, babasının düelloda ölmesiyle ilgili eski skandalı deşiyor, sonra da oğlunun onun vahşi izinden gittiğini söylüyorlardı. Binbaşının topallığı hakkında da kötü sözler eklerlerdi. Onunla işleri bittiğinde, iğrenç adamla akraba olduğu için onu katrana bulayıp tüylemeye .

Ya Wolfe hapse girerse? Şu anda olduğundan daha da zavallı bir akraba olacaktı. Annesi onu istediği kadar savunabilirdi ama sonunda Beatrice Lincolnshire'ın vahşi doğasında unutulup gidecek, kardeşi azılı bir suçlu olduğu için kız kurusu olmaya zorlanacaktı.

Grey bu soruşturmaya hiç bulaşmamış olmayı diliyordu. Wolfe'un Maurice'i öldürmediğinden oldukça emindi, adamın bunu yapmak için hiçbir motivasyonu yoktu. Ve eğer binbaşı Armitage'ı öldürdüyse, yörüngesindeki her kadından faydalanan bir şeytan ... bu farklı bir konuydu. Grey adamın yasını tutan tek bir kişiyle bile tanışmamıştı.

Sheridan'ı aptalca arayışından vazgeçirmek, Grey'in Beatrice'e hayatını altüst ettiği için yapabileceği en az şeydi.

Beatrice, Grey'in arkalarında olduğu gerçeğini görmezden gelerek Gwyn'le birlikte merdivenlerden indi. Annesinin onları eşleştirmesi hakkında yorum yapmaya nasıl cüret ederdi? Onunla bir eş olarak ilgilenmiyordu ama yine de peşini bırakmıyordu, muhtemelen onu bir metres olarak istiyordu, alçak herif.

Merdivenlerin dibindeki köpeklerin havlaması dikkatini çekmiş, Joshua'nın yanı merdivenlerden hızla inen Gwyn'e nasıl baktığını yakalamıştı.

Beatrice gördüğü manzara karşısında sevincini gizledi. En azından Joshua'nın Gwyn'e olan ilgisini hayal etmemişti. Şimdi, eğer bundan bir şey çıkarsa, Beatrice'in kardeşi için bu kadar endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Ne de olsa Gwyn çok hoş bir kadındı. Joshua'nın melankolisini kırabilecek biri varsa o da neşeli Leydi Gwyn'di.

Gerçekten de Gwyn bir zevk çığılığı ve tilki köpeklerinden birini sevmek için Joshua'nın ayaklarının dibine diz çöktü. "Oh, şu miniklere bakın! Yavrularınız çok sevimli." Gwyn Joshua'ya gülümsedi.

"Onlar pek de 'yavru' ," diye homurdandı Grey. "Onlar tilki tazıları."

Beatrice, Grey'i neyin sinirlendirdiğini bilmiyordu ama buraya geldiğinden beri kız kardeşiyle arası bozulmuş gibiydi.

"Bunu *biliyorum*," dedi Gwyn. "Ben sadece büyüleyici olduklarını kastetmiştim." Joshua'ya kirpiklerini kırıştırdı. "Köpekleri severim."

"Hatırladığım kadarıyla," dedi Grey, "eskiden onlardan nefret ederdin."

Gwyn ayağa kalkarak kardeşine ters ters baktı. "Bu çok uzun zaman önceydi. Sen evden ayrılmadan önce onlardan gerçekten de nefret ediyordum ... ama sadece beni korkuttukları için. Ne bekliyordun ki? *Altı yaşımdaydım*. Ama sonra büyüdüm ve annem Snuggles'ı aldı ve köpeklerle ilgili tüm görüşlerim değişti."

"Snuggles ne tür bir köpekti?" Beatrice, konuşmayı Grey'in saçma aşırı korumacılığından uzaklaştırmaya kararlı bir şekilde sordu.

Gwyn yüzünü değiştiren sıcak bir gülümsemeyle ona döndü. "O şimdiye kadar gördüğün en tatlı küçük pug'dı Bea. Onu çok severdin. Onu Berlin'de geride bırakmak neredeyse kalbimi kıracaktı ama yolculuğa dayanamayacak kadar yaşlanmıştı. Neyse ki annem bir dahaki gidişimizde Londra'da benim için başka bir pug bulabileceğimizi söylüyor."

"Umalım da ona da 'Snuggles' adını vermeyesin," diye mırıldandı Joshua.

"Ben de aynı ," dedi Grey.

Gwyn güldü. "Siz erkekler! Aslında pug'ımıza isim koyan annemdi. *Ben* ona Pugsy adını vermek istedim."

İki adam inledi.

Grey Joshua'ya, "Zavallı delikanlı muhtemelen arkadaşlarının yanına her geldiğinde utancından bir sandalyenin altına girmek istemiştir," dedi. "'Kucaklaşmak', gerçekten."

"Ya Pugsy?" Joshua homurdandı. "Boynuna dantel bir fıfır da asabilirsin. Erkek bir köpeğe erkeksi bir isim verilmeli, bu iki delikanlı gibi-Merkür ve Zeus."

"Ah," dedi Grey. "Anladığım kadarıyla klasiklere meraklı olan sizsiniz?"

"O kulübedeki her köpeğe isim verdim. Eğer izin verseydim, Beatrice hepsine Sunny, Brilliant ve Elegant isimlerini verirdi."

"Ben asla böyle isimler seçmedim!" Beatrice itiraz etti.

"Hem onların nesi var ki?" Gwyn, Beatrice'in kalbini ısıtarak onun için ayağa kalktı. "Bu isimler kulağa çok hoş geliyor."

Joshua, "Köpekler tilki köpeği, pug değil," dedi. "Onların amacı avlanmak. 'Tatlı' isimleri olmamalı."

Beatrice soğuk bir ifadeyle kardeşine baktı. "Kim bir köpeğe Merkür ve Zeus isimlerini verir ki? Tanrı aşkına, köpekler Homeros destanlarındaki karakterler değil ki!"

Adam gerçekten de gözlerini kırıştırdı. "Peki Homeros'un maceraları hakkında ne biliyorsun?"

Beatrice burnunu çekti. "Okuyabiliyorum, biliyorsun. Sadece senden farklı şeyler okumayı seçiyorum. Ve sırf bu yüzden iki köpeği de gezdirebilirsin. Belki de şansın yaver gider ve erkeklik işlerini senin çizmelerinin üzerinde yaparlar! Grey, Gwyn ve ben seninle harabelerde buluşacağız." Eteklerini kaldırdı. "Hadi, siz ikiniz. Kardeşimi tilki köpekleriyle baş başa bırakalım."

"Sen Grey'le devam et." Gwyn Joshua'ya kaçamak bir bakış attı. "Ben kardeşine eşlik edeceğim."

"Sen bilirsin," dedi Beatrice. "Yine de umarım oraya varmadan önce onu bir *pislik* olduğu için boğazlamak zorunda kalmazsın."

Ve hiç de hanımefendiye yakışmayan bu sözlerle, bahçelerin içinden geçerek harabelere giden yola doğru yürüdü.

Grey onun peşinden gitti. Ona yetişir yetişmez ve duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Gerçeği saklamanın bir anlamı yok. "Kardeşim beni çileden çıkarıyor. Gwyn iyi davranıyordu ama o yine de onun hevesini kırmaktan kendini alamadı. Aynı şeyi bana da yapıyor, her zaman. O ve onun *erkek* isimleri. Onlar *köpek*. Kendilerine ne dendiği umurlarında değil."

"Bu köpek isimlendirme işini kesinlikle ciddiye alıyorsunuz."

"Köpekler beni öfkeliendiren şeylerin sadece bir parçası." Joshua için yaptığı tüm fedakârlıklara, sakladığı tüm sırlara daha çok kızmıştı. Peki ne için? Cinayetten asılıp asılmaması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Ve neden umursadığını merak etmeye başladı.

Ama umursamadan edemiyordu. O gemiden döndüğünden beri sadece ikisi birbirlerine bakıyordu.

Savaş. Bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu görememesi onu rahatsız ediyordu.

Bazen buna inanmadığını biliyorum, ördekçik, ama benim için hiçbir şey senin geleceğinden daha önemli değil.

İç çekti. Belli ki bu onun için de önemliydi. Bu da onu korumaya daha da kararlı hale getiriyordu, o kendini korumasa bile.

"Daha hızlı yürür müsün?" diye mırıldandı Grey'e.

"Nasıl istersen, minx. Hem neden bu kadar acelemiz var?"

"Seninle konuşmam gerek. Ve ağabeyimin de burada olmadığından emin olmalıyım.

özel."

Yüz hatlarının üzerine bir karanlık çöktü. "Anlıyorum."

O andan itibaren, kadın patikadan aşağı, onu yalnız yakalayabileceğine karar verdiği noktaya doğru yürürken hiçbir şey söylemedi.

Oraya varır varmaz, Grey'i ilk bakışta çalılık gibi görünen ama aslında taştan bir bankın ve daha fazlasının bulunduğu geniş bir açıklığa giden patikaya doğru çekti.

Etrafına bakındı, belli ki bir ucunda pembe Ayrshire gülleriyle büyümüş, özenle inşa edilmiş çardak dikkatini çekmişti. "Burası neresi?"

"Armie Amca'nın peyzajcı arkadaşı tarafından yaratılan ilk küçük projelerinden biriydi." Amcasının burayı muhtemelen ne için kullandığını düşününce ürperdi ama patikadan görülemeyecek, özel olarak konuşabilecekleri başka bir yer bilmiyordu.

"Kardeşin biliyor mu?"

"Hayır. Amcamın peyzajcı adamın faturalarını düzenlemesine yardım etmeseydim bundan haberim olmazdı." Bu soruyu sormasına neyin sebep olduğu kafasında canlanmaya başlamıştı. "Neden sordunuz?"

"Sebebi yok." Gözlerindeki temkinlilik sözlerini yalanlıyordu.

"Gerçeği söyle - Joshua'nın burada durduğuna inandığın için soruyorsun," diye tısladı. "Armie Amca'nın öldüğü gece beklediğini."

Grey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "*Buna* neden inanayım ki?"

Gözlerini ona . "En azından yüzüme karşı cahil numarası yapmama nezaketini göster. özel olarak dans ettiğimiz gün Sheridan'la kardeşimi tartıştığınızı duydum."

Grey kaba bir yemin savururken, Beatrice uzun, hırıltılı bir nefes çekti.
"Kardeşimin amcamı öldürdüğüne inanıyorsun."

On Altıncı Bölüm

Hepsinin canı cehenneme. Bunca zamandır biliyor muydu?

Grey'i rahatlatan şey, o anda Wolfe ve Gwyn'in açıklığın girişini geçip patikadan aşağı yavaşça ilerlerken konuştuklarını duymalarıydı. Böylece o ve Beatrice sessiz kalmak zorunda kaldılar, bu da ona dağılmış düşüncelerini toparlamak için zaman kazandırdı.

Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Başlangıçta Beatrice'in Sheridan'la kardeşini konuştuklarını duymuş olabileceğinden korkmuştu. Ama günler geçip de Beatrice hiçbir şey söylemeyince ya da ima etmeyince korkularının yersiz olduğuna inanmıştı. Sheridan'ın soğuk tavrının, onunla evlenmeyi düşünmemesinden kaynaklandığını varsaymıştı. Belli ki yanılmıştı.

Wolfe ve Gwyn'in sesleri ve ayak sesleri uzaklaşırken mırıldandı, "Özür dilerim Beatrice. İsteyerek yapmadım."

"Birinin kazara ölümü için kardeşimi mi suçluyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tabii ki suçladın. Ülkesine -ve bu mülke- takdire şayan bir şekilde hizmet ettiğini boş verin. Yaralanmadan önce madalyalı bir subaydı. Şimdi neredeyse bir münzevi ve herkese hırılıyor, bu yüzden bir kötü adam için mantıklı bir seçim. *Eğer* biri kötü adam arıyorsa, ki görünüşe göre siz ikiniz arıyorsunuz. Yine de nedenini hayal edemiyorum."

"Yapamaz mısın? Hem onun hem de amcan hakkında konuşmamak için elinden geleni yapıyorsun."

kaçırdı. "Ben sadece Onun hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum. Joshua belli ki mutsuz. Ama bu Armie Amca'yı öldürdüğü anlamına gelmez!" Kollarını kendine sararak ona baktı. "Armie Amca hakkında konuşmayı sevmiyorum çünkü ölünün arkasından kötü konuşmak istemiyorum."

Yine o. "Bana amcanın senin ve kardeşinin üzerinde büyüklük tasladığını anlatırken ölümler hakkında kötü konuşmaktan çekinmiyordun."

"Bunlar *senin* sözlerindi, benim değil. *Bir kazaydı.*" Sesi sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi çıkıyordu. "Seni buraya Joshua hakkında yanıldığını söylemek için getirdim. Huysuz olmaktan başka bir suçu yok." Nefesi düzensizleşti, boğuklaştı. "Bu yüzden flört etmeyi, iltifat etmeyi, bana yakınlaşmayı ve tüm bunları bırakabilirsin. Bunlar şüphelerini doğrulamamı sağlamayacak. Çünkü doğru değiller."

"Ne oluyor be?" Ona doğru yaklaştı. "Sheridan'ın şüpheleri yüzünden seninle 'samimi' olmadım. Tanrım, sen beni ne tür bir adam sanıyorsun?"

Kız yüzünü onunkine yaklaştırdığında, gözlerinde parıldayan acıyı gördü ve bu onu adeta öldürdü.

"Bence," diye boğuldu, "istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya alışkın bir adamsın, şüphelendiğin adamın gülünç kız kardeşine güzel şeyler söylemek anlamına gelse bile." Alt dudağını ısırdı. "Erkek kardeşinin 'kendini beğenmiş, beceriksiz kuzenine'."

Vay canına, bu düşündüğünden de kötüydü; Sheridan'ın Grey'in neden onun gibi bir kadınla evlenmeyeceğine dair tahminlerini gerçekten de duymuştu.

Onu omuzlarından yakaladı. "Bunlar Sheridan'ın sözleriydi, benim değil. Ve ben seni hiçbir zaman garip ya da gülünç bulmadım. Sırf kardeşin hakkında daha fazla şey öğrenmek için seni arzuluyormuş gibi davrandığıma gerçekten inanıyor olamazsın."

O küstah çenesi yine ortaya çıktı. "Kardeşine 'Beatrice'le yalnız konuşamazsam Wolfe'un ölümlerle ilgisini nasıl öğrenmemi bekliyorsun?' diyen sendin." Kadın ona ters ters baktı. "Senin sözde arzun, kuzenimin gerçeği öğrenmesine yardım etme planının bir parçasıydı. Gerçi bunu öğrenmeye çalışırken kullandığın taktikleri onaylamayacağını söyleyebilirim."

"Hayır," diye ısırdı Grey, "o bunu onaylamazdı. Ben de onaylamazdım. Bir kadını asla böyle bir şekilde kullanmazdım. Bu yüzden sana karşı en kötü dürtülerime direnmeye *çalıştım.*" Bakışları kadının titreyen dudaklarına kaydı.

"Ama başarısız oldum. Şimdi bile, varsayımının ne kadar saçma olduğunu görene kadar seni öpmek istiyorum."

Ondan kurtulduktan sonra açıklık boyunca ilerleyerek taş bankın yanında durdu. Ona arkasını döndüğünde omuzları titriyordu. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. İşine geldiğinde arzu taklidi yapma konusunda derece yetenekli olduğunu zaten gösterdin."

"Kahretsin, ben fe-" Bir elini yüzüne götürdü. Ona doğru yaklaşarak bir kolunu arkadan beline doladı ve sesini alçalttı. "Dans ederken benim hissettiklerimi senin de hissettiğini biliyorum."

Vücudu adamın kollarında titredi. "Evet, baştan çıkarma konusunda bir ustasın, o kadar iyisin ki illüzyona kapılıyorsun. Ama seçme şansın olsaydı, senin deneyimine sahip bir adam-"

"Tecrübelerim bana senin ne kadar nadir bir kadın olduğunu öğretti."

Kahretsin, bunları söylediğine inanamıyordu. Kardeşleri nasıl da gülerdi! Yine de bir erkeği aklının ötesinde baştan çıkaramayacağına inandığı düşüncesi, onu bu kadar derinden yaralayabileceği

Onu kendine doğru çekmek için diğer kolunu beline doladığında diremediğinin farkındaydı.

Sesi düzensiz bir mırıltıya dönüştü. "Ben senin için bir hiçim."

"Belli ki değil." Kızın bonesini çözdü, sonra başından çıkardı ve saçlarını okşayabilmek için bankın üzerine bıraktı. "Her gün ormanda birileriyle mı sanıyorsun? Ya da saatlerce onlara nasıl dans edileceğini öğrettiğimi?"

"Sana uygun olduğunda," diye fısıldadı.

"Başlangıçta, Sheridan dışarı çıkma derslerinize yardım edecek kişi olmak istedi, bu yüzden benden kardeşinizi gözetlememi istedi. Onun yerine sana ders *vermeme* izin vermesi için onu ikna ettim. Nedenini duymak ister misin?"

"Pek ," dedi burnunu çekerek.

"Çünkü sen zaten alaylarınla, iğneleyici sözlerinle ve küstahlığınla seni daha yakından tanımak istememe neden oldun." Ve sonra, onun duygularına duyduğu sempati. "Bu kadar çok yeteneği olan bir kadın nasıl ilgimi *çekmez*?"

Kendi kendine alaycı bir kahkaha attı. "Ne yetenekleri? Köpek eğitme yeteneği mi? Çalışanlarınız arasında böyle yirmi adam olduğunu söyleyebilirim. Ve sosyal görgü kuralları konusunda ne kadar deneyimsiz olduğumu zaten gösterdim."

"Herkes böyle incelikleri öğrenebilir." Başını eğip önce kulağını, sonra da yanağını öptü ve kızın kekeleyerek verdiği nefesten zevk aldı. Tanrım, onu taştan daha sert yapmıştı. Ona duyduğu arzunun gerçek olduğunu nasıl görememişti? "Ama diğer yeteneklerin karakterinin bir parçası. Aileye olan sadakatin, tüccarları idare etme becerin ve bir malikânenin nasıl işlediğine dair bilgin gibi. Ailemiz buraya geldiğinden beri bu evi ayakta tuttu ve hiçbirini düşman etmeden. İlişkilerimin kırılğan doğası göz önüne alındığında, bu oldukça büyük bir başarı."

Kadın ona karşı yumuşadıkça, adam eliyle göğüslerinden birini örtme dürtüsüne teslim oldu. Onu ovuşturdu, sonra diğer elini indirerek kalçalarının arasını okşadı.

Kız inlediğinde, adam onu kıyafetlerinin arasından daha hevesle . Keşke kıyafetlerini çıkarabilse, onu bankın üzerine itebilse ve bazılarının düşündüğü gibi onu baştan çıkarabilse. "Seni çıldırtıcı bir yoğunlukla arzuluyorum."

Elini çekecekmiş gibi onun elinin üzerine koydu, ama onun yerine daha sert vurması için onu teşvik etti, vücudu ona karşı dalgalanıyordu. "Eğer beni arzuluyorsan... bu sadece beni metresin yapmak istediğin içindir."

"Allah korusun."

Adamın kollarında dönerek ona ters ters baktı. "Yani bunun için bile yeterince iyi değilim."

Başını ellerinin arasına aldı. "Sen çok iyisin, daha doğrusu. Mahvolmaktan daha iyisini hak ediyorsun."

"Evlenme teklif etmeye bile cesaret edemezken bunu nasıl söylersin?"

Kadının sesindeki acı adamın içini parçaladı. "Kendimi getirmeyeceğim. Arada derin bir fark var. Bu benim yaptığım bir seçim çünkü ... çünkü ..."

"Joshua'nın," diye fısıldadı, yüz ifadesi gölgelenmişti.

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Sadece senin istediğin ve ihtiyacın olan koca olamayacağımı biliyorum. Ne kadar istersem isteyeyim."

Geniş, duygulu gözlerinde öfke alevlendi. "O zaman neden boşa çıkacağını bile bile bana dokunmaya ve öpmeye devam ediyorsun? Tek bir neden görebiliyorum -kardeşime ihanet etmemi umuyorsun-"

"Çünkü ellerimi senden uzak tutamıyorum, lanet olsun!" diye bağırdı, sonra da bu kadarını itiraf ettiği için kendine lanet etti. "Bununla gurur duyduğumu mu sanıyorsun? Seni temin ederim ki etmiyorum. Kendimi kontrol etmemle tanınırım. Dedikoducuların hakkımda masallar uydurmasının nedeni de bu - çünkü beni kıvrandırken görmeyi umuyorlar."

Yüzünü onunkine doğru eğerek mırıldandı, "Yine de seninle her birlikte olduğumuzda, istiyorum İhtiyacım var . . . Sahip olmak zorundayım ..." Geri çekilmeden önce sert, aç bir öpücükle onun ağzını aldı. "Seni. Benimle."

Adamın sözleri üzerine Beatrice göğsünde bir çarpıntı hissetti, sonra da duyarlılığından dolayı umutsuzluğa kapıldı. Bu adam onun kemiklerini nasıl bu kadar kolay eritebiliyordu? Dudaklarını tekrar dudaklarında hissetmek, ellerinin onu okşamasını istiyordu.

. . .

Görünüşe göre onun da istediği şeyler. Tabii ona inanmaya cesaret edebilirse.

Sert bir sesle devam etti: "Ve bunun kardeşinle ya da Sheridan'ın cinayetle ilgili teorileriyle hiçbir ilgisi yok." Bir elini kadının önünden aşağı kaydırды, önce göğsünü, sonra kaburgalarını, sonra kalçalarını sıyırdı, sonra da pantolonundaki uyarılmayı hissedebilmesi için onu kendine doğru çekmek üzere kışının arkasına soktu. "Bunun sadece seninle ve benimle ilgisi var. Birbirimizi ne kadar arzuladığımızla." Dudaklarını dudaklarına değdirerek mırıldandı: "Her ne kadar akılsızca olsa da *bunu* ne kadar arzuladığımızı."

Bu kez onu öptüğünde, hiç acımadı, onu kıyıya vuran bir dalga kadar güçlü bir ihtiyaçla boğdu. Elleri gezinip okşarken ve keşfederken bile dili ağzının her santimini ele geçirdi.

Önce adamın omuzlarını, sonra boynunu kavradı ve parmak uçlarında yükselip onu öpücükleriyle uyuşturdu. Asla onun düşesi olamayacak olması umurunda değildi. Tek bildiği, adamın hiçbir rütbesi, hiçbir beklentisi olmayan bir adamın arzusuyla ağzını aldığıydı. .. ona boyun eğmesi dışında. Ve Tanrı yardımcısı olsun, öyleydi.

zevkin sisi içinde, adamın eşarbını boynundan çekip çıkardığını ve

yanındaki bankın üzerine bıraktığını hissetti. Sonra kırdı

Öpücüğü, ayrılmış dudaklarını yanağından boynuna doğru sürüklemek için kullandı, boğazının çukurunu diliyle ısırdı, nabzını hızlandırdı ve kanını o kadar sıcak akıttı ki, ilk başta redingotunu ve kombinezonunu bir taraftan kalçasına doğru ilerlettiğini fark etmedi.

Ama adam elini dizinin arkasına atıp bacağını yukarı çekerek ayağını bankın üzerine koyduğunda kesinlikle fark etti. Kalçalarını skandal yaratacak bir şekilde açmıştı, adam da hemen bundan faydalanarak redingotunu ve kombinezonunu bükülmüş bacağının üzerine yerleştirdi, böylece daha önce okşadığı yere -erkeklerin bazen bal küpü dediğini biliyordu- ulaşabildi.

Şimdi nedenini anlıyordu, çünkü bir parmağını yarıktan aşağıya doğru gezdirdiğinde, onun için acıyan noktada erimiş bal gibi kaygan olduğunu fark etti. "Grey... Bunun akıllıca olduğundan emin değilim."

"Hayır, akıllıca değil." Adam kadının boğazını sıktı. Parmağını içine daldırdı ve kızın nefesi kesildi, bu da lanetli adamın kıkırdamasına neden oldu. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Evet . . . oh evet . . . Grey, *lütfe*n . . . *lütfe*n . . ."

"Merak etme tatlım," dedi, sesi nefis bir şekilde boğuktu. "Sana kıyaslanamayacak zevkler göstereceğim. Eğer bana izin verirsen."

Onun omuzlarını sıktı. "Şu anda ne istersen yapmana izin veririm," diye utanmadan itiraf etti.

"deme," diye homurdandı, ama ağzı onunkini buldu ve bir an durakladı. "Çünkü istediğim şey saatler sürer ve kardeşin eninde sonunda bizi aramaya gelecektir."

Bu ona bir uyarı olmalıydı, ama onu okşayan parmakları, onun kendisini okşamasına duyduğu ihtiyaç dışında her şeyi unutturdu. "Saatler mi?" diye sordu, kendisini aşağısını okşayan ele doğru ittiğinin yarı farkında olarak.

"Günler," diye mırıldandı. "Haftalar, eğer şansım olsaydı."

Ağzını tekrar kendi ağzıyla kapattı ve onu kendi ağzına çağırarak bir vahşilikle öptü. Kadın onu istiyordu; adam da onu. Bunda yanlış olan ne olabilirdi?

Oh, çok fazla. Yine de kızıışmış bir sürtük gibi öpücüğe yükseldi, onu almasına, ima ettiği zevkleri ona göstermesine ihtiyaç duyuyordu. Ve gösterdi de. Parmakları onu ustalıkla kavradı, dokunuşunun altında zonklayan ve ağrıyan sert, özlem dolu bir nokta buldu.

Ne şeytan ama. Şimdi bile onu nasıl sarhoş edeceğini biliyordu.

"Bana da dokun, tatlım." Elini pantolonunun içinde sertleştiği yere doğru itti. "Buraya. *Lütfen*..."

Adamın sesi de en az onun hissettiği kadar muhtaçtı. Adam onu okşadıkça, kadın da onu kumaşın üzerinden okşuyor, adamın nefes alışının, parmaklarının eskisinden daha sert okşayışının, içinde var olduğunu hiç bilmediği bir ateşi körüklemesinin tadını çıkarıyordu. Onu alevlendiren muhteşem hisler neredeyse dayanılmazdı.

Çok geçmeden, serbest eliyle onun kolunu kavradı, daha fazlası için çaresizce ... daha büyük ... daha şiddetli, alevlerin içine sıçradığını hissedene kadar, tüm engellemeleri yakıp yok etti, inlemelerini ve iç çekişlerini yüksek inilti ve nefeslere dönüştürdü.

"Grey!" Onu içten dışa doğru paramparça eden vahşi bir patlamayla patladı. "Aman *Tanrım*!"

Bir sonraki anda elini çekip onu kendine doğru çekti. "Vay canına, tatlım!" Başını geriye atarken gözleri kayarak kapandı. Vücudu onunkine karşı titredi. "Sevgili tatlı . . . Beatrice.

. Tanrı yardımcım olsun ama ... beni ... çok ileri götürdünüz."

Adam el yordamıyla bir mendil bulup pantolonunun içine sokana kadar ne demek istediğinden emin olamadı, nefesi onunkiyle aynı acil soluklarla geliyordu. Onun gergin yüz hatlarına baktı ve bu yakışıklı, arzulanan adama böyle şeyler hissettirebildiği için bir memnuniyet dalgası hissetti.

Başını eğdi ve uzun, gergin bir an boyunca ağırlaşmış gözlerle ona baktı. "Sonunda anladın mı? Sadece kendin olarak bile bana bunu yapıyorsun. Bu yüzden bir daha asla bana sana olan arzumun *herhangi bir* nedenle sahte olduğunu söyleme. Seninki ne kadar yapmacıksa, benimki de o kadar yapmacık."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, ikisi de azalan cinsel dürtülerinin tuzağına düşmüşlerdi. Sonra, dehşet içinde, ağabeyinin sesini duydu.

"Beatrice! Kahretsin, ?"

On Yedinci Bölüm

Grey, Beatrice için işleri daha da zorlaştırmak niyetinde değildi. Ama Beatrice'in ayağını banktan nasıl aceleyle indirdiğine, sonra da eteklerini düzeltmek, şapkasını ve atkısını aramak için nasıl acele ettiğine bakılırsa, belli ki öyle yapmıştı.

"Beatrice-" diye başladı mendilini aceleyle cebine sokarken ve paltosunun düğmelerini iliklerken.

"Sus artık Grey. Kardeşimin bizi burada birlikte bulmasına izin veremem. Bu şekilde olmaz."

Grey korkularını pekiştirmek istercesine, Wolfe'un "Neredesin?" diye seslendiğini duydu.

Beatrice çığınca başlığını bağlayıp eşarbını güzel boğazına sararken, "Allah belasını versin," diye tısladı. "Bize yeterince zaman vermedi."

Lanet olsun, bir kadını tahammülün ötesinde istemenin sonucu buydu.

Girişe doğru yönelirken, "Burada kal," diye mırıldandı.

Grey yoldaki kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle "Bekle," dedi. Bedeninin kontrolünü zaten kaybetmişken, zihninin kontrolünü de kaybetmeye niyeti yoktu. Ne de olsa buraya neyi keşfetmek için geldiğini hâlâ öğrenememişti.

Kız durup ona bakınca, "Doğruyu söyle, Armie amcanı ağabeyin mi öldürdü?" dedi.

İç çekti. "Gerçekten bilmiyorum." Sonra aceleyle patikaya .

Grey lanetini geri çekerek onun kardeşi ve Gwyn'le buluştuğunu, binbaşının onun nereye gittiğini ve Grey'in nerede olduğunu öğrenmek istediğini duydu.

Lanet olsun. Korkunç bir yalancıydı. Kardeşi onu çok sıkıştırırsa ağzından neler kaçırabileceğini ancak Tanrı bilirdi. Grey yüz hatlarını kayıtsızlığa alıştırdı ve patikaya doğru yürüdü.

"Bayan Wolfe, bu çok şaşırtıcı-" Grey kardeşinin orada dikildiğini görünce şaşırılmış gibi yaptı. "Oh, işte buradasınız, Binbaşı Wolfe. Amcanız tarafından inşa edilen bu harika muhafazayı bildiğinizi varsayıyorum. Kız kardeşiniz de az önce bana gösteriyordu. Oldukça başarılı bir peyzaj düzenlemesi."

Wolfe'un kara gözleri ona dikilmişti. "Sen neden bahsediyorsun?"

Grey gizli patikayı işaret etti. "Şuradaki çardak. Farkında olduğunu sanıyordum."

"Kesinlikle değildim." Wolfe kız kardeşine baktı. "Ne saçmalıyor bu?"

Grey'e minnettar bir bakış fırlatan Beatrice, "Armie Amca ormanda küçük, tatlı bir çardak yaptırmış. Harabelere ve diğer peyzaj özelliklerine ilgi duyduğunu belirttiği için onu Majestelerine gösteriyordum."

"Oh, görmek istiyorum!" Gwyn ağladı. "Nerede o?"

"Bu taraftan." Beatrice hepsini açıklığa götürdü. "Burası amcamın tefekkür için gizli yerler yaratma konusundaki ilk deneyiydi."

Binbaşı açıklığa bariz bir şüpheyile baktı. "Burayı nereden biliyorsun Beatrice?"

"Ekselanslarına da açıkladığım gibi, bunun yaratılması için gereken tüm faturaları gördüm. Bu yüzden herkesten uzaklaşmak için buraya gelirdim. Armie Amca öldükten sonra yani."

Gwyn Grey'e üstü kapalı bir bakış attı. "Kardeşime bir göz attırman ne büyük incelik. Tenha yerleri çok sever."

Grey kız kardeşine ters ters baktı.

Wolfe kartal gözleriyle etrafı tararken, "Öyle olduğunu söyleyebilirim," diye homurdandı.

Beatrice hemen, "Şuradaki girip sonuna kadar gidersen, kenarlarına tuhaf yaratıklar oyulmuş bir kuyu bulacaksın," dedi.

Gwyn parlayarak Beatrice'in elini tuttu. "Bunu bana göstermelisin, canım!" Beatrice'i çardak boyunca çekti.

Bayanlar görüş alanından çıkar çıkmaz Wolfe sert bir tavırla Grey'in karşısına dikildi. "Neyle ilgili olduğunuzu görmediğimi sanmayın, efendim."

"Oh?" Grey cahil numarası yaparak sordu. "Tam olarak ne 'hakkında'yım?"

"Kız kardeşimi tuzağınıza düşürdünüz." Wolfe'un yüzü öfkeyle karardı. "Onu iltifatların ve kibar şehirli tavırlarınla baştan çıkarıyorsun." "Şehir adabına *sahip olduğumun* bile farkında değildim." Gerçekten de Grey, binbaşının kafasına vurmak için pek de hoş olmayan yumruğunu kullanmaya çok yaklaşmıştı. yüzleş.

Wolfe *onu* herhangi bir şeyle suçlamaya nasıl cüret eder? Adamın olası suç eylemleri ve Sheridan'ın müteakip şüpheleri olmasaydı, bu durumun hiçbirisi olmayacaktı bile.

"Bu senin için bir şaka olabilir," diye hırladı Wolfe, "ama seni uyarıyorum Greycourt: Kız kardeşimden uzak dur!"

Grey ona dik baktı. "Yoksa ne olur?"

Bu binbaşığı şaşırtmışa benziyordu. Sonra kaşlarını çatarak ağırlığını sağlam bacağına verdi ve bastonunu Grey'e doğru salladı. "Seni dışarı çağıracağım. Dük ya da değil, Beatrice'ten faydalanamayacaksın. Ve sakat bacağımın atış yeteneğimi engellediğini düşünme. Sizi temin ederim, etkilemedi."

Grey, silahları meydan okuyan tarafın seçmesi gerektiğini belirtmek üzereydi ve Wolfe'un aptalca düello fikrine hızlı bir son vermek için kesinlikle kılıçları seçecekti. Neyse ki, gururlu binbaşının muhtemelen tahammül edilemez bulacağı sözleri söyleyemeden bayanlar geri döndü.

Wolfe'un yanına giden Gwyn çapkınca, "Gerçekten gidip kuyuya bakmalısınız, efendim. Oldukça şaşırtıcı."

Bakışlarını Grey'den ayırmayan Wolfe, "Belki başka zaman. Beatrice ve ben eve gidiyoruz."

Beatrice omuzlarını dikleştirdi. "Ama daha pikniğimizi yapmadık. Grey daha harabeleri bile görmedi!"

"Hiçbir lanet piknik umurumda değil!" Wolfe bağırdı, sonra hem Gwyn hem de Beatrice ona kaşlarını çatınca sertleşti. "Seni başka bir zaman pikniğe götüreceğim, ördekçik," diye devam etti somurtkan bir şekilde. "Leydi Gwyn de majestelerine harabeleri gösterebilir."

Gwyn Wolfe'tan yüzü solgunlaşan Beatrice'e baktı. "Bence Grey kalıntıları tek başına bulabilir. Zaten o kadar da etkileyici değillerdi." Elini Beatrice'e uzattı. "Hadi eve dönelim, olur mu? Annem muhtemelen terziyle uğraşmaktan yorulmuştur ve dışarı çıkma derslerimize devam etmeye hazırdır."

Wolfe, Gwyn ile kız kardeşinin arasına girdi. "Sizin gibilerden ders almaya ihtiyacı yok. Burada, Lincolnshire'da kendi başına bir koca bulabilir."

Gwyn cevap verecekmiş gibi baktı ama Beatrice kardeşinin yanından geçerek arkadaşının yanına gitti ve "Ya Lincolnshire'dan bir koca *istemiyorsam*? Bu senin yapacağın bir seçim değil. Ne düşünürsen düşün, iyi bir eş bulma konusunda onların yardımına ihtiyacım var." Beatrice elini Gwyn'in koluna attı. "Gel, gidip anneni bulalım. Londra'daki ilk gösterim için hazırlanmaya devam etmeye fazlasıyla hevesliyim."

İki kadın Grey'e dönüp bakmadan kaçıp giderken Wolfe sanki olayların bu şekilde gelişeceğini tahmin etmemiş gibi bir an tedirgin göründü. Grey de tahmin etmemişti, bu yüzden binbaşının nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu.

Yine de, kadınların çıkışından yararlanacaktı. "Belki de Bana kalıntıları göstermelisiniz, efendim," dedi.

Wolfe şaşkın şaşkın baktı. Sonra da tersledi, "Korkarım onları kendiniz gezmek zorunda kalacaksınız. Bu küçük keşif gezisine için önemli meseleleri erteledim." Başını hafifçe eğerek ekledi: "Size iyi günler . Ve size söylediklerimi unutmayın: Kız kardeşimi rahat bırakın."

Grey de aynı yönde bir uyarıyla karşılık vermek istedi: Wolfe, Gwyn'i rahat bırakmalıydı. Ama Gwyn'in kendi aklı vardı. Eğer binbaşısı istiyorsa, Grey'in müdahalesi -hatta Sheridan'ın müdahalesi- sadece adamı daha çok istemesine neden olacaktı.

Bu yüzden Wolfe'un benzer bir tehditte bulunmadan çekip gitmesine izin verdi. Bunun bir anlamı yoktu. Sheridan'ın da söylediği gibi, Gwyn Wolfe gibi bir adamı seçmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Katil olabilecek bir adam. Wolfe'un, amcası Armie'nin öldüğü yere yaklaşmayı reddetmesi Grey'i rahatsız etmişti. Belki de Grey

Sheridan'ın gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığına bakması gerektiğini söyledi.

Ama bölgeyi araştırdığında Grey kayda değer bir şey bulamadı. Bu yüzden malikâneye geri döndü, bir yanı Beatrice'i görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Bu düşünceyle nabızı hızlandı, lanet olsun.

Bunu ona neden yapmıştı? Toplumdaki hiçbir kadın onun ateşini bile yükseltmemişti, ama taşralı bir kadın kanını ısıtmış ve ağzını sulandırmıştı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Şarap, kadınlar ve şarkılarla dolu çılgın günlerinde bile kontrolünü kaybetmeden eğlenmeyi başarmıştı. Ya da herhangi bir kadını daha sık görmeyi arzulamadan.

Yine de Beatrice'in salona döndükten kısa bir süre sonra Gwyn ve annesini terk ettiğini öğrendiğinde yaşadığı hayal kırıklığını inkâr edemedi. Sheridan'ı sormaya yöneldi ama üvey kardeşi henüz salona dönmemişti. Grey akşam yemeği için kıyafetlerini değiştirdikten sonra onu çalışma odasında bekledi. Ve Sheridan birkaç saat sonra ortaya çıktığında çalışkanlığının ödülünü aldı.

"Hangi ?" Grey sormadan edemedi.

Sheridan ona ters ters baktı. "Biraz keşif yapabilmem için Joshua'yı yolumdan çekmen gerekiyordu. Ama ben nehri araştırırken, o köprüde belirdi. Ondan saklanmak zorunda kaldım." Öfkeli görünüyordu. "*Saklanmak* , dikkat et! Ben kimseden saklanmam."

"Şanslı değil misin?" Grey hayatının yarısını saklanarak geçirmişti - halasının ve eniştesinin entrikalarından, onu koca olarak kapmak isteyen kadınlardan ... kendinden.

"*Bu* da ne demek oluyor şimdi?" Sheridan sordu. "Hiçbir şey. Her neyse, bugünkü keşif gezisi pek de planlandı."

Sheridan gözlerini devirdi. "Belli ki öyle. Ama yine de önemli bir şey keşfettim." Kendine biraz konyak doldurmaya gitti. "Bölgeden ayrıldıktan sonra Sanforth'taki dedikoducuların Joshua hakkında neler söyleyebileceklerini öğrenmeye karar verdim. İşte o zaman Armie Amca'nın evi satmayı planladığını öğrendim. Joshua'nın ayaklarının altından."

Grey'in omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Sadece Joshua'nın değil. Kız kardeşinin de."

Sheridan aniden rahatsız olmuş gibi görünerek biraz brendi içti. "Armie Amca'nın borçlarını ödemek için evi satmak istediği kasabada çok iyi biliniyordu. Ve sözde Joshua da bunu biliyordu. Yani cinayetin düklükle bir ilgisi olmayabilir. Joshua, Armie Amca'nın evini satmasını engellemek için onu öldürmeye karar vermiş olabilir."

"Muhtemelen," dedi Grey acımasızca. "Yine de bu teori babanın ölümünü açıklamıyor."

"Aslında, olabilir." Sheridan gözlerini bardağına dikti. "Bunu unutmuştum ama buraya yerleştikten sonra bir ara babam, en kötü ihtimalle evi satabileceğimizden bahsetmişti."

Grey birden nefes almakta zorlandı. "Wolfe -hatta Beatrice- Maurice'i duymuş olabilir mi?"

Sheridan omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Ama Joshua bilseydi, ister ondan ister kasaba dedikodularından olsun-"

"O zaman bu ona iki adamın da ölmesini istemek için bir neden verir."

Grey'in kalbi sıkıştı. Bu Beatrice'e de bir neden veriyordu. Hâlâ iki adamı öldürmek için yola çıktığını düşünemese de, amcaları Armie'nin öldüğü yerden çok da uzak olmayan küçük saklanma yerini Wolfe değil, Beatrice biliyordu.

Yine de Grey, altmış yaşlarında bile olsa bir adamı atından indirip boynunu kıracak güce ya da iradeye sahip olduğundan şüpheliydi. Kardeşinin yardımına ihtiyacı olacaktı. Wolfe'un kötü bacağına rağmen, ikisi birlikte bunu başarabilirlerdi.

Ama bunu varsaymak için Grey'in onun karakteri hakkında tamamen yanıldığına, her sözünü, her yüz kızarmasını yanlış anladığına inanması gerekirdi.

. her tatlı, sıcak okşayış. Onun hakkında gerçekten *bu kadar* yanılmış olabilir miydi?

Gözlerini boşluğa diken Grey, tanıştıklarından beri onun davranışlarını inceledi. Bugüne kadar onun yanında olmaktan özellikle kaçınmıştı, özellikle de ne zaman amcasından ya da kardeşinden bahsetse. Bugün bile muhtemelen sadece Wolfe'un amcasının öldüğü yere verdiği tepkiyi görmesini engellemek için onu bir kenara çekmişti.

Bunca zaman onun kaçamakları için başka bir nedeni olabileceğini düşünmüştü ama ya ? Grey'i onunla yakınlaşmakla suçlamıştı.

... ama ya bunca zamandır *ona* şimdiye kadar tanıştığı tüm kadınlardan daha kurnazca ve etkili bir şekilde yaklaşıyorsa? Ya onu deliliğe sürükleyerek şüphelerini gidermeye çalıştıysa? Onun ne bildiğini, Sheridan'ın ne bildiğini, Sheridan'ın evi satmayı planlayıp planlamadığını öğrenmeye mi çalışıyordu?

Eğer böyle bir entrikacıysa, teyzesi ve eniştesinden bile daha çıkarıcıydı ki buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Bu olasılığı düşündükçe daha da sinirleniyordu. Ya ona duyduğu aptalca aşkla bir katilin ve suç ortağının ekmeğine yağ sürmüştü?

"Grey. İyi misin?"

"Ben iyiyim." Grey ayağa kalktı. "Ama gitmem gerek. Kontrol etmem gereken bir şey var."

Grey kapıya doğru yönelirken Sheridan, "Neredeyse unutuyordum, harabelere yaptığınız yolculukta Joshua'yla aranızda ne geçti? Armie Amca'nın öldüğü yeri görünce tepki verdi mi?"

Grey, "O kadar gidemedik," dedi.

Hayır, yapmadılar. Çünkü Beatrice bunu yapmamalarını sağlamıştı.

Beatrice akşam yemeğini yerken ön kapıdan bir ses geldi. Bu da ne? Joshua olamazdı. Kapıyı çalmazdı ve zaten Beatrice Armitage Hall'dan döndüğünde Joshua çoktan Leicester'a gitmişti. En azından bugünlerde tek hizmetçileri olan baş hizmetçilerinin ailesinin yanına gitmeden önce ona söylediği buydu.

Beatrice'i burada yalnız bırakarak. Bu yüzden de gece çöktüğünden beri kimseyi içeri almak istemiyordu. Kendi kendine bunun muhtemelen salondan bir hizmetçi olduğunu, bir nedenle onu almaya geldiğini söyledi ama yine de .

..

"Aç şu kapıyı!" diye seslendi çok iyi tanıdığı bir ses. O ses.

Bir an daha tereddüt etti. Grey'in sesi kızgın geliyordu. Ve nasıl ayrıldıklarını düşünürsek, belki de kızmakta haklıydı. Her ne kadar kendisi de emin olmasa da onun şüpheleri için iyi bir nedeni olduğunu kabul etmişti.

Yine de onu öylece çekip düşünemeyecek kadar iyi tanıyordu. "Wolfe, kahretsin, seninle hemen konuşmak istiyorum!" diye bağırdığında karnındaki kelebekleri görmezden geldi, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Ne istiyorsunuz, Majesteleri?" diye sordu, korkusuz görünmeye çalışarak. Adam gece kıyafetleri içinde bu kadar dük gibi görünürken korkmamak zordu.

Onu geceliği ve sargısıyla orada dururken görünce irkilmiş gibiydi. Sonra kendini topladı. Bakışları arkasındaki boş odayı taradı. "Kardeşin nerede?"

"Sanırım bu tartışmayı daha önce de yapmıştık," dedi alaycı bir tavırla. "Uygun selamlama-"

Yüzünde öfke alevlendi. "Şu anda sosyal kurallar umurumda değil. Wolfe ile konuşmak istiyorum!"

"O burada değil." Kapıyı kapatmaya başladı. "Git ve yarın geri gel."

Grey onun kapıyı kapatmasını engellemek için ayağını kapıya sıkıştırdı. "Bazı cevaplar alana kadar olmaz. Nerede o?"

Grey sadece kızgın değildi, gerçekten çok öfkeliydi.

Ürperdi. "Joshua Leicester'da. Bu sabah gitmesi gerekiyordu ama işini bizim gezintimize erteledi. Neden soruyorsun? Ne oldu?"

"Kardeşin seni, bir kadını, gece vakti yalnız mı bıraktı?" Bakışlarını kadının üzerinde gezdirdi, belli ki kıyafetinin zayıflığını fark etmişti.

"Hizmetçimiz o yokken genelde benimle kalır, ama bebeği hasta, ben de ona eve gitmesini söyledim. Arazi yeterince güvenli." Çok iyi nişan alamasa da kapının yanındaki konsolun üzerinde dolu bir tabanca bulunduruyordu. "Joshua yarın dönecek."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Geri döneceğinden emin misin?"

Ne garip bir soru. "Elbette geri dönecek. İş için Leicester'a gittiğinde, nadiren bir geceden fazla kalır. Şimdi lütfen git ve beni yemeğimle baş başa bırak."

Onun yerine kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. "O zaman onun yerine seninle ben konuşacağım."

Adam kapıyı arkasından kapatırken, kadın sertçe yutkundu. "Bu çok uygunsuz."

"Umurumda değil." Şapkasını konsol masasının üzerine fırlattı ve tabancasını gördü. "Ateş ediyor musun?"

"Pek iyi değil, hayır," diye itiraf etti, sonra belki de bu detayı kendine saklaması gerektiğini fark etti. Dürüst olmak gerekirse, kendisini bir dükü vururken göremiyordu. Özellikle de bu dükü. "Onu korunmak için orada tutuyorum."

"Kimden?"

"Davet edilmeden evime dalan senin gibi insanlar," diye çıkıştı.

Susturmadan önce yüzünde belli belirsiz bir gülümseme . Tabancayı ve kabzasını ona doğru çevirdi. "O zaman devam et, kendini özgür hisset. Gerçi bu sana ya da kardeşine, birini köprüden aşağı itmek kadar yardımcı olmayacaktır."

Tabancayı alıp dikkatlice masaya geri koyarken kendini tamamen denizde hissetti. "Amaçlarımızı ilerletmek mi? Ne demek istiyorsun?" Sonra aklına geldi. "*Maurice* Amca mı? Şimdi de kardeşimin onu öldürdüğünden mi şüpheleniyorsun?"

"Kardeşin," dedi soğuk bir sesle. "Ya da sen."

"Ben!" Bir kahkaha patlattı. Onun birini öldürmesi fikri gülünçtü.

Ama Grey'in yüzündeki sert ifade onun böyle düşünmediğini gösterdi ve Grey'in neşesi bir anda kayboldu.

Gözlerini ona . "Tanrı aşkına, *Maurice* Amca'yı neden öldüreyim? Onu *severdim!*"

"Bu evi senin ve kardeşinin elinden alıp satmayı planlıyordu." Grey ona sanki sonunda tüm sırlarını açığa çıkarmış gibi muzaffer bir bakış attı.

"Evet, *Armie* Amca da öyleydi."

Yüzündeki zafer ifadesi kayboldu. "Bunu bildiğinizi *inkâr* etmiyorsunuz."

"Neden yapayım ki?" Bu konuşma her an daha da garipleşiyordu. "Bütün *Sanforth* kasabasındaki herkes biliyordu. *Londra*'nın yarısının bildiğini söyleyebilirim. Yıllar önce birkaç kişiden duymamış olsaydım bile, bunu öğrendiğimde şaşırırmazdım. O zamandan beri

Bu parselin mülkiyeti bana ait değil, burayı satmak amcalarımın zayıflayan dükalkıklarını desteklemek için buldukları birkaç yoldan biriydi. Aslında, dışarı çıkma derslerimin sebebinin Sheridan'ın kendisinin de böyle bir şey planlaması olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden annen bana hemen bir koca bulması gerektiğini düşündü."

Grey sanki onun yelkenlerindeki rüzgârı çekip almış gibi baktı. "Yani bu konuda endişelenmedin."

"Şey, evet. Ama bir şey yapabileceğimden değil." Başını eğdi. "Bunu engellemek için nafile bir çabayla kimseyi öldürmeye çalışmazdım." Başını iki yana salladı. "Gerçekten de böyle bir şey yüzünden üvey babanı öldüreceğimi düşündün."

"Aklımdan geçti." Parmaklarını dikkati dağılmış bir şekilde saçlarında gezdirdi. "Ama hayır. Pek sayılmaz." Bakışları kıza kaydı. "Ancak kardeşin tamamen başka bir mesele."

"Maurice Amca'yı asla öldürmezdi," dedi sert bir sesle. "Ama Armie amcanı öldürdüğü konusunda o kadar emin değilsin." Demek yine o konuya , öyle mi? Elleri nemlendi.

"Emin olmak için *bunu* yapmazdı."

Kelimeler ağzından çıktığı anda, hızlı diline lanet edebilirdi.

Özellikle de Grey'in gözleri büyük bir yoğunlukla ona odaklandığında. "*Bunun* için değil mi? O zaman ne bitti, söylesene?"

Midesi bulandı. Öğleden sonra sorduğu sorulardan şüphelerinin peşini bırakmayacağını anlaması gerekirdi. Özellikle de açıklıktaki veda sözlerinden sonra.

Ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin olamadan mutfağa doğru yöneldi. "Akşam yemeğim soğuyor."

Adam onu takip etti, varlığı bir gök gürültüsü bulutu gibi arkasında belirdi. "Elbette, seni yemekten alıkoymama izin verme. Sanki *önemli* bir şey konuşuyor gibiyiz."

Mutfağa girdiğinde, "Yemek yedin mi?" diye sordu. Hâlâ biraz et yahnisi var ve sanırım-"

"Bırak onu." Grey onun kolundan tutarak yüzüne doğru çekti. "Bu öğleden sonra Joshua'nın Armie amcanı öldürüp öldürmediğini bilmediğini söyledin. Ama eğer öldürdüyse, *sence* bunu yapmak için ne gibi bir nedeni olabilir?"

"Bu konuya girmemeyi tercih ederim," diye mırıldandı, ama adamın tehditkâr bakışları bunun peşini bırakmayacağını açıkça gösteriyordu. "Bunun ne önemi var ki? Armie Amca götün tekiydi ve artık yok."

"Bu önemli çünkü Sheridan kardeşinin düklüğün peşinde olduğunu düşünüyor - her iki amcanı da öldürdü ve kendisi dük olabilmek için Sheridan ve Heywood'u öldürmeyi planlıyor."

Kadın adama bakakaldı ama adamın ciddi olduğu belliydi. "Joshua düklüğü umursamıyor. Bugünlerde Leicester'a yaptığı aptalca geziler ve belki de beni korumak dışında pek bir şey umurunda değil."

"Belki?" Kolundaki tutuşunu gevşetti ve ses tonunu yumuşattı. "Güven bana, *seni* korumayı kesinlikle önemsiyor. Bu öğleden sonra bunu acı verici bir şekilde açıkça ortaya koydu."

Kardeşine lanet olsun. "Sana bir şey mi söyledi? Tanrım, sana ne söyledi? Sanırım seni benden uzak durman için uyardı."

"Seni rahat bırakmazsam beni dışarı çağırmakla tehdit etti."

"Ne?" Ondan kurtularak ellerini yumruk yaptı. "O şeytani kendim döveceğim. Babamın ölümünden sonra düello teklif etmeye cüret eder?"

Grey bir kaşını kaldırdı. "Senin ve benim o açıklıkta ne yaptığımızı düşününce onu suçlayamazsın. Herhangi bir aptal bahanelerimizi anlayabilirdi. Ve kardeşin aptal değil. Seni herhangi bir adamdan korumaya kararlı görüldüğünden bahsetmiyorum bile."

Durdu, yüz hatlarına bir korku ifadesi yayıldı. "Demek evin satışı için adam öldürmeyeceğini söylerken *bunu* kastediyordun. Çünkü biliyorsun ki uğruna *öldürebileceği* tek bir şey var. Senin için. Seni güvende tutmak."

Yüzündeki ifadeye dayanamayarak arkasını döndü. Adam biliyordu. Daha doğrusu, gerçeklerden şüpheleniyordu.

Ve bir anda, yıllar boyu yaşadığı utanç ve mahcubiyet geri geldi.

On Sekizinci Bölüm

"*Piç kurusu!*" Grey .

Beatrice ona temkinli bir bakış fırlattı. "Kim? Kardeşim mi?"

"Hayır. Amcan Armie."

Grey onun renginin solduğunu gördüğünde nefes alamadı, hareket edemedi. Yere yapışmış gibi hissetti. Ne tür bir canavar .

. . kardeşinin onu öldürmek istemesi için o göt ona ne yapmış olabilir?

Thorn'un sözleri bir kez daha aklına geldi. *Bayan Wolfe'un sandığınızdan daha bilge olduğundan şüpheleniyorum.*

Grey, hizmetkârlar adamın tuhaflıklarından bahsederken bunu anlamalıydı ama adamın böyle bir şey yapacağını düşünmemişti.

. . . "Lütfen bana Armie senin masumiyetini almadığını söyle."

"Ne? Hayır!" Yanakları kızardı. "Yani, yaptı ama senin kastettiğin şekilde değil. Onu benden kelime aldı." Ocağa doğru ilerledi ve bir tabağı güveçle doldurmaya başladı, sanki bu hareket onu normalliğe bağlayabilirmiş gibi.

Bunda normal olan hiçbir şey yoktu. Grey'in kanı, *amcasının* - Tanrı aşkına, *amcasının* - her ne yaptıysa ona katlandığı düşüncesiyle dondu. "Yani o ... sana hiç dokunmadı."

Sırtı kaskatı kesildi. "Tabii ki bana *dokundu*. Ama bunu her zaman tamamen doğal bir şeymiş gibi göstermeye çalıştı. Göğüslerimi ona bastıran sert bir sarılma, arkama 'dostça' bir tokat, yanağıma uzun bir öpücük, böylece ... elbiselerimin ön kısmına bakabilecek kadar yaklaşabildi."

"*Önlükler mi?* Yani bu tür ilgileri düzenli olarak yapıyordu."

"Ah evet," dedi suçluluk dolu bir sesle ve bu onun adına onu çileden çıkardı.

Kadın sustuğunda ve masaya gelip kendi tabağının karşısındaki güveç tabağını yerleştirdiğinde, sonra da tabağına eklemek için ekmek dilimleyerek orada durduğunda, adam onu soru yağmuruna tutma dürtüsüne direndi.

"Bana her şeyi anlat, tatlım."

Kadın hiçbir şey söylememeye devam edince, adam ona arkadan yaklaştı. Kadının ona bakmaması onu rahatsız etmişti. Utanması için hiçbir neden yoktu.

Grey'in onu öldüresiye dövebilmesi için amcası Armie'nin ölmemiş olmasını dileyerek ellerini yumruk yaptı. "Bu olay başladığında kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum, on altı yaşında mıydı? Büyükbabam hâlâ hayattaydı."

Tanrı aşkına, o sadece bir kızdı. Grey bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

"Karısı, yani teyzem öldükten sonra," diye devam etti, "çoğu zaman sadece ben ve o vardık. Bir de hizmetçiler tabii. Büyükbabam ölmüştü, Joshua yurtdışına gönderilmişti, büyükbabam kan kaybediyordu ve Armie Amca aklınıza gelebilecek her şekilde malikânenin efendisiydi. Ondan kaçmak benim için çok zordu."

Yani piç kurusu onun üzerindeki gücünü kullanarak onu kendi iradesine zorlamaya çalışmıştı. Grey'in tüm duyguları, kızın çektiklerini düşündükçe iğreniyordu ama ona bu konuda konuşma özgürlüğü vermek isteyerek sessizliğini korudu. Böyle şeyleri tartışmak önemliydi. Teyzesi ve eniştesinin onu *kendi isteklerine* göre şekillendirmeye çalıştıkları süre boyunca böyle bir şansı olmamıştı. Vanessa onu dinleyecek kadar büyüyene kadar kendini yapayalnız hissetmişti.

O zaman bile, ona şeyi anlatmamıştı, *ona* hiç kötü davranmadıkları için ailesine karşı duygularını zehirlemek istemiyordu.

O anıyı silkeledi. Mesele *kendi* acısı değil, Beatrice'in acısıydı ve bunu gerçekten anlamak istiyordu. Hiçbir şey söylemedi ama sadece omzuna rahatlatıcı bir el koydu.

"Kıyafetlerim hakkında yorum yapmasıyla başladı -göğüslerimi güzelleştirip güzelleştirmedeği, popomu iyi gösterip göstermediği." Grey tiksintisini yutkunurken, kadın onu kafesteki bir serçe gibi mutfakta dolaşıp hapisneden çıkmanın bir yolunu araması için bıraktı. "Sonra beni dudaklarımdan öpmeye çalıştı ama ben çoğunlukla

bundan kaçınırdım. Ne de olsa benden biraz daha büyüktü, bu yüzden genellikle onun ilgisinden kaçabiliyordum."

"Buna kalmamalıydın."

"Hayır. Ama o benim amcamdı. Tabiri caizse beni parmağının ucunda oynatırdı."

Aklına başka sorular da geldi. "Büyükannen buna bir son vermeye çalışmadı mı?"

"Ona söylemedim." Gözlerini ellerine dikti. "Büyükannem zaten benim 'yaramaz bir sos kutusu' olduğumu düşünüyordu, bu yüzden onun yaptıkları için *beni* suçlayacağından korktum."

"Ve bu da yanlış olurdu," dedi kısık sesle. Kadın irkilerek ona baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Eustace Amca'nın en kötü zamanlarında bile ağlamamıştı. "Davranışları tahammül edilemezdi, tatlım. Ve bunu bilmenin anneni, büyükanneni yaralayacağını düşündürerek bunu saklamaya zorladı."

"," dedi her zamanki açık sözlülüğüyle.

"Belki de. Ama hizmetçilerin bana söylediğine göre, karısı onun 'kaçamaklarını' biliyormuş. Yani büyükannen de biliyor olabilir."

Bir bardağa bordo şarap doldurdu ve tabağın yanına koydu. Adam görmezden gelince biraz da kendisi içti. "Hizmetçiler de benimle aynı muameleye maruz kalıyordu, o yüzden bunu görmüş olabilir. Yine de *bana* karşı davranışlarının kimse tarafından görülmemesi için dikkatliydi."

"Bundan o kadar emin değilim," dedi usulca. "Hizmetçilerden biri bana amcanızın kaçamakları konusunda 'ihtiyatlı' olmadığını söyledi. Ben de bunları *sizden* sakladığını söylediğimde, 'Öyle bir adam gerçek karakterini kimseden saklamaz,' dedi. O zaman metresleri konusunda sizin yanınızda açık davrandığını kastettiğini ama şimdi anlıyorum ki gerçek yüzünü size de gösterdiğini kastetmiş."

Utanç yanaklarını kıpkırmızı yapmıştı. "Tanrım, hizmetçiler benim hakkımda ne düşünmüş olmalı!"

O anda, kadının zihninde bu korkuyu uyandırdığı için pişmanlık duydu. "Onlar , tırnak *içinde* söylüyorum, 'bir

"İyi bir kadındı, hiçbir karşılık beklemeden hep başkalarının ihtiyaçlarını düşünürdü. Zaten bildiklerinden de emin değilim. Hizmetçi özellikle bu konuda bir şey söylemedi."

Boğazı sarsılarak çalıştı. "Onun davranışlarını asla teşvik etmedim, biliyorsun."

"Yapmadığını varsaymıştım."

Şarap kadehine baktı. "Yine de hizmetçilere beni sormuşsun. Ve onu."

"İkinizin birlikte olmasıyla ilgili değil, Tanrı aşkına. Hiçbir fikrim yoktu. . . Hiç hayal etmemiştim ..." Adam bir sonraki cevabını düşünerek durakladığında, kadın sorgulayan bakışlarını ona doğru kaldırdı.

Sert bir nefes aldı. "Hizmetçi senin onun ev sahibi olduğunu ve onun bir zampara olduğunu söyledikten sonra, bazı şeyler görmüş olabileceğin aklıma geldi-" Kahretsin, her kelimeyle çukuru daha da derinleştiriyordu. "Seni sen şey hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim için beni suçlayamazsın," diye bitirdi güçsüzce.

Güzel kaşları havaya kalktı. "Beni gerçekten bu yüzden mi sordun? Yoksa kardeşime ihanet etmem için beni ne kadar kolay ayartabileceğini anlamak için mi?"

Vay anasını. Her zaman doğrudan konuya giriyordu, değil mi? "Hizmetkârlar böyle bir şeyi bana açıklayacak değiller ya. Onlar size sadık."

Şimdi hararetle, buraya yarı baygın gelmeden önce bunu hatırlamış olmayı diliyordu. Çünkü Sheridan'la konuştuğu ve onunla yüzleştiği zaman arasında hayalinde canlandırdığı entrikacı baştan çıkarıcı kadın, Armitage Hall'daki personelin tarif ettiği kadına hiç benzemiyordu. Ya da kendi tanıdığı kadına.

Belli *ki* o kadın zalim bir tuzağa yakalanmıştı. Ve o sadece işleri daha da kötüleştiriyordu. "Ama biz büyükannen ve onun bildikleri hakkında konuşuyorduk."

"Doğru. Ve neden ona söylemediğimi."

"daha iyi olabilirdi. En azından o zaman bunun için amcanı arayabilirdi." Onu kollarına alıp rahatlatmak istedi. Ama şimdi onun böyle bir hareketi nasıl karşılayacağından emin değildi. "Onu korumak senin sorumluluğun değildi."

"İnan bana, bu asla *onu* korumakla ilgili değildi." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Eğer haklıysan ve büyükannem onun neyin peşinde anladıysa, o zaman ona söylesem de bir şey fark etmeyebilirdi," dedi asık suratla. "Öğrenmekten neredeyse korkuyordum."

Bunu anlayabilirdi. Haklı da olabilirdi, bir fark yaratmayabilirdi. Ama bu ne burada ne de oradaydı. Beatrice en başta asla bu şekilde istismar edilmemeliydi. "kadarıyla kardeşin hâlâ yokmuş."

"Teyzemin ölümünden altı yıl sonra, büyükannemin ölümünden kısa bir süre öncesine kadar dönmedi."

"Amcanız yanınızda bir koruyucunuz olduğunu öğrendikten sonra işler düzeldi mi?"

"Biraz," dedi, bu da ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Amcası götlük yapmaya devam etmişti. Adam muhtemelen Wolfe'u bir tehdit olarak görmemişti çünkü Wolfe yaralıydı ve sadece fakir bir akrabaydı.

"Joshua'nın dönüşünden sonraki bir yıl boyunca," diye devam etti, "büyük bir bakıma ihtiyacı oldu. Topallaması yaralarının sadece en görünür hali. Hasarlı bacağının ötesinde yara izleri var..." Bardağını yere bıraktı. "Her neyse, salonda değil de burada yaşadığımız için sık sık Joshua'ya bakmak için eve gitmem gerektiği bahanesini kullanabiliyordum. Bu da çoğu zaman Armie Amca'dan kaçmama yardımcı oldu."

Böyle bir bahaneye başvurmak zorunda kalmış olması, onun adına öfkesini haykırmak istemesine neden oldu. "Amcanın ne yaptığını kardeşine hiç anlatmadın mı?"

Bakışları onunkilere kaydı. "Tabii ki hayır. İlk başta Joshua hayatta kalmak için mücadele ediyordu ve ben bunu tehlikeye atmak istemedim. Sonra da nasıl tepki vereceğini bildiğim için. *Seninle* nasıl olduğuna bir bak. Amcamızla yüzleşmesini nasıl riske atabilirdim?"

"Yine de böyle bir şey yapmış olabileceğini düşünüyorsunuz."

Omuzları çöktü. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Joshua'nın neler olup bittiğinin farkında olup olmadığından hiç emin olamadım. Demek istediğim, Armie Amca'yı adamın ne yaptığını öğrendiği için öldürdüyse, ketum ağabeyimin bana bu konuda gerçeği söylemesi pek mümkün olmazdı. Ve eğer Joshua Armie Amca'yı öldürmediyse . . ." Uzun bir nefes verdi.

"O zaman en başta böyle bir suç işlediğinden şüphelendiğim için benden nefret ederdi."

"Yine de . . . Kardeşinizden yardım istemek sizin hakkınızdı."

"Evet, ama doğrusu, o zamana kadar üstesinden ." Bakışlarını ondan kaçırmaya devam etti. "Amcamla yalnız kalmaktan nasıl kaçınacağımı öğrenmiştim. Genellikle başka bir yerde olmam gerektiğini söyledim ya da Joshua'ya söylemekle tehdit ederdim. Bu oldukça yarıyordu. Ta ki ..."

Kadın sözünü kesip gözleri uzaklara daldığında, adamın midesi bulandı. "Ne zamana kadar?"

"Bir yıl önce Armie Amca'nın evi satmayı planladığını duymaya başladım." Grey'e mahcup bir bakış attı. "Daha önce de söylediğin gibi, endişelendim. Sonunda cesaretimi toplayıp ona sorduğumda ..."

Sesi perili bir hal aldı. "Bana *eğer satmazsa* . . . Onun metresi olmayı kabul ettim. Joshua ve benim dilediğimiz kadar çeyiz evinde yaşayabileceğimizi söyledi, ama karşılığında .

. . istediği gibi davranır."

Grey'in içinde yükselen öfke ruhuna kadar işlemişti. Muhtemelen bu yüzden bu kadar akılsızca konuşmuştu. "Amcan Armie hâlâ hayatta olsaydı, bunun için onu kendim öldürürdüm."

Bu sözler onu ürkütmüş gibiydi. "Beni suçlamıyor musun?" Gözlerini kırıştırdı. "Ne için?"

"Onun dikkatini çekmek. Belki de fazla giyinmek. Bilmiyorum, kıskırtıcı mı? Gerçi gerçekten olduğumu düşünmüyordum."

"Tabii ki yapmadınız. Suçlu olan oydu. Sen istesen de istemesen de senden yararlanabileceğini düşünen oydu." Bu ona, kendisinden yararlanmaya çalışan kendi akrabalarını hatırlattı. İnsanın ailesinin merhametine kalmış bir çocuktan biraz daha fazlası olmasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi anlıyordu.

"Hizmetçilerin önünde masum bir şefkat gösteriyormuş gibi davransa bile bana dokunmasını engellemeye çalıştım. Ve koridorda yanımdan geçerken nefesinin altından tısladığı şehvetli sözleri hep duymazdan geldim." Yere yığıldı. "Yine de bu onun daha kötü şeyler söylemesine neden oluyordu. Beni kızdırmaya kararlı görünüyordu."

Grey boğazında yükselen safrayı yutmaya çalıştı. "Bazı erkekler kendilerine hiç aldırış etmeyen bir kadını baştan çıkarma mücadelesinde başarılı olurlar." Kadının yanağını okşamak için uzandı, sonra daha iyi düşündü ve elini bıraktı. "Amcan seni kazanmak istedi, kulağa ne kadar aşağılık gelse de. Ve eğer bunu yapsaydı, ona direnen bir sonraki yeni çekici kadın için seni çok geçmeden bir kenara atardı."

"Çekici mi?" Kaşları çatıldı. "Her zaman beni seçtiğini düşünmüştüm çünkü elinin altındaydım ve zorbalık yapması kolaydı."

"O kadar kolay değil. Tanrı'ya şükür."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Sanforth'a dağılmış bir dizi eski metresi var, biliyorsun. Kaç tanesinin gerçekten bu pozisyonu *seçtiğini* hep merak etmişimdir. Ayrıca asla karşılayamadığı bir de yan eşi var."

"Eğilimleri göz önüne alındığında bu bir sürpriz değil. Onu erteleyerek akıllıca davrandın."

"Öyle ?" Başını iki yana salladı. "Onun iğrenç 'teklifini' reddettiğimde, Joshua'ya taleplerini anlatma yoluna gitmiş olabilir. Çünkü metresi olmam için bana şantaj yapmasına izin vermeyi reddettikten kısa bir süre sonra Armie Amca . . . um . . ."

"Ölümüyle mi tanıştı?"

Yüzünü buruşturması yeterli bir cevaptı.

"Yani kardeşinizin cinayete başvurduğundan şüpheleniyorsunuz."

"Öyle bir şey yapmayacağını düşünmek istiyorum. Ve o gece Leicester'da olduğunu söyledi. Ama . . ."

"Emin olamazsın."

Başını hayır anlamında salladı. Sonra omuzlarını dikleştirerek onunla yüzleşti. "Ancak, Maurice Amca'yı Joshua'nın öldürmediğini biliyorum. Üvey babanın öldüğü gece Joshua *benimle* birlikteydi. Maurice Amca'ya ertesi gün aile avukatıyla yapacağı görüşme için av bekçisinin hesaplarını hazırlayacağımıza söz vermiştik. Nedenini bilmiyorum ama bizden hesapların güncel olduğundan ve hata olmadığından emin olmamızı istemişti. Bu yüzden Joshua ve ben birlikte hesapları gözden geçiriyorduk."

Grey bakışlarını ona dikti. "Ve sen bütün *akşamı* Bunu yaparken? Tüm bu süre boyunca kardeşinle birlikte miydin?"

Başını salladı. "Sabahın erken saatlerinde hala üzerinde çalışıyorduk ki bir hizmetçi Maurice Amca'yı salona geri getirmeye geldi. O zaman daha önce buraya geldiğini ve o zamandan beri görülmediğini öğrendik. Uşakla konuştuk ve hemen bir arama başlatıldı." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Maurice Amca'yı ertesi sabah kıyıya vurmuş halde buldular."

Bu da demek oluyordu ki Joshua amcaları Armie'yi öldürdüyse, bu sadece adamın onu zorlamaya çalıştığı şeyi durdurmak için olabilirdi.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş mırıldandı: "Emin olmadığım tek şey Armie Amca'nın ölümü. Joshua'nın ölmüş olması mümkün."
_"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Grey yavaşça, "eğer diğer tek seçenek senin adamın metresi olduğunu görmek olsaydı, kardeşinin onu öldürmesini umardım. Hatta bunun için kardeşinin elini bile sıkardım. Amcan sana zorla yaptırmaya çalıştığı şey yüzünden ölümü *hak etti*."

Bakışları tekrar ona döndü. "Dük olmasına rağmen bunu söyleyebiliyor musun? Ve üvey kardeşinle akraba olmasına rağmen?"

Homurdandı. "Genel kanının aksine, hepimizin uyması gereken bir düklük onuru kuralı yok." Sesi sertleşti. "Ve eğer varsa, eminim amcan seni enstest ilişkiye zorlayarak bunu çiğnemiştir."

Bu çirkin kelime onun irkilmesine neden oldu. "İyi bir noktaya değindin."

Giderek zorlaşan bir tartışmaya mizah katmak için "Ara sıra yapıyorum," diye espri yaptı.

En azından dudaklarına bir gülümseme getirdi. "Evet, öyle."

"Seni baştan çıkarma girişimlerimin arasında. Dürüst olmam gerekirse, amcan kadar benim de buna hakkım yoktu-"

"Kendini Armie Amca ile kıyaslama. O bana hiç seçenek bırakmadı. Sen her zaman verdin, benden ve kardeşimden şüphelendiğin zamanlarda bile. Daha düşük bir adam bu durumu bana şantaj yapmak için kullanırdı." Bir adım daha yaklaştı. "Sen asla böyle bir şeye başvurmadin."

"Şantaja inanmıyorum," diye itiraf etti.

Amcası Eustace ona kağıtları imzalaması için şantaj yapmaya çalışmış, Grey ise zorbalığı reddetmişti. O yüzden aynı taktikleri bir başkası üzerinde denemeyeceğinden emindi. Özellikle de Beatrice gibi her zaman akrabalarının merhametine kalmış bir kadın üzerinde.

Daha ilk başlarda bile ortak bir yönleri olduğunu hissetmişti. Ve şimdi bunu *bildiğine* göre, bu onu daha da arzulasına neden oluyordu. Ona durumu hakkında söyledikleri düşünülüğünde, bu mantıksızdı.

Boğazını temizledi ve buradaki asıl amacını kendine hatırlatmaya çalıştı. "Seni ne kadar arzulasam da, seni yatağıma almak için asla zora başvurmayacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum." Yanakları yeniden kızardı. "Bana ilgi göstermeye çalıştığını hiç düşünmemiştim. Ve kesinlikle amcamın yaptığı şekilde değil."

Ona sertçe baktı. "Hepsi aynı-"

"Hayır!" Bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Bunu kıyaslanabilir olarak görmene izin vermeyeceğim. Sen gelene kadar evliliği sadece bir kadının maddi güvence bulması için bir yol olarak görüyordum. Kadın ve erkek arasındaki ilişkilerin mutlaka kirli ve tatsız olması gerektiğini düşünüyordum. Bir erkeğin okşamalarından zevk alabileceğimi hayal bile edemezdin."

Kadın durakladığında, "Peki ya şimdi?" diye sordu.

Güzel kahverengi gözleri ona doğru parlıyordu. "Artık bir erkeğe dokunmaktan, bir erkekle birlikte olmaktan zevk almanın mümkün olduğunu biliyorum. Bir erkeği o kadar yakından tanıyorum ki-"

Onu öptü. Kendine engel olamadı. Yaptıklarının onun korkularını daha da artırmasından korkarken, korkularını biraz olsun hafifletmeyi başardığını fark etmek onu alçalttı. Kız da onu öpebilmek için kollarını boynuna doladığında, nabızı damarlarında sert ve hızlı bir şekilde attı.

Melek gibi bir ağzı vardı - bordo şaraba düşkün, baştan çıkarıcı bir melek. Yine de dilindeki tadı, onu öpmenin ve ona sarılmanın, orada olmak *istediğini* bilmenin sarhoşluğu kadar baş döndürücü değildi.

Bu da ona dokunmaya direnmesini daha da zorlaştırıyordu. Yere kadar uzanan şalvarı, kolalı ketenden yapılmış ve her yakası, manşeti ve etek ucunda fırfırlarla tamamlanmış müslin bir elbise kadar iffetliydi. Ama ellerinin geceliğinin altında dolaşmasına izin verme dürtüsüne boyun eğdiğinde ...

Tanrım, ama o ince yıpranmış pamuk parçası hiçbir şeyi korumuyordu. Kendisini engelleyecek bir korse olmadan, onun dolgun göğüslerini doyasıya yağmalayabilir, yumuşaklıklarından zevk alabilirdi. Ve meme uçlarını hissetmek

Parmaklarının altında sertleşen kumaş, daha fazlasını keşfetmek için can atmasına neden oldu.

Geri çekildi. "Bağışlayın beni. İstismar etmek istememiştim-"

Sözlerini dudaklarıyla kesti. İşte o zaman başının belada olduğunu anladı. Çünkü azgın bir şeytan olduğu için, onun görkemli ağzını tekrar öpmekten kendini alıkoyamadı.

On Dokuzuncu Bölüm

Beatrice cennetteydi. Yüce Tanrım, ama Majesteleri nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Grey, dilinin duyulara hitap eden dokunuşları, ellerinin süpürücü darbeleri ve hatta saçlarındaki baş döndürücü kolonya kokusuyla Beatrice'in ayaklarını yerden kesmişti. Vücudu aynı anda bu kadar çok zevkin bir araya gelmesinden dolayı titriyordu.

Yine de ne yapıyordu, onu sadece götürebilecek bir adamı baştan mı çıkarıyordu? Neden, onun cinayet işleyebileceğini düşünmüştü!

Yine de onu istiyordu. Ona *ihtiyacı vardı*. Onun her yerine tırmanmayı, giysilerinin altında nasıl hissettiğini öğrenmeyi diledi. Onu içine almak için. Ve bu öğleden sonra olduğu gibi sadece parmaklarını değil. Hayır, tamamen onu istiyordu, geçmiş artık yok olana kadar onu doldurmasını. Bu sadece geçici olabilirdi ama bu gece için, gerçekten arzuladığı bir adam tarafından, olduğu gibi arzulananın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu.

Geri dön.

Adam omuz silkinceye kadar ceketini çekiştirdi ve karşılığında adam da üzerindeki örtüyü çıkarıp yakındaki bir sandalyenin üzerine attı. Şimdi üzerinde sadece geceliği vardı ve bu umurunda bile değildi.

"Bunun delilik olduğunun farkındasın. Saf delilik," dedi geceliğinin düğmelerini çözerken bile. Belki o da umursamıyordu.

"Öyle mi?" Adam sıcak öpücüklerini açık ceketinin iç kısmına doğru yaydığına, kadın adamın yapmak istediği şeyi beklemekten neredeyse bayılacaktı. "Bana gayet akli başında geliyor."

Adam içten bir iniltiyle bir göğsünü ağzına aldı ve kadın eridi. Dişledi, kemirdi, yaladı ve emdi. Tanrım, kız yanıyordu. Göğüs uçları, daha önce zar zor tadına baktığı çökmekte olan zevkten dolayı ağrıyordu. Daha fazlası için dua ederek adamın başını sıkıca kavradı ve

diğer göğsüne de aynı harika tedaviyi uygulayarak dualarına cevap verdi.

İri ellerini kalçalarına doladı ve sanki her birini ezberlemeye çalışıyormuş gibi kıvrımlarını okşamaya başladı. Bu sırada ağız da eski bir yağmacı gibi kızın göğüslerini yağmalyordu.

Ama kendini tecavüze uğramış hissetmiyordu. Tapılmış hissetti.

"Tadın bal gibi," diye mırıldandı, "tıpkı olduğun melek gibi." Kadının büyük kızgınlığına rağmen, adam gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Bu da durmam için bir neden daha. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Şunu söylemeyi kes!" Bu sözler onu hayal kırıklığına uğrattı. "Neyi hak ettiğim, *kimi* hak ettiğim umurumda değil." Kadın adamın yeleğinin düğmelerini çözdü ve adam içinden de kadın yeleği çözene kadar durmadı. "Ahlaksız amcamın sözleriyle kirletmeye çalıştığı bir parçama her dokunduğunda, anıyı karartıyorsun. Beni okşadığında artık kendimi kirli hissetmiyorum; beni öptüğünde artık onun salyalı ağızını dudaklarımda hatırlamıyorum. Bunun nasıl bir hediye olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Bakışlarını kaldırdı. "Geleceğin benim için ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok - bir koca bulabilecek miyim ya da beni senin gibi ... özleten ve uçuran bir adamla birlikte miyim?" Ellerini adamın yeleğinin içine , "Bu yüzden ilk seferimin seninle olmasını istiyorum," dedi.

Yüzüne kutsal olmayan bir ateş sıçramasına rağmen, yapmakta olduğu şeye geri dönmedi. "Tatlım-"

"Hayır!" Kadın adamın yeleğini çekiştirerek çıkardı. "Namusumu nasıl korumam gerektiği ya da gerçek beyefendilerin benim gibi saygıdeğer bir kadına söylemek için eğitildikleri şeyler hakkında ne demek istiyorsan ." Yeleğini bir kenara fırlattı. "Beni arzuluyor musun?"

Nefesini tuttu, cevabı duymaktan korkuyordu ama adamın yüzü her şeyi gösteriyordu. " biliyorsun." Sanki bunu kanıtlamak istercesine kalçalarını sıkıca kavradı.

"O zaman beni yatağa götür." "Pişman ."

"Yapmayacağım." Kadın huzursuzca ona baktı. "Peki ya sen?"

Gözleri erimiş mavi-yeşile döndü. "Nasıl ki? Bana istediğim her şeyi veriyorsun ve karşılığında hiçbir şey istemiyorsun. Ne yazık ki sonuçları bir erkek için, bir kadın için olduğu gibi olmuyor.

kadın." Başını ellerinin arasına aldı ve onu kendisine zorladı. "Ya bir çocuğun olursa?"

"Böyle şeylerin önlenebileceğini sanıyordum."

Bu onu şaşırtmışa benziyordu. ", değil mi?" Ellerini kadının omuzlarına doğru kaydırdı. "Nasıl, söylesene?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve bakışlarındaki eğlence parıltısıyla . "Hiçbir fikrim yok." Kravatının özenli düğümünü gevşetmeye çalıştı. "Ama Armie Amca'nın teklifini reddettiğimde, eğer bir piç doğurmaktan endişeleniyorsam, bunun olmasını engellemenin yolları olduğunu söyledi. Sadece bana bunların ne olduğunu söyleme zahmetine girmedim."

Eğlencesi kayboldu. "Tanrım, adam gerçekten götün tekiydi."

"Yalan mıydı?"

Gözlerini göğe kaldırarak mırıldandı: "Mesele o değil. Yolları var, ama-"

"Ne olduklarını bilmiyorsun." İç çekerek adamın kravatının iki ucundan tuttu. "Ününe bakılırsa *bildiğini* sanıyordum ama bilmiyorsan belki birlikte çözebiliriz. Yani, köpek ve at yetiştiriciliğinin nasıl yapıldığını oldukça iyi biliyorum."

"Evet, *bu* alandaki engin bilginizin farkındayım," dedi, kelimeler boğazında düğümleniyormuş gibi bakarak.

"Ancak hayvanların üremesini engellemenin bildiğim tek yolu, en başta çiftleşmelerine izin vermemek."

"*Eş mi?*" diye yineledi, tek kaşı havaya kalkmıştı. "Birlikte ne yapacağımızı böyle mi görüyorsun? *Eğer* bir şey yapacak olsaydık?"

"Hayır, tabii ki olmaz. Bir yatağı paylaşıyor olacağız."

Ona kara bir bakış fırlattı. "Aynı yatağı paylaşıyoruz," diye tekrarladı.

Yanaklarının ısındığını hissetti. Kahretsin, kızarma eğiliminden nefret ediyordu. "İstediğin bu değil mi?"

"*İstediğim* şey seninle sevişmek. Sana birine başka hiçbir şeyin anlam ifade etmeyeceği kadar çaresizce ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu göstermek istiyorum, öyle ki o kişiyi görme düşüncesi bile insanın kalbini ." Onu belinden yakaladı ve çekti. "İstediğim şey, amcanın anısını düşüncelerinden kovmak."

"Ben de bunu istiyorum!" diye bağırdı, çaresizlikten söz etmesine sevinmişti, ama bunun sadece o anlık bir Gey olduğunu biliyordu.

"Sonrası hariç-"

"Sonrası umurumda değil. Eğer ocuk sahibi olmamı nasıl engelleyeceğini biliyorsan, sorun yok, değil mi? Sadece ... yapabiliriz." Dudaklarını dudaklarına değdirmek için eğildi ve "Yatağımda birlikte olalım" diye fısıldadı.

Adam, yakındaki çalkantılı nehre benzeyen gözleriyle ona baktı. "Sana karşı koymayı zorlaştırıyorsun, sevgili Beatrice."

Bu sözler onun yaralı kibrine merhem olmuştı. Daha önce hiçbir erkek ona karşı konulmaz dememişti. "Güzel," dedi, kalbi boğazında. "nk sen de bana aynısını yapıyorsun."

Bu sefer onu öptüğünde durmadı. Onu öpmeye devam ederek mutfak masasına doğru götürdü, sonra da gözleri parıldayarak onu masanın üzerine kaldırdığında onu şaşırttı. "Yiyeceğe ihtiyacım var, tatlım."

"Ah! Yemeğinizi unutmuştum, umarım yeterlidir."

Kız onu almak için adamın kollarından kurtulmaya çalıştığında, adam gülerek onu tekrar yakaladı. "O tür bir yiyecek değil." Geceliğini dizlerine kadar kaldırdı, sonra durakladı. "Kardeşinin sabaha kadar gitmiş olacağından *emin* misin?"

"Sabahın *erken* saatlerinde, ama evet."

"Yani bütün geceyi birlikte geçireceğiz." Nefesini tuttu. "Eğer istersen."

"Keşke, sana söz veriyorum." Gözlerindeki bakış tam olarak ne tür şeyler vaat ettiğini söylüyordu ve kızın heyecanı bunların neler olabileceğini merak ederek arttı. Masanın kenarına yaklaştıkça kadar onu öne doğru çekti. "Düzgün bir sevişme için bütün gece ve daha fazlası gerekecek."

"O zaman," dedi gömleğinin düğmelerini çözmeye koyulurken, "'daha fazlası' olmadığına göre, *uygunsuz* bir sevişmeyle yetinmek zorundayız."

Kıkırdayarak dizlerinin üzerine çöktü. "İyi . Bu da benim yiyeceğimi almam için bir işaret." Onu gafil avlayarak bacaklarını araladı. "Seni tadacağım, tamam mı?"

Ohhh, beslenmekten kastettiği buydu. Ve şimdi tam da onun mahrem yerlerine bakıyor, kanını ısıtıyor ve vücudunu canlandırıyor.

Özellikle aştığıda.

Ona baktı. "Bana güveniyor musun, tatlım?"

Yatak sporu söz konusu olduğunda, tertemiz bir üne sahip olduğunu iddia etse de ona kesinlikle güveniyordu. Başını salladı.

İhtiyacı olan tek cevap bu gibi görünüyordu, çünkü açlık yüzüne sıçradı. "O zaman gözlerini kapat. Sadece nasıl hissettiğine konsantre ol."

Bunu yapar yapmaz, onun iç uyluğunu öpmeye başladı, küçük kemirici öpücükler onu kıvrandırdı ve daha önce açıklıkta ona verdiği gibi bir serbest bırakma için acı çekti. Dudakları yükseldikçe, kanı buhar gibi ve vücudu jöle gibi hissedene kadar daha da ısındı.

İnlemeye başladı. Ve işte o zaman parmaklarını onun buklelerini ayırmak için kullandı, böylece onun hassas etini *yalayabilecekti!*

"Grey!" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve adamın başını tuttu. "Yüce Tanrım, *Gri . . .*"

Şimdi gözleri kapalıydı. Ağzı başka bir şeyle meşgul olduğu için hiçbir şey söylemedi ... onu *çok* kışkırtıcı bir şekilde öpmek, yalamak ve emmekle.

Sonra dili içine kaydı ve kadın masanın kenarında doğruldu. "Sevişmenin böyle yapıldığını sanmıyorum," diye soluk soluğa kalmayı başardı. "Anladığım kadarıyla hayır." Elbette vücudunun farklı bir bölümünü kullanması gerekiyordu-

Tüm düşünceler aniden zihnini terk etti. Çünkü o ... Tanrım, ağzıyla ve dişleriyle yaptığı şey ... ve dişleriydi .

. . *harika. Bundan* daha fazlasını istiyordu. Ona doğru itti ve dilinin okşamaları daha da yoğunlaştı. Kısa süre sonra bir çığlık atarak deliliğe doğru atlayana kadar inliyor ve sallanıyordu.

Dudaklarını geceliğine silmeden önce ona sadece bir an verdi, sonra geri çekildi, yüzü gerginlikle doluydu.

"Yatak odan nerede?" diye sordu.

Düşünemeyecek kadar zevkle dolmuş bir halde ona baktı. "Neden?"

"Eğer şimdi oraya gitmezsek kendimi tekrar utandıracağım. Ve seni ilk kez bir mutfak masasının üzerine çıkarmaya niyetim yok. Nerede peki?"

"Üst katta."

İnledi. "Tabii ki öyle."

Yerden kalkarak arkasından uzandı ve kadının bıraktığı bardaktan biraz bordo şarap içti. Sonra onu kollarına aldı ve girişe doğru taşıdı. Adam merdiveni çıkarken, kadın düşmemek için adamın boynunu tuttu. Adamın onu düşürmesi pek olası görünmüyordu. Yüce Tanrım, bunu başarabildiğine göre çok güçlü olmalıydı.

"Yürüyebilecek durumdayım, biliyorsun," dedi, ama onun tarafından yukarı taşınmak onu heyecanlandırmıştı.

Tepeye ulaşıp üç açık kapıyı gördüğünde, "Hangisi?" diye homurdandı.

Tek yapabildiği işaret etmektir, hâlâ adamın cinsel okşamalarının inanılmaz etkisinde boğuluyordu. Adam aceleyle kadının işaret ettiği kapı aralığından geçti, sonra onu yatağına yatırıp kravatını çıkardı ve pantolonunun paçasını çözdü.

Yatağın üzerinde diz çöktüğünde, açık olan düşüğünden adamın penisinin çekmecesinde şiştiğini fark etti. Bu onu korkutmalıydı. Bu öğleden sonra korkutmadı. İsteddiği her kadına sahip olabilen böyle bir adamı tahrik edebileceğini hiç düşünmemişti.

Armie Amca etek giyen her şeyden tahrik olurdu ama Grey'i hizmetçilerle birlikte izlemişti ve güzel olanlar bile onun bakışlarını çekmemişti. Onun gerçekten kendisini *tercih* edebileceğini düşünmeye başlamıştı. En azından onu hizmetçilere tercih ediyordu.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarırken ateşli bakışları onu yaktı. "Geceliğini çıkar, tatlım. Seni çıplak görmek istiyorum."

Uh-oh. Bir seferde onun bazı kısımlarını görmesine izin vermek bir şeydi, ama dolgun poposunu, çilli sırtını ve küçük göğsünü tamamen görmesine izin vermek

"Tanrım, ama patronluk taslıyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "*Seni* daha çıplak bile görmedim."

"Önce benim gitmemi mi istiyorsun?" Bir kaşını kaldırdı. "Pekâlâ."

Pantolonunu çıkardı, üzerinde sadece çorapları, belirgin bir şekilde şişkin duran donu ve gömleği kalmıştı, onu da başının üzerinden çekip bir kenara fırlattı.

Nefesi boğazında düğümlendi. Boş vakti olan bir düke göre, kesinlikle muhteşem bir göğsü vardı, sıkıca tanımlanmış kasları ve aralarına yayılmış siyah, kıvırcık saçları vardı

ince bir çizgiye doğru daralmadan önce, o kadar mükemmel bir karına doğru iniyordu ki, onu ısırmak istiyordu.

mı? Gerçekten böyle bir düşüncesi var mıydı?

"Gördüklerini beğendin mi?" diye sordu alçak sesle ve ona ilk öpüşmelerini hatırlattı.

Başını salladı, o anda kelime üretmekten acizdi. Adamın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Daha fazlasını görmek ister misin?" "Evet, lütfen," diye boğuk bir ses çıkardı.

"O zaman geceliğini çıkar, tatlım." "Ama-"

"Dur tahmin edeyim, karnında siğiller olduğu için çekiniyorsun."

Kadın adama ters ters . "Saçmalama, orada kimse siğil olmaz."

Çoraplarını çıkarırken gözleri parlıyordu. "Sende çiçek hastalığı var o zaman?"

"*Tabii ki* hayır!" Nefes nefese kaldı. "Ben sadece ... sadece ... şey ... Giyinik olduğum kadar çıplak da güzel değilim."

Bir anda neşesi kayboldu. "Sana güzel olmadığını kim söyledi?" Kadın alt dudağını çiğnediğinde, adamın yüzü karardı. "Ah, doğru. Göt herif amcan sanırım." Yatağın yanında durduğu yere doğru yürüyerek çenesini avucunun içine aldı. "Şunu bir kez ve herkes için açıklığa kavuşturalım. Sen sadece bir güzellik değilsin.

-"Sen güzellikler *kraliçesisin*."

Kadın ona ters ters baktı, bu apaçık yalan karşısında boğazı düğümlendi. "Yalan söylemene gerek yok Grey. Zaten yatak odamdasın. Seni dışarı atacak değilim."

"Yalan söylemiyorum." Kaşlarını çattı. "Birbirimize her zaman doğruyu söyleyeceğimiz konusunda anlaşmamış mıydık?"

"Yaptık."

"Peki yapmadım mı?"

Başını eğdi. "Bana kardeşimi araştırdığınızı söylememiştiniz."

"Çünkü sen sormadın. Bir kere bile yüzüne karşı yalan söylemedim. Araştırdım, teşvik ettim ve ikna ettim. Ama yalan söylemedim. Her zaman gibi şimdi de sana doğruyu söylüyorum." Parmaklarını kızın yanağında gezdirdi. "Yeterince güzel kıyafetler, ince kozmetik ürünleri ve

Hanımfendinin hizmetçisi saçını en iyi şekilde süslerse, herkes güzel olabilir."

Gözlerini ona dikti. "Ama sadece birkaçı güzelliği kemiklerinde taşır. Ve siz, sevgili leydim, yas kıyafetleriniz içinde, güzel buklelerinizle sade bir şekilde giyinmiş olsanız bile, onlardan birisiniz. İlk kez sahneye çıktığınızda, güzel elbisenizin içinde, saçlarınız düzgün bir şekilde giydirildiğinde, kesinlikle *görkemli* olacaksınız." Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Gerçekten de, sırf sana baktığı için kaç erkeği dövmek zorunda kalacağımı düşündükçe ürperiyorum."

"Gri ..." dedi, onun iltifatlarını anlamakta güçlük çekiyordu.

"Çıkar şunu." Gözleri ateş ışığında dumanlı bir yeşil renkte parlıyordu. "O adamların asla fırsat şeyi görmeme izin ver. Tabii bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa."

Sözler neredeyse bir vaat gibiydi. Sadece bu gece için bile olsa ona inanmak istedi. Bu yüzden geceliğini çıkardı. Başka ne ki? Onu yatağında istiyordu ve o da onu çıplak istiyordu.

Gerçi gözlerinde bir hayal kırıklığı titreşimi bile olsaydı, çıplak olsun ya da olmasın oradan fırlardı. Ama gördüğü tek şey sıcaklık, istek ve ihtiyaçtı. Ve arzu. Çok ama çok fazla arzu. Bakışlarını boynundan aşağıya, omzundan göğüslerine doğru kaydırdı ve orada sadece bir an durduktan sonra bacaklarının arasında hâlâ zonklayan kısmı da dahil olmak üzere kadının geri kalanını .

Sonra gözlerini kızın yüzüne dikti ve başını arasına aldı. "Görkemli, sana söylüyorum."

Adam onu öpecekmiş gibi başını eğdi ama kadın irkilerek uzaklaştı. "Benim sıram," dedi ve çekmecesinin düğmelerine uzandı.

Gözleri ciddiydi, onun elini tuttu. "Bana bir şey söyle, bunu sadece amcanın anılarını kovmak için mi yapıyorsun?"

Soruyu düşündü, ne söyleyeceğinden emin değildi. Bu sorunun bir , evet, ama kesinlikle tamamı değildi. Yine de ona gerçek cevabı vermekten korkuyordu - ona aşık olmaya başlamıştı.

Bu yüzden onu yatağa götürmesini istemek için tamamen dürüst başka bir nedene karar verdi. "Hayır. Bunu kendim için yapıyorum."

Görünüşe göre, adam bunun doğruluğunu fark etmişti, çünkü kadının içinde yankılanan ürpertici bir nefesle hızla düğmelerini çözdü ve donunu çıkardı. "Eğer bu bir yalansa Tanrı ikimize de yardım etsin."

Grey onu yatağa yuvarlamadan önce, bacaklarının arasındaki ağır taşaklara ve tipik erkeksi bir küstahlıkla dışarı fırlattığı oldukça büyük asasına sadece bir göz atabildi.

Birkaç dakika içinde onun için tekrar nefes nefese kalmıştı. Sadece göğüslerini birkaç kez okşayarak ve bacaklarının arasına bir iki vuruş yaparak onu da kendisi için olduğu kadar istekli hale getirdi. Bu da onun en azından kendisi söz konusu olduğunda ne kadar utanmaz olduğunu kanıtlıyordu.

Ve şimdi nihayet onun içine mi giriyordu? Bunu hissetmek için düşünebildiği tek kelime buydu.

... devasa "avlusu" durmaksızın ilerliyor.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Farklı bir şey, daha görkemli bir şey bekliyordu. Bulundukları konumdan dolayı, güvence almak için ona bakmaya bile cesaret edemiyordu-"Oldukça garip, değil mi?"

Güldüğüne *yemin edebileceği* boğuk bir ses çıkardı. Sonra dudaklarıyla şakağına dokundu ve fısıldadı, "Bu sadece ... Yanlış yapıyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Çok pratik yapmış olmalısın." Bir anda şöhretinin hak edilmediğine dair söyledikleri aklına geldi ve şaşkınlıkla bakışlarını ona çevirdi. "Bunu daha önce de yaptınız, değil mi?"

Adam başını doğru eğip omuzlarını titrettiğinde güldüğünü *anladı*. "Birkaç kez, evet. Sadece denenmemiş bir genç kızla değil." Sonra omuzları sakinleşti ve sesi yumuşadı. "Ve kesinlikle senin kadar istediğim bir kadınla asla."

Şefkatli sözler onu yumuşattı ve garip bir şekilde içindeki etin o kadar da müdahaleci olmadığını hissettirdi. "Sakıncası yoksa ...

... um ... biraz hareket edelim mi?"

İnledi ve "Tanrı beni korusun" gibi bir şey mırıldandı, sonra da ekledi: "Yardıma olacaksa istediğin kadar hareket et. Aslında ..." Dizlerinden birini yukarı çekti ve "Daha iyi misin?" diye mırıldandı.

"I . . . Sanırım öyle." Diğer dizini kaldırdı ve deneysel olarak onun altında kaydı. Adam bir iniltiyle kadının içinde daha da ilerledi ve aşağıda inanılmaz bir his uyandırdı. Oldukça . . zevkliydi. "Ohh, *eve!* Çok daha iyi."

Adam sinsi bir memnuniyetle ona baktı. "Daha fazla mı?" diye homurdandı, *çok* kışkırtıcı bir şekilde ona doğru sallanıyordu ve penisi kadının içine girip çıkıyordu.

Şimdi nefes nefese kalmıştı ve adamın kollarını tutuyordu. "Çok, *çok* daha fazla." Çünkü ne kadar çok içine girerse o kadar iyi hissediyordu. Bunun sıcaklığı onu sersemletti, ona doğru eğilmesine neden oldu. Ve günün erken saatlerindeki karşılaşmalarında sinirleri boyunca hissedilen o lezzetli duygu yeniden başlamıştı, ilk başta biraz sessizdi ama yine de

Kemiklerinde bir zevk yankısı gibi yüzey.

"*Bana* cennet gibi geliyorsun," diye . "Dünyaya gelmiş bir melek."

"Bir melek bunu yapmaz," diye belirtmeden edemedi. "O zaman, düşmüş bir melek," dedi kabaca, saçlarını okşayarak. "Düşmüş kollarıma."

Ona karşı dalgalandı ve bu nefis duygu kanında bir şimşek gibi çıktı, o kadar harikaydı ki... o kadar *ilahi*.

Belki de haklıydı - bu cennet gibiydi ... ve o düşüyordu ... o kadar uzağa, o kadar hızlı düşüyordu ki nefesini tutamıyordu düşünemiyordu, ona tutunmaktan başka bir şey yapamıyordu ve hızla esen rüzgarın onu aşağıya... aşağıya-

"Seni ... yakalayacağım," diye fısıldadı, onu her seferinde daha sert ve daha derine vururken. "Güven bana, tatlım. Sadece ... bırak ... gitsin."

O da öyle yaptı. Kendini içindeki Grey'in ihtişamına teslim etti ve onun kendisini deliliğe sürüklemesine izin verdi. *Harikaydı*. Ve tekrar serbest kaldığında, vücudu ruhunda bir deprem olmuş gibi sarsıldı ve titredi.

Sadece Grey onu . Adamın, kadının derinliklerine dalarken ve sonra ona karşı gerilirken attığı çığlığa bakılırsa, *onu* da titreten tek kişi Grey'di.

"Benim düşmüş meleğim," diye nefes aldı kendini onun içine bırakırken, sonra da üzerine yığıldı. "Artık sana sahibim."

Kesinlikle vardı.

Ve bunu fark ettiğinde, dehşet içinde ağlamaya başladı.

Yirminci Bölüm .

Grey'i endişe kapladı. Onu incitmiş miydi?

Şimdiye kadar bildiği her şeyin ötesinde, serbest bırakılmasının gücüyle hâlâ titriyordu ve onunla ilgilenmek için kendini zevkten alıkoymak elinden gelen tek şeydi.

"Beatrice ..." diye mırıldandı. "var?"

Nefes almak için mücadele ediyor gibiydi. "Bu kadar ... bu kadar ... olmasını beklemiyordum."

"Rahatsız mısın?" diye dürttü.

Başını hayır anlamında salladı. "Çok harika!" diye feryat etti.

Kadının ne dediğini anlaması bir anını aldı. Sonra rahatlamış bir şekilde onun üzerinden yuvarlandı ve bir kıkırdamayı bastırdı. Başını eliyle destekleyerek yan yattı ve ona baktı. "Özür dilerim, tatlım. İşleri berbat etmekten korkuyordum."

Pantolonunun cebinden mendilini çıkarmak için yataktan ayrıldı, sonra sürünerek kadının yanına döndü ve mendili ona uzattı.

Minnetle aldı, gözlerini kuruladı ve burnunu sildi. "Ben *hiç* ağlamam, biliyorsun," dedi, burnunu çekmesi iddiasını yalanlıyordu. "Hiçbir şey için, babam öldüğünden beri. Bu *çok* utanç verici."

"Benim için değil." Kaşlarını çattı. "Yine de bir kadını yatakta ağlatmak oldukça ayıltıcı. Belki de utanmalıyım. Ya da . . . bir şey."

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" diye suçladı onu.

"Hayır." Bunu itiraf etmekten daha iyisini biliyordu. Mendili ondan aldı ve gözünden kaçan bir damla yaşı sildi. "Bu deneyimin seni bu kadar derinden etkilemiş olması beni sadece alçalttı. Bu olağan bir tepki değil."

Yüzünü ona dönmek için yan döndü. "Olağan tepki nedir?"

Vay anasını. Muhtemelen diğer kadınları ima .

Adam hiçbir şey söylemeyip nasıl cevap vereceğini düşünmeye başlayınca, "Yatağında 'birkaç' kadından daha fazlası oldu, değil mi?" diye ekledi.

İç çekti. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Güzel boğazı titredi. "Sanırım hayır."

Sırt üstü dönerek, okunamayan bakışlarla tavana baktı.

Kendini diğer kadınlarla kıyaslıyor olabilir miydi? Çünkü bu çok saçmaydı. Onların yanında o bir tanrıçaydı. Şu anda bile onun vücuduna bakmaya doyamıyordu. Altın sarısı teni, alttan ve üstten altın sarısı saçları, yalamak, okşamak ve okşamak istemesine neden olan dolgun bir göbek. O ne düşünürse düşünsün, vücudu mükemmeldi.

Hiçbir zaman büyük göğüslerden hoşlanmamıştı; büyük bir popoyu tercih ederdi, ki o da kızda vardı. Büyük zekâsından, büyük karakterinden ve büyük ruhundan bahsetmiyorum bile. Onda en çok hoşuna giden şeyler bunlardı.

Kesinlikle onun özellikleri, tanıdığı özenle süslenmiş sosyete kadınlarınıninkinin ötesindeydi. Çilleri, bronzlaşmış teni ve kurallara uymayan saçlarıyla tamamen doğal olması hoşuna gitmişti.

Kurallara uymayan *karakteri*. Çünkü mantıklı olmadıkça kurallara asla uymazdı. Bu her zaman onun seçimi idi. Onda sevdiği şey buydu. Kurallara uyması için zorbalığa maruz kalmayı reddediyordu.

Ya da amcasının onu metresi yapmasına izin vermesine.

Grey kaşlarını çatı. Lanet olsun o adama. Amcası Armie'nin ona nasıl eziyet ettiğini düşünmek bile onu çıldırtıyordu. Kızın ondan uzaklaşması da onu çıldırtıyordu. Yine. Hem de hayatını nasıl yaşadığına dair bazı algılar yüzünden.

Belki de Grey yapması gerektiğini bildiği evlilik teklifini henüz yapmadığı içindir. Bir centilmen bir kadını mahvettiğinde başvurulacak tek yol buydu. Bu geceki davranışına rağmen, o bir centilmendi.

Ama önce, bir aptal gibi diğer mahrem deneyimlerini ima ederek ona verdiği algıdan kurtulsa iyi olacaktı. "Yatağıma giren kadınlar hakkında endişelenmene gerek yok."

"Oh? Neden olmasın?"

"Çünkü yıllar önce hayatımın bir parçası olmayı bıraktılar. Yaban yulaflı ekmenin size sadece yabancı otlar getirdiğini anladığımda, bu tür gelişigüzel davranışlar cazibesini yitirdi."

Ona kararsızca baktı. "Yıllar önce mi?"

"Aşağı yukarı. Dürüst olmak gerekirse, güveçlere girip hırsızlık ve hastalık riskini göze almaktansa kendimi tatmin etmeyi tercih ederim. Neşeli dullarla birkaç cilveleşmem oldu ve kısa bir süreliğine bir metres tuttum ama ..." Onun meraklı bakışlarıyla karşılaştı ve sesi yumuşadı. "Bu tür deneyimleri, kısa tanışıklığımızın kanıtladığından çok daha az tatmin edici buldum."

Kızın gözleri parladığında gerçeği itiraf ettiğine sevinmişti. "Gerçekten mi?"

"Sana söyledim, sana hiç yalan söylemedim."

Bunu bir an sindirdi. "Belki de. Ama bu akşama kadar iki amcamın cinayetinde de rol aldığımı düşündüğünüzü hiç açıklamamıştınız."

Tanrı onu korusun. Günahları tünemek için eve geliyordu. "Bu, Sheridan'ın bu öğleden sonra amcalarının burayı satmayı planladığını öğrenmesinden kaynaklanan geçici bir çılgınlıktı. Bana söyledikten hemen sonra durup düşünmeden buraya geldim. Ama dürüst olmak gerekirse tatlım, daha akli başında dürtülerim kendini gösterdiğinde bunun saçma olduğunu anladım."

Parmaklarını onun göğsünde gezdirdi. "Yani *gerçekten* ikisini de öldürebileceğimi düşünmedin."

Onu ikna etme dürtüsü, onu kızdırma dürtüsüyle savaştı. İkincisi galip geldi. "Tabii ki yaptım." Kız ona bön bön bakınca, umursamazca ekledi: "Köpekleriniz her emrinize itaat eder, bu yüzden muhtemelen aylarca onlara Armie amcanızı atından nasıl sürükleyip boynunu kıracaklarını öğrettiniz. Sonra üvey babam ortaya çıktığında, onu köprüden aşağı itmeyi öğrettin. Artık her gün gibi ortada."

"Grey!" diye bağırdı ama belli ki kahkahasını bastırıyordu. "Onları ne kadar iyi eğittiğin konusunda bana böbürlenmiştin."

Eliyle onun omzuna vurdu. "Onları ben eğitmedim
"Tanrı aşkına, *öldür*."

"Ah. İşte *bu* teori gitti."

Adam ona sırtınca, kadın gözlerini devirdi. "Sen gerçekten iflah olmazsın."

"Beni Thorn ile karıştırdınız."

"Yapmadım." Ciddileşerek onun yanına sokuldu. "Eğilimlerini daha iyi saklıyor olabilirsin ama sen ve Thorn birbirinize itiraf edeceğinizden daha çok benziyorsunuz."

Bu onu duraksattı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"" Onun gözlerinin içine baktı. "Seni bu kadar uzun süre aileden ayıran neydi?"

Gerildi. Bu tam da korktuğu şeydi -önemsediği birinin iç dünyasına girmesine izin vermek. O kişinin zayıflıklarını görmesine izin vermek. "Onlar Prusya'da yaşıyordu. Ben burada yaşadım. Bu çok açık olmalı."

Onun yüzünü inceledi. "Bundan daha fazlası var."

Bu kadar anlayışlı olduğu için ona lanet olsun. Neden ailesinin geri kalanı gerçeği fark etmemişti? Neden sadece o?

Onun en derin korkularını görmesine izin veremezdi. "Hayal görüyorsun."

" sanmıyorum."

Eğilip ona bakarak mırıldandı: "Ailem hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da seninkinden, bu konuda. Eğer bütün gecemiz varsa, onu daha keyifli uğraşlarla geçirmek istiyorum. Bunun gibi." Elini aşağı kaydırarak onun alt kısmını kavradı. "Yine senin için yapıyorum." Tanrı onu korusun ama bu doğrudu. "Sen de benim için acıyor musun?"

Kadın yumuşadı. " biliyorsun."

Utanç verici sırlarını tahmin etmesini bu şekilde engelleyebilirdi. Tek yapması gereken onu yatakta tutmaktı.

Bir gürültü Grey'i uyandırdı. Bir an için kafası karışmıştı. Neredeydi o?

Sonra yanındaki sıcak bedeni hissetti ve nerede olduğunu anladı. Beatrice ile. *Onun* evinde. Bu da uyuyakaldığı anlamına geliyordu. Ve o da öyle. Pencereden gelen ışığa bakılırsa sabahın erken saatleriydi. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Gitme vakti çoktan geçmişti.

Tam o anda uyku sersemi beynine bir ses kaydedilmeseydi yataktan fırlayacaktı: bir silahın kurma sesi.

"Ayağa kalk! Şimdi!"

Vay anasını. Grey bu sesi tanıyordu. Ve bunun sonu iyi bitmeyecekti. Beatrice onun yanında uyandı. "Neler oluyor?"

"Sevgilin ölmek üzere, sevgili kardeşim," dedi Wolfe, Grey'in omurgasını altüst edecek kadar ölümcül bir sükûnetle. "Muhtemelen ona veda etmelisin."

"Joshua?" Beatrice yatakta doğruldu ve yorganı göğüslerine bastırdı. Tanrı'ya şükürler olsun ki gecenin bir vakti yatak örtüsünün altına girmişlerdi. "Joshua, kaldır şu şeyi!"

Grey bir laneti bastırdı. Ona meşru bir evlilik teklifinde bulunana kadar kardeşinin gözündeki itibarını korumak için şimdiye kadar gitmeyi planlamıştı. Ama Wolfe'un ona attığı öldürücü bakış, Grey'in bu dikkatsizliğinin bedelini muhtemelen hayatıyla ödeyeceği anlamına geliyordu.

Wolfe Beatrice'i görmezden geldi. "Bu ne *cüret*?" diye hırladı Grey'e. "O benim kız kardeşim, Tanrı aşkına!"

Grey savunulamayacak bir şey için savunma bile yapamadan Beatrice konuştu. "Onunla birlikte olmayı ben *seçtim*. Neden umursuyorsun ki? Zaten çoğu zaman burada değilsin."

Grey inledi. Yapması gereken son şey, kardeşini onu nasıl yüzüstü bıraktığını hatırlatarak kışkırtmaktı.

Ve Wolfe bunu açıkça hissetti, çünkü tüfeğinin namlusunu Grey'in kafasına doğru indirdi.

"Kes şunu!" dedi. "Onu burada istedim."

Wolfe'un yüz ifadesinden kararsız olduğu anlaşılıyordu. "Ama Beatrice ..." "Git," dedi Grey'e alçak bir sesle. "Onunla ben ilgilenirim."

Grey buna izin vermeyecekti. Yataktan kalkarak çıplaklığından utanmadan Wolfe'un karşısına geçti. "Beatrice ve ben evleneceğiz," dedi ve kelimeler ağzından çıktığı anda bunun doğruluğunu fark etti.

Bu Wolfe'u şaşırttı. Ama sadece bir anlığına. "Onunla evlenemezsin."

"Lanet olsun, yapamaz!" Beatrice ağladı.

"O başka biriyle nişanlı, ördekçik," dedi kardeşi Grey'i duraksatan bir şefkatle. Ta ki sözlerinin geri kalanı anlaşılana kadar.

Grey çekmecelerinin olduğu yere doğru yürüdü ve onları üzerine çekti. "Ben kimseyle nişanlı değilim."

Wolfe yatağın üzerine bir gazete fırlattı. "Hayır mı? *Times* farklı söylüyor."

Gazeteyi eline alan Grey, nişanlandığına dair bir duyuru olduğu anlaşılan habere göz gezdirdi. Nefesinin altında küfretti. "Bu bir yalan."

"Öyle mi?" Binbaşı kız kardeşine baktı. "Sevgilinizin Vanessa Pryde adında bir kadınla evlenmek üzere nişanlandığını yazıyor."

Grey binbaşıya kaşlarını çatı. "Vanessa ya da başka biriyle nişanlı değilim. O benim kuzenim. Onunla evlenmek gibi bir niyetim yok."

Beatrice gazeteyi ondan kaptı. Okurken yüzü düştü. "Burada öyle yazmıyor." Kalbi kırık bakışlarını ona çevirerek çarşafı üzerine sardı ve yataktan çıktı.

Lanet olsun teyzesine! Grey onu Vanessa'ya bağlamak için yapılan tüm girişimlere direndiğine göre, belli ki lanet kadın meseleyi kendi ellerine almaya karar vermişti.

Elbiselerini giyerken Beatrice', "Babamın mezarı üzerine yemin ederim ki bu bir yalan," dedi. "Ne Vanessa ne de ben birbirimizle evlenmek istiyoruz. Ama teyzem Vanessa'yı asla ekmeyeceğimi ve böylece kuzenimin itibarını zedeleyeceğimi düşündüğü için bu konuyu zorlamaya çalışıyor. Evlenmek istediğim tek kadın *sensin*."

"Neden?" diye sordu. "Daha önce benimle evlenmek istememiştin."

"Masumiyetini aldım," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu da seninle evlenmem gerektiği anlamına geliyor."

Kız irkildiğinde yanlışı bir şey söylediğini anladı. "Ne kadar gurur verici."

", kastettiğim bu değildi."

Geceliğinin durduğu yere doğru yürüdü ve bir şekilde onu giymeyi başardı, bir yandan da çarşafı ile iffetini korumaya devam etti. "O zaman ne demek istedin?"

"Seni istemiyor," dedi kardeşi. "Ve senden daha iyisini hak ediyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Grey giyinmeye devam ederken havladı.

Bu Wolfe'u şaşırtmış gibiği. Sonra Grey'le alay etti. "Bu yüzden mi kendini başka bir kadınla nişanlıyorsun?"

"Ben değilim!" Kravatını bağlarken Beatrice'e döndü. "Seninle özel olarak konuşmam gerek, tatlım."

"Cehenneme kadar yolun var!" Wolfe homurdandı.

Beatrice kardeşine baktı. "Majesteleriyle konuşmama izin verin." Wolfe sertleşince alçak sesle, "Hadi Grey. Seni vurmadan önce bu işi halletmeliyiz."

Grey onun kendisini koridora çekmesine izin verdi. Ama ağabeyinin duyamayacağı bir yere geldiklerinde onu omuzlarından yakaladı. "Evlenmemiz gerektiğini *biliyorsun*. Gecenin yarısını amcan gibi davranarak geçirdiğimin farkındayım ama önemli olan tek bir konuda ondan farklıyım. Ben bir centilmenim."

Amcasının bir centilmen olmadığı hakkında söylediklerini açıkça hatırlayarak ona bakmaya devam etti.

Devam etti. "Seninle yatmak için buraya geldiğim anda evlilik teklif edeceğimi biliyordum. Saygıdeğer bir köylü kızını yatağa atıp sonra da onu mahvolmaya terk eden aşağılık bir baştan çıkarıcı gibi davranmayacağım. Evlenmeliyiz ve ."

"*Beni* ikna etmek zorunda değilsin."

"Ah." Elini saçlarında gezdirmek için onu serbest bıraktı. "Davranışlarına bakılırsa, bunu yapabileceğimi düşünmüştüm."

Beatrice gözlerini devirdi. "Demek istediğim, *beni* ikna etmek zorunda değilsin; *onu* ikna etmek zorundasın."

"Kimi?"

"Kuzenin Vanessa, seni aptal!"

Öfkeli bir nefes verdi. "Benimle evlenmektense dilinin kesilmesini tercih eden Vanessa mı? O Vanessa mı? İnanın bana, benim ve kuzenimin evlenmesini isteyen tek kişi onun annesi."

"Ve hiç şaşırmadım. Kızı, kocasının rehberliğine ihtiyaç duyan bir ahmağın teki, eğer ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu göremiyorsa."

sen."

İltifat onu kısa sürede kendine getirdi. Ona umut verdi. "Vanessa aptal değil. Ama sen de öyle." Onun kararsız bakışlarına bakarak, "Seninle evlenmek istememin asıl nedeni de *bu*," dedi.

"Yani, beni mahvettiğin için değil mi?" dedi, onun umursamaz sözlerini yüzüne vurarak.

Yüzünü buruşturdu. "Bunu söylememeliydim. Gerçek şu ki, senin gibi bir eşe sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum." Ondan çok fazla şey beklemediği sürece. Ama bu konuşmayı daha sonra, teyzesiyle arasını düzelttikten sonra yapmaları gerekecekti. "Ve buna inanabilmen için dua ediyorum."

"Neye inanacağımı bilmiyorum Grey," diye fısıldadı.

Daha yeni yeni anlamaya başladığı kadına baktı. "O zaman şunu bil. Evlenmek istediğim kişi Vanessa değil. . Buraya geri dönüp seni buna ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama şimdilik hemen Londra'ya gitmeli ve teyzemin ördüğü bu Gordion düğümünü çözmeliyim." Onu çekti. "Yengem ne derse desin, ağabeyin ne derse desin, seninle evlenmek istiyorum tatlım. Sen benim için tek kadınsın."

Gözleri parlayarak ona baktı. "Seni bekleyeceğim."

Bu basit sözler onu göğsünden vurdu, her zaman içi boş, kalbi eksik olarak düşündüğü yerden. Onu istiyordu. Onu beklemeye, onun kendisi için doğru olanı yapacağına güvenmeye hazırdı. Daha önce hiç kimse ona böyle güvenmemişti.

"İyi," dedi, bu kelimenin nasıl hissettiğini ifade edemeyeceğini fark ederek. "*İyi*," diye tekrarladı.

Ona gülümsedi. "Git. Ve çabuk ol. Joshua'yı ben hallederim."

Grey tekrar odaya baktı, Wolfe hala açık kapı aralığından ona bakıyordu. "Seni onunla yalnız bırakmak istemiyorum, özellikle de biz-"

"Havlaması ısırmasından daha kötü, inan bana." Adam ona şüpheyi baktığında, ikisinin de kardeşinin yaptığından şüphelendikleri şeyi düşünerek ekledi, "*Bana* zarar vermeyecek, söz veriyorum. Kendi huysuz tarzıyla beni seviyor."

Duyması gereken tek şey buydu. Kızın alınına bir öpücük kondurdu. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Sonra aceleyle merdivenlerden indi.

Bölüm Yirmi Bir

Grey, hâlâ mutfakta duran ceketini ve yeleğini almadan evden çıkarken Joshua, "Dur, nereye gidiyorsun, seni lanet olası piç!" diye homurdandı ve bir elinde tabancası, diğerinde bastonuyla salona doğru tepindi.

Beatrice hâlâ Grey'in anlattıklarının etkisinde olsa da kapıyı kapattı. "Bırak onu gitsin. Başka bir dükü daha öldürmek istemezsin."

Uh-oh. "Başka bir dük" diye ağzından kaçırmak istememişti ama sabahın erken saatleriydi ve sağlıklı düşünemiyordu.

"Kenara çekil, Beatrice. O alçağın-" Durup ona baktı. "Bekle, *başka bir* dük mü dedin?"

Patlama. "Ben ... um ... şey ... Belli ki beni yanlış duymuşsun." "Tabii ki duydum! Hangi dükü öldürmüş olabilirim ki?"

Yüzünü buruşturdu. Kedi pençesini çantadan çıkarmıştı; geri kalan yolu da çıkarabilirdi. "Armie Amca."

"Ne?!" Sanki hâlâ elinde bir tabanca tuttuğunu fark etmiş ve ona kendisini suçlaması için bir neden vermiş gibi, tabancayı dikkatle çekip yakındaki bir masanın üzerine bıraktı. "Armie Amca'yı neden öldüreyim ki? Adamı sevmezdim ama onu öldürmek için bir nedenim yoktu."

İç çekti. İtirazları samimi ama bu doğruyu söylediği anlamına gelmiyordu. Belki de itiraf etmesi için onu yeterince sarsmanın zamanı. "Sebebi yok mu? Metresi olmayı kabul etmezsem evi elimizden alacağını söyledi."

Kardeşinin yüzündeki kan çekilince gerçeği anladı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Aman Tanrım, *Beatrice*-" diye başladı.

"Boş ver," dedi. Şimdi Grey'in Joshua'nın suçlu olabileceğine inanmasına izin vermemiş olmayı diliyordu. "Önemli değil."

Joshua ona bakmaya devam etti. "Belli ki öyle." Görünüşe söyledikleri kafasına dank etmeye başlamıştı, çünkü bastonuna yaslandı. "Yani diyorsun ki Armie Amca . . . o . . . Amcamız ne zaman böyle alçakça bir tehditte bulundu?"

O anda, Grey'e açıkladığı her şeyi Joshua'ya asla açıklayamayacağını biliyordu. Joshua yıllar boyunca onu koruyamadığı için kendini suçlayacaktı ve zaten geçmişini değiştiremezdi. Hayatında zaten yeterince acı vardı, bir de o eklenmesin.

En iyisi bunu Armie Amca'nın şantajına saklamaktı ki bu da yeterince kötüydü. "Bunu ölmeden hemen önce yaptım," dedi. "Bildiğini sanıyordum."

Joshua'nın gözleri dehşetten kocaman olmuştu. "Hiçbir fikrim yoktu! Neden bana *söylemedin*?"

"Çünkü öğrenirsen ona ne yapacağından korktum. Onu geri çevirdiğim için de bundan bahsetmek anlamsız geldi."

"*Anlamsız mı?*" Yüz hatları öfkeyle kızardı. "Kesinlikle anlamsız değildi, çünkü haklısın, öğrenseydim öldürürdüm. Ve sizi temin ederim ki kimse de bunu yaptığımı bilemezdi, bana güvenin."

Ona bir kaşını kaldırdı.

Ne söylediğini fark ettiğinde, nefesinin altından küfretti. "Ah. Bu yüzden onu öldürdüğümü düşündünüz."

"Bu ... ve ölümünün beni tehdit ettikten hemen sonra gerçekleşmesi."

Joshua kaşlarını çattı. "Şimdi keşke o pisliği öldürseydim diyorum. Bunu düşünmeye nasıl cüret etti-" Durdu, eli bastonunun topuzunu sıkıyordu. "Tanrım, ördekçik, lütfen bana yapmadığını söyle. Sana asla o şekilde el sürmediğini söyle."

"Hayır," dedi kararlılıkla. Bu şimdiye kadar söylediği en kolay yalandı. Yalan söylemeyi sevmezdi, özellikle de kardeşine. Ama bu yapılmalıydı.

Boştaki elini yüzünde gezdirdi. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu konuda her zaman çok kötü olmasaydın yalan söylediğini düşünürdüm."

Her zaman değil.

Ona ince bir gülümseme attı. " neyse, geçmişte kaldı."

"Tam olarak değil." Ona sertçe baktı. "Greycourt da benzer bir teklifte bulundu mu - metresi olursan Sheridan'ı burayı satmamaya ikna edeceğini mi söyledi? Bu yüzden mi senin yatağındaydı?"

"Delirdin mi sen? Bu evi kurtarmak için Armie Amca'ya kendimi vermeyeceksem, neden Grey'e vereyim?"

Kardeşi homurdandı. "Çünkü yakışıklı ve bir kadını nasıl pohpohlayacağını biliyor. En azından Armie Amca'dan daha iyi."

"Bu konuda kesinlikle haklısın, ama hayır, Grey benden metresi olmamı istemedi. Onu duydunuz, beni karısı yapmak istiyor."

Joshua ona acıyan bir bakış fırlattı. "Ah, ördekçik, zengin dükler beş parasızlarla evlenmez-"

"O biri değil," dedi sertçe, kendi korkularını dile getirdiğini duymak istemiyordu. "Onu benim gibi tanıımıyorsun."

"Bana onu nasıl tanıdığınızı hatırlatmayın." Gözleri kısıldı. "Hâlâ salona gidip onu düelloya davet edebilirim."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Eğer bunu denersen Joshua Wolfe, seninle bir daha asla konuşmam. O zaman sokaklarda yaşamak zorunda kalacağım, çünkü sen asılacaksın ve teyzem oğlunu öldürdükten sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyecek."

Joshua salondaki sandalyelerden birine doğru yürüdü ve ağır ağır oturdu. "Demek Armie Amca'yı öldürdüğümü düşündün." Kadın sessiz kaldığında, onu daha fazla yaralamak istemeyen adam başını kaldırıp ona baktı. "Greycourt da öyle mi düşünüyordu?"

Ona ne kadarını söyleyeceğini tartıştı. Ama neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyordu. "Senin yapmış olabileceğini tahmin etti. Ama bunun Armie Amca'nın evi satma planlarını engellemek için olacağını düşünüyordu."

Joshua yüzünü buruşturdu. "Umarım ona mal mülk için kimseyi öldürmeyeceğimi söylemişsindir. Yoksa şüphelerini sadece yatağını onunla paylaşman için sana şantaj yapmak için mi kullandı?"

Sinirli bir nefes verdi. "Grey'in benden faydalanması için yollar icat etmeyi bırakmalısın. Sana söyledim, onunla birlikte olmak istedim. Eğer bir şey varsa, *onu* baştan çıkardım." Bu söz Joshua'nın ona ters ters neden olunca, "O senin düşündüğün gibi biri *değil*," diye ekledi.

Joshua'nın çenesinde bir kas çalıştı. "Bu arada, öz kardeşinin bir katil olduğunu düşünüyorsun."

Ayaklarının dibinde diz çökerek ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "İşte tam da bu yüzden şüphelerimi sana hiç söylemedim. Çünkü asılsız oldukları ortaya çıksaydı seni gereksiz yere incitmiş olurum. Ama gerçek şu ki, böyle bir şeyden sadece beni korumak için öldürebileceğini bildiğim için şüphelendim. Bu da ne kadar önemseydiğinizi bildiğimi gösteriyor."

Gözlerini ona dikti. "etmesem bile mi? Bana bir şey olursa seninle ilgilenmenin bir yolunu henüz bulamamışken mi?" Ağır bir nefes aldı. "Başını sokacak bir çatı bile sağlayamayıp seni kendini Greycourt gibi bir adama satmaya zorlayabilecekken mi?"

"Ben kendimi satmadım! Onu *seviyorum*, Joshua."

Adam gözlerini kırptırınca ne söylediğini anladı. Söyledikleri doğrudu. Grey'i seviyordu, geçmişinden ve şüphelerinden bahsetme konusundaki isteksizliğine rağmen. Onun zekâsını, nezaketini ve Armie Amca'yla olanlar için *kendisini* suçlamamasını seviyordu.

Grey'le tanışana kadar, Joshua'ya bile istediği zaman istediği şeyi söylemekte kendini hiç özgür hissetmemişti. Bu ne kadar harikaydı!

Grey'in de kendisiyle aynı özgürlüğü hissetmesini ne kadar isterdi. Belli ki hissetmiyordu, yoksa Grey'in ailesiyle ilgili sorularına cevap verirdi. Ama şimdilik onunla evlenmesini istemesi yeterliydi.

"*Seni* seviyor mu?" Joshua sordu.

"Bilmiyorum. Bunu için bize fazla şans vermedin, biliyorsun."

Yüz ifadesi sertleşti. "Evet. Vanessa denen kadınla nişanlı olmadığına seni ikna etmeye çalışmakla meşguldü."

Ayağa fırlayarak ona ters ters baktı. "Peki. Gerçeği kendi gözlerinle görene kadar söylediklerime inanmayacaksın. O yüzden aynı fikirde kabul edelim, olur mu? Benim için geri dönecek. Göreceksin." Ona doğru eğildi. "Ve geldiğinde, evliliğe rıza göstereceğine söz vermelisin."

". "

Doğrudu ve ona şüpheyile bakmaya başladı. "Ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiym. Çünkü geri dönmeyecek. En azından yanında yeni bir nişanlısı olmadan."

"Ooh, çok sinir bozucu olabiliyorsun!" Topuklarının üzerinde dönerek yatağına geri dönmek üzere uzaklaştı.

"Armie Amca'nın öldüğü gece ile ilgili herhangi bir şüpheniz kaldıysa, o gece Leicester'da olduğumu kanıtlayabilirim."

Ona bakmak için döndü. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Muhtemelen buraya dönmek, Armie Amca'yı atından indirip boynunu kırmak ve kimse gittiğinizi fark etmeden oraya geri dönmek için bolca vaktinizin olduğu bir handaydınız."

"Aslında bir handa değildim. Bir kadınla birlikteydim."

"Bir kadın!" Adamın ne tür bir kadından bahsettiğini anladığında ağzı açık kaldı. Zavallı karasevda! Gwyn hayal kırıklığına uğrayacaktı!

"Ama düşündüğünüz gibi değil," dedi.

Ve böylece Joshua Leicester'a neden bu kadar sık gittiğini açıklamaya başladı.

Saat ondan kısa bir süre önce Beatrice yataktan kalktı ve Armitage Hall'a gitmek üzere giyindi. Saat on genellikle dışarı çıkma dersleri için geldiği saatti. Bir o yana bir bu yana dönüp durduktan, Joshua ve Grey'in söylediği her şeyi düşündükten ve Grey'le geçirdiği o nefis anları tekrar tekrar yaşadıktan sonra bugün pek de havasında değildi. Bu da uyumasını çok zorlaştırıyordu. İnsanların arasında olmak daha da zorlaşacaktı.

Ama Armitage Hall'a gitmezse nedenini merak edeceklerdi ve Grey'le birlikte bir şeyler yaptıklarına dair kimsenin spekülasyon yapmasını istemiyordu.

. . . şey . . . ne yaptıklarını.

Ayrıca Lydia Teyze'nin Grey'in nişanlandığı haberini nasıl karşıladığını görmek istiyordu. Ailesi *bir şeyler* biliyor olmalıydı. Elbette kimseye söylemeden Londra'ya gitmiş olamazdı.

Ancak salona girdiğinde, ortalığı kargaşa içinde buldu. Çünkü görünüşe göre Grey'in yaptığı tam olarak buydu.

-Kimse ortaya çıkmadan önce arabasına atlayıp Londra'ya gitmişti. Buna ne anlam vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Uşakları koşuşturup duruyordu.

ayak işleri yapılıyor, damatlar sorgulanıyor ve bir hizmetçi kahvaltı salonundaki hanımlara daha fazla çay getirmekle görevlendiriliyordu.

Hatta Sheridan'ın bir köşede uşağı azarladığını bile duydu. "Ne demek sabahın erken saatlerine kadar içeri girdiğini görmediniz? Hangi cehennemdeydi?"

Sheridan tarafından fark edilmemeyi umarak, telaşlı hizmetkârların arasından bir hayalet gibi geçti ve koridordan geçerek kahvaltı salonuna yöneldi. İçeri girer girmez teyzesi tarafından karşılandı.

"Oh, Bea, bu çok korkunç. Grey'in bize hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum! Senin ve onun ... ikinizin . . ." Beatrice boş gözlerle ona bakınca Lydia Teyze nefesinin altından hiç de kadınsı olmayan bir küfür mırıldandı. "Bilmiyorsun! Tanrım, çok özür dilerim. *Times*'i gördüğünü sanmıştım. Ama tabii ki görmedin. Neden ki? Sen ve Joshua'nın-

"Grey Vanessa ile nişanlandı," dedi Gwyn açık açık. "Sinsi piç kurusu."

Annesi ilk kez onun dilini düzeltmedi.

"Vanessa'yı biliyorum," dedi Beatrice. "Joshua bir kopyasını gördü *Times*'a götürüp bana getirdi."

Gwyn'in gözleri ani bir sıcaklıkla parladı. "olduğuna eminim. Muhtemelen ağabeyimin karakterini kötülemekten çok memnundu." İçini çekti. "Gerçi şu anda ona seve seve katılabilirim. O küçük Vanessa'yla evlenmek için planlar yaparken Grey ne cüretle bize seni önemseydiğini düşündürür Bea?"

Sheridan içeri girdiğinde Beatrice nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. "Pençelerini kınına sok, Gwyn," diye mırıldandı. "Olayların görüldüğü gibi olmadığına eminim."

"Oh, öylesin, değil mi?" Gwyn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Siz dört *erkek* her zaman birbirinize destek olursunuz. Bu sefer çok ileri gitti, Bea'mız gibi duyguları olan genç bir kadını yönlendirdi."

Gwyn'in endişesi onu etkilemiş olsa da Beatrice, "Beni o yönlendirmede," dedi. "Biz sadece arkadaşız."

Diğerleri hep bir ağızdan homurdandığında dilini ısırды. Gerçekten, *hiç* inandırıcı yalan söyleyemez miydi?

"Grey bana Vanessa'ya ilgi duymadığına dair yemin etti," dedi Sheridan. "Yalan söylediğini de sanmıyorum."

"Ayrıca," diye araya girdi Lydia Teyze, "eğer ona evlenme teklif etseydi, eminim annesine söylerdi." Yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. "Söyemez miydi?"

Bu onu öldürüyordu. Her şeyi açıklamak istiyordu ama yapamıyordu. Uzak durmalıydı. "Belki de eve gitmeliyim. Her zamanki derslerimizi yapacakmışız gibi görünmüyor."

Onu görmezden geldiler. Sheridan kendine biraz çay koyduktan sonra ona karanlık bir bakış fırlattı. "Dün gece Grey'i gördün mü? Buradan ayrılırken ilgilenmesi gereken bir şey olduğunu söyledi. Sonra saatlerce dışarıda kaldı. Seninle konuşmaya gidebileceği izlenimine kapıldım."

Bütün gözler ona döndü. Patlama. Yalan söylemeyi düşündü ama son zamanlarda bu pek işe yaramıyordu. "Evet. Onu gördüm. Joshua'yı aramaya geldi ve ben de ona kardeşimin Leicester'da olduğunu söyledim. Sanırım oraya gitti." Bu doğrudu. Çoğunlukla.

Sheridan'ın ifadesi netleşti. "Bu mantıklı. Bütün gece neden dışarıda olduğunu açıklıyor."

"*Bütün gece* dışarıda mıydı?" dedi annesi. "Ne için? Adam döndüğünde neden Joshua'yla konuşmadı?"

Rahatsız görünme sırası Sheridan'daydı. Çayına biraz şeker karıştırdı. "Sanırım o ... Belki Grey'in bazı fikirleri vardı." Elindeki çay bardağını bıraktı. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Bakalım başka birinin bir tahmini var mı?"

Ve onlar onu durduramadan odadan çıktı.

"Bu çok tuhaftı." Gwyn kardeşinin ardından baktı. "Sanırım söylediğinden daha fazlasını biliyor. Ne olduğunu öğrenmeye gidiyorum." O da kapıdan dışarı çıktı.

Beatrice artık kaçıp kaçamayacağını merak ederek öylece durduğunda Lydia Teyze masayı işaret etti. "Gel biraz kahvaltı et, canım. Henüz gitme. Sakıncası yoksa bana eşlik et."

Beatrice içini çekerek, "Elbette teyze. Memnuniyetle."

Teyzesi bir sandalyeye kayarken, Beatrice büfedeki tabağı doldurmaya gitti. Teyzesinin bakışlarının kendisini delip geçtiğini hissedebiliyordu.

Oh, canım.

"Söyle bana Bea, dürüst olmanı istiyorum," dedi teyzesi. "Grey seni incitecek hiçbir şey yapmadı, değil mi?"

Henüz değil.

Beatrice elinde tabağıyla durakladı. Sonra kocaman bir gülümseme takındı ve teyzesiyle yüzleşti. "Saçmalama. Oğlunuz da dahil olmak üzere herkes bana karşı fazlasıyla nazik davrandı."

Teyzesi bunu olduğu kabul etmiş görünüyordu. "*Annesine* karşı pek nazik davranmadı, lanet olsun ona. Ve açıkçası, onca insan varken Vanessa'yla evleneceğine inanamıyorum. Anladığım kadarıyla Vanessa onun için bir kuzenden çok kız kardeş gibi olmuş ve insan kız kardeşiyle evlenmez."

Kız kardeş mi? Bu kelime Beatrice'in ruh halini hafifletti.

"Onun kalbini kıracağından endişeleniyorum," diye etti Lydia Teyze.

"O çok .

. . aşka kapalı, kimseye güvenmekten korkan."

Beatrice bile *bunu* fark etmişti. "Bu nişanı açıklayabilir," dedi. "Kız kardeşi olarak gördüğü bir kuzen güvenli ve mantıklı bir seçim olacaktır. Kalbini vermek zorunda kalmazdı." Bu sözleri söylerken bile mantıklı olduklarını fark etti. "Prydes'lerle yaşadığı günler boyunca muhtemelen aileyle yakınlaştı."

"Bundan şüpheliyim." Annesi pencereden dışarı, çimenlere baktı. "Onlarla geçirdiği hayatın mutlu bir hayat olmadığına eminim."

Beatrice bunu tahmin etmişti ama Grey'in öz annesinden bunu bu kadar açık bir şekilde duymak kalbine bir ok gibi saplandı. "Nereden biliyorsun?" Elinde tabağıyla teyzesinin yanına oturmak için geldi ama şu anda yemek onu ilgilendirmiyordu. "Sana söyledi mi?"

"Yapmak zorunda değildi. Döndüğümüzden beri bana karşı garip davranıyor. Bir an nazik davranıyor, sonra benden kaçıyor. Ve Thorn'un bana anlattıklarından, Eustace'ın ona kötü davrandığından korkuyorum."

"Ne tür şeyler?"

"Grey Pryde'ların evinden yirmi bir yaşında ayrılmış ve bir daha geri dönmemiş. Elbette halasını ve eniştesini toplum içinde görmekten kaçınamazdı ama Thorn onlarla neredeyse hiç konuşmadığını söylüyor."

"Vanessa'nın ilk çıkışına yardım ettiğini sanıyordum."

"Öyle yaptı. Onu sosyeteye tanıtmak için kendi evinde bir balo verdi, arkasında bir dük olmasının ona yardımcı olacağını biliyordu."

daha yüksek çevrelerde. Thorn da katılmıştı. Grey'in ailesiyle neredeyse hiç konuşmadığını ve düşün biter bitmez Grey'in onlardan iyice uzaklaştığını söyledi. Tabii artık amcası öldüğüne göre Grey'in sadece teyzesiyle uğraşması gerekiyor."

Beatrice gözlerini tabağına dikti. "Thorn'un bilmediği *nasıl* kötü muamele gördü, mi?"

"Thorn hiçbir zaman Grey'in kötü muamele gördüğünü tam olarak söylemedi, sadece bundan şüphelendiğini söyledi. Grey de bana hiçbir şey söylemedi. Sanırım beni ayrıntılardan uzak tutmak istiyor."

"Bu muhtemelen akıllıca, sence de öyle değil mi?" Beatrice uzanıp Lydia Teyze'nin elini tuttu. "Bilmek istemezsin."

"Sanırım. Ama endişeleniyorum ..." Teyzesi Beatrice'in elini sıktıktan sonra bıraktı. "Ondan vazgeçmekten gerçekten nefret ediyordum ama o aptal vasiyetname buna mecbur olduğumu söylüyordu. Hatta vasiyeti bozmayı bile düşündük ama Eustace Grey'i almaya geldiğinde çok anlayışlı görünüyordu ve Maurice de Grey'in uygun düğün davranışlarını öğrenmesinin iyi olacağını söyledi. Ayrıca Grey gitmeye hevesli görünüyordu. Onun için en iyisinin bu olduğunu düşündüm."

Lydia Teyze yüzüne kazınmış acıyla çayını yudumladı. "Gitmesine izin vermek beni neredeyse öldürüyordu. Onu bir daha ne zaman göreceğimizden emin değildim. Savaşlar, kocamın kariyeri ve çocuklar arasında bu kadar uzun yıllar geçeceğini hiç hayal etmemiştim. Thorn bana Grey'in reşit olduğunda, amcasının devreye girip onları yönetmeye çalışmasından korktuğu için mülklerini terk etmeyi reddettiğini söyledi. Thorn, Eustace birkaç yıl önce ölene kadar Grey'in kendini rahat hissetmediğini söyledi."

Beatrice iç çekti. Lydia Teyze onu cevaplardan çok sorularla baş başa bırakmıştı. "Yani Grey sana bundan hiç bahsetmedi."

Teyzesi yere yığıldı. "Bana asla önemli bir şey söylemez."

Beatrice'e de önemli bir şey söylememişti. Konuyu geçiştiriyor, anılarını ima ediyordu. Bu onu hayal kırıklığına uğrattı.

Ona en içten duygularını göstermeyen bir adamla mutlu yaşayabilir miydi? Onu sevdiğini asla söyleyemeyen, geçmişini gizli tutan bir adamla?

Ne yazık ki bilmiyordu. Ya yapamazsa? Ona ne olacaktı?

Belki de öğrenmeliydi. "Lydia Teyze, ailenin çeyiz evini satabileceğine dair söylentiler duydum. Bu doğru mu?"

Teyzesinin kaşları çatılmıştı. "Sheridan bunu düşündü, evet. Çeyiz evi ipotekli değil, bu yüzden onu satmak bize çok ihtiyaç duyduğumuz fon fazlasını sağlayacaktır." Lydia Teyze Beatrice'in elini tuttu. "Ama böyle bir şey olursa, sen ve Joshua'nın bu evde her zaman bir yeriniz olacak."

Beatrice'in bunu duyunca duyduğu rahatlama, Joshua'nın böyle bir sadakayı asla kabul etmeyeceği endişesiyle gölgelendi. Eğer Grey'in evlilik teklifi gerçek değilse.

Joshua ve onun için hayat çok daha karmaşık bir hal almak üzereydi.

Bölüm Yirmi İki

Grey arabacısına rüzgâr gibi sürmesini söylediği ve adam da onun sözünü dinlediği için, *Times* büroları akşam için kapanmadan önce kasabaya varmışlardı. Tanrıya şükür. Londra'ya giden bozuk yollarda ilerlerken Grey, Vanessa'nın itibarını kurtarmak için, *Times* kabul ettiği sürece işe yarayabileceğini düşündüğü bir plan yapmıştı.

Neyse ki Grey gelir gelmez kâtip onu genel yayın yönetmeniyle görüşmesi için içeri aldı. Beatrice ve kardeşi bunun farkına varamayacak kadar aptal olsalar da, dük olmanın *bazı* avantajları vardı. Grey, genel yayın yönetmeninin işbirliğini kazanmak için birkaç tehdit savurdu ve ardından büyük miktarda para teklif etti.

Sonra da dişi aslanı ininde saklamak üzere teyzesinin Londra'daki evine doğru yola koyuldu. Arabacı teyzesinin evinin önünde durduğunda Grey'in midesi çalkalanmaya başladı. Reşit olup buradan kaçtığından beri buraya gelmemişti ama burası hâlâ acı dolu anılar barındırıyordu.

Ama bunu Beatrice ve Vanessa için yapıyordu. Sadece bu düşünce bile onu arabadan çıkmaya ve merdivenleri tırmanmaya itti. En azından Cora Teyze lanet olası kocasıyla birlikte mezara girene kadar bir daha geri dönmek zorunda kalmayacaktı.

İçeri girdiğinde, uşak onu arayanlara "açık" olmadığına ikna etmeye çalıştı.

Grey en diktatör sesiyle, "Ben onun yeğeniyim, Greycourt Dükü," dedi. "Ve hanımın öldüğünde, burası benim olacak. Yani gazabıma uğramak istemiyorsan-"

Adam Grey'in emrini yerine getirmek için acele etti.

Cora Teyze ortaya çıkmadan önce Vanessa müzik odasından çıkıp onu bir kenara çekti. "Bir Şeyler *yapmak zorundasın*. Beni affet, ama sen ve ben kesinlikle evlenemeyiz!"

"Katılıyorum." Onu çenesinin altından kucakladı. "Ama ben bunun baktım. Merak etme, her Şey yoluna girecek."

"Nasıl? Annem zaten benim haberim olmadan gazeteye koydurmuŐ, bu da Şu anlama geliyor-"

Bir daha asla duymamayı umduğu bir ses araya girdi. "Görüyorum ki niŐanlını ziyarette gelmişsin." Teyzesi zarif bir akşam yemeği elbisesi giymiş ve krem rengi bir gülümsemeyle tonozlu merdivenden indi.

"Anne!" Vanessa ağladı. "Bunu bize nasıl *yaparsın*? Grey benimle evlenmezse hepimiz rezil olacağız ve ben asla bir koca bulamayacağım!"

Grey, Vanessa'ya son derece soğukkanlılıkla, "Affet beni, tatlım, ama mesele de bu," dedi.       Cora Teyze bir yılan gibi, rakibinde herhangi bir tereddüt ya da korku sezdiğinde hemen saldırırdı. "Annen evlilik işine yeterince hızlı giremediğimize karar verdi, bu yüzden evlenmek *zorunda kalmamızı* sağladı."

Teyzesi ona doğru yaklaştı. "Neden bilmiyorum. *Times*'ın sadece yaygın dedikodulardan bahsettiğine eminim."

"Ağzından çıktığı gibi demek istiyorsun." Kendisine ailevi Őefkatin zerresini bile göstermemiŐ olan kadına baktı. Kocası ona zorbalık ederken onu görmezden gelen ve kocası öldükten sonra, kızı istese de istemese de Grey'in onunla olan bağından kızı için elinden geleni yapmayı kendine görev edinen kadına.

Grey ilk kez onun gözlerindeki korkuyu fark etti. G r nd ğu kadar kendinden emin değildi. Kartını oynamıştı ama eli kazanacağından emin değildi. Ve bu süreçte kızının itibarını riske atmış olması onu çileden çıkarmıştı. Bu Vanessa için hiç de adil değildi.

"Vanessa," dedi Cora Teyze, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "neden yeğenim ve ben bu işi sen yukarı  ıkmıyorsun?"

"Kal Vanessa," diye emrederek halasının kaşlarını  atmasına neden oldu. "Bu seni de ilgilendiriyor, bu yüzden tamamını duymalısn."

Cora Teyze saldıracak bir yer arayarak onun etrafında dönerken, Vanessa endişeyle ondan annesine baktı. "Duyacak ne var? Kızım haklı, onun itibarını yok etmek istemiyorsan, onunla evlenmek zorundasın. İlan *Times gazetesinde*. Artık bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Sence değil mi?" Kıkırdadı ve teyzesinin duraksamasına neden olan bir anlık zafer duygusuna kapıldı. Onun zayıflığı olarak gördüğü şey üzerine kumar oynamıştı - Vanessa'yı koruma eğilimi.

Neyse ki, unvanı almak için bu evden ayrıldıktan sonra, kızı aracılığıyla bile olsa ona zorbalık yapma gücünü kaybettiğini unutmuştu. "*Times*'a koşmadan önce bana danışma zahmetine girmemiş olmanız çok yazık. Çünkü o zaman zaten Bayan Beatrice Wolfe ile nişanlı olduğumu öğrenmiş olurdunuz."

"Sheridan'ın kuzeni mi?" Vanessa haykırdı.

Başını sallayarak teyzesiyle göz göze gelmek için eğildi. "Ben de *Times*'a önce benimle konuşmaları gerektiğini ve eğer haklarında dava istemiyorlarsa, kuzenimin adını gerçek nişanlımın adıyla karıştırdıklarını açıklayan bir düzeltme yazısı yayınlayacaklarını söyledim. Kabul edecek kadar naziktiler. Ve *yarın* sabah gazetede bu haber yer alacak."

Kadının yüzü griye döndüğünde okunun hedefi vurduğunu anladı. "Buna pişman olacaksın. Bütün arkadaşlarıma bunu inkar edeceğim. Vanessa'mı kandırdığını ve şimdi de metresinle evlenmek istediğini söyleyeceğim. Karalayacağım-"

"Böyle bir şey yapmayacaksın, anne!" Vanessa ağladı. "Sana söyledim, ikimiz de diğeriyle evlenmek istemiyoruz. Ve eğer benim ya da Grey hakkında böyle gerçek dışı şeyler söylersen, bunların yalan olduğunu iddia ederek senin yanında olacağım."

Annesi ona kaşlarını çattı. "Sus artık, seni aptal herif. O bir dük!"

"Onu rahat bırak," diye tersledi Grey. "Eğer bir daha masal yaydığını duyarsam -örneğin, benim 'ahlaksız bekarlardan oluşan gizli çetem'le ilgili başlattığın masal gibi-"

Vanessa'ya ya da sevdiği başka birine zarar vermek için geri dönmeyecek neyle tehdit edebilirdi? Teyzesinin hiç vicdanı yoktu.

Belki de Cora Teyze'nin açgözlülüğüne başvurmanın zamanı gelmişti. Ne de olsa bunu karşılayabilirdi. Her ne kadar onu entrikaları için ödüllendirmekten nefret etse de, bu çılgınlık sona ermeliydi.

"Vanessa'nın çeyizini iki katına çıkarsam ne olur?" dedi. "O zaman istediği kocayı elde edebilir."

Vanessa'nın şairi bile, her ne kadar Grey hala bunun çok akılsızca bir seçim olduğunu düşünse de.

"Duble mi?" Cora Teyze ciyakladı. Onun kafasının içinde miktarı hesapladığını görebiliyordu.

"İki katı," diye onayladı.

"Ama Grey, bunu yapmamalısın-" Vanessa başladı.

"Sessiz ol kızım," diye emretti annesi. "Eğer parasını saçmak istiyorsa, bırak saçsın. Tanrı biliyor ya, çocukken onun için yaptığımız onca şeye rağmen yıllar boyunca yaptığı nankörlükten sonra bunu hak ediyoruz."

"Benim için mi yaptın?" Geçmiş tüm çirkinliğiyle geri geldi ve görüşünü kırmızı bir sis kapladı. "*Benim için mi?* İkimiz de senin ve amcamın benim için ne yaptığınızı ve yapmadığınızı biliyoruz. Hiçbir zaman benim tarafımı tutmadınız, bana şefkat ya da teselli sunmadınız." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bir kez bile küçük bir çocuğun ihtiyaçlarını açgözlülüğünün önüne koymadın."

Hiddetinden ürktüğü belli olan teyzesi bir adım geri çekildi. "Sadece söylüyorum-"

"Konuşmayı kesmeni öneririm anne," dedi Vanessa. "Grey onun akrabası olduğumuzu unutmadan önce."

Öfkesinin ortasında Vanessa'nın alçak sesi ona ulaştı ve onu şimdiki zamana geri çekti. Grey nefes almak, kendini sakinleştirmek için mücadele etti.

. . hiçbir şey yapmamış olan kadının boğazını sıkmamak için -hiçbir şey -On yaşındaki çocuğu amcasından korumak için.

Vanessa onun öfkesini kontrol altına almak için verdiği mücadeleyi izlerken, "Anne, yukarı çık," diye emretti. "Bu pazarlığı bitireceğim."

Annesi tereddüt edince Grey, "En iyisi kızını dinlemek Cora Teyze," dedi.

Yaşlanan yüzünü buruşturan alarm, merdivenleri hızla çıkmak için döndü. Ama yarı yolda durup ona baktı. "Çeyizinin iki katı demiştin! Sakın unutma!"

Yolun geri kalanını aceleyle çıktı ve gözden kayboldu.

Vanessa elini onun koluna koydu. "Annemle babamın sana karşı her zaman çok kötü davrandıklarının farkındayım. Yine de, belki de geçmişte geride bırakmanın zamanı gelmiştir."

"Belki," dedi kayıtsızca. Kötü muamele ve kalp kırıklıklarıyla dolu bir gençliği nasıl geride bırakacaktı? Şu anda bile içinde öfke kabarmadan bunu zar zor düşünebiliyordu; bu lanet olası eve tekrar dönmüş olmanın şiddetlendirdiği bir duyguydu bu.

"Eminim yeni eşiniz bu konuda size yardımcı olacaktır." Vanessa onun yüzünü aradı. "Anneme doğruyu söylüyordun, değil mi? Bayan Wolfe'la evleneceğini?"

Öfkesini daha da yatıştırmak için Beatrice'in bir görüntüsü zihninde canlandı ve yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Evet. Ayarlanabildiği anda."

"Ona çok aşıkmiş gibi görünüyorsun."

"Korkunç," diye yalan söyledi, aksini söylerse ardından gelecek sorgulamayı istemiyordu. Yoksa bu bir yalan mıydı? Artık o kadar emin değildi. "O şimdiye kadar tanıdığım tüm kadınlardan farklı. Kendine ait bir aklı var ve bunu dile getirmekten korkmuyor."

"Seninle bile mi?"

"Özellikle de benimle," dedi kuru bir sesle. "Bu açıdan sana oldukça benziyor."

"Oh, canım. O zaman ona dünyadaki tüm şansları diliyorum. Buna ihtiyacı olacak." Adam kaşlarını çatınca güldü ve "Cidden, ondan hoşlanacak mıyım?" dedi

Tek kaşını kaldırdı. "İkinizin hırsızlar kadar kalın kafalı olacağınızdan oldukça eminim. Birlikte başınızı ne tür belalara sokacağınızı düşündükçe ürperiyorum."

Ona gülümseyerek baktı ve rahatladı. "Oh, harika! Başka bir can dostuna ihtiyacım var." Gizlice fısıldamak için yaklaştı, "Özellikle de annem seni kaybettiğim için bu kadar öfkeliyken."

"Ona bana hiç sahip olmadığını hatırlatırsan iyi olacaksın."

Vanessa çenesini yukarı kaldırdı. "Ona şu iki kat çeyizi hatırlatırım, o *zaman* iyi olur."

Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Şimdi o çeyizi çok çabuk harcama. Ve onu lanet olası bir şaire verme."

"İki katına çıkarmanın koşulu bu mu?" diye sordu kısık gözlerle.

İç çekti. "Öyle olduğunu söylesem bir şey fark eder mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Merdivenlerden yukarı baktı. "Sence annen sözde nişanlandığınızı sosyetedan birine bizzat söylemiş midir? Çünkü eğer , planım işe yaramaz. Bu yüzden şehirdeyken başka kimlerin sessizliğini satın almam gerektiğini bilmem gerekiyor."

"söylediğini sanmıyorum. Siz gelip işleri kurtarana kadar onunla hiçbir yere gitmeyi reddettim. Ve sen oldukça hızlı olduğun için-"

"Sanki bana bir seçenek sunmuş gibi. Müstakbel eşimin bir başkasıyla nişanlandığım haberini nasıl karşıladığını tahmin edebilirsiniz."

"Olamaz! Zavallı Bayan Wolfe." Ona göz kırptı. "Ama eminim senin gibi ahlaksız bir adam onu nasıl güzelleştireceğini bilir."

Öyle olmasını umuyordu. "Lafı açılmışken, onun korkularını yatıştırmak için hemen Sanforth'a dönmeliyim." Ve kimin kimi öldürdüğü -eğer biri birini öldürmüştse bile- meselesini bir an önce kapatarak Beatrice'le evliliğine ikisi için de temiz bir sayfa açarak başlayabilirdi.

"Tabii ki!" Ona sarıldı. "Ve *teşekkür* . Sana olan borcumu asla ödeyemem."

"Benimle evlenmeye zorlanmana izin vermek mi?" Kadın yüzünü buruşturunca, adam kıkırdadı. "Gururum mu okşandı yoksa aşağılandım mı bilemiyorum. Ama bir daha bana ihtiyacın olursa, gazetelere nişan ilanı vermekten daha az dramatik bir şey dene."

"Yapacağım." Ona muzip bir sırıtış fırlattı. "Ama hiçbir söz vermiyorum."

Bunun üzerine, gitmeyi seçti. Vanessa evlendikten sonra bir adamla neşeli bir dans yapacaktı. Tanrıya şükür bu o olmayacaktı.

Yine de, arabacısı gecenin karanlığında uzaklaşırken, onun sözlerini aklından çıkaramıyordu: *Ama belki de geçmişini geride bırakmanın zamanı gelmiştir.*

İlk kez, bunu istediğini fark etti. Öfkeyi ve kızgınlığı durdurmak istiyordu, her zaman incitmeyi durdurmak istiyordu.

o ilk günleri düşündü. Bunu yapmazsa Beatrice'i kaybedeceğini hissediyordu, belki şimdi değil ama eninde sonunda.

Ne de olsa, kalbinin olması gereken yerde içi boş bir göğsü olan bir adamın onun gibi bir kadını uzun süre mutlu etmesi pek mümkün değildi.

Grey ayrıldığı günün ertesi sabahı Armitage Hall'a döndüğünde Sheridan'ın kendisini beklediğini görünce şaşırdı.

"Buraya gelmenin tam zamanı," diye tersledi Sheridan. "Vanessa ile nişanlanmanla ilgili bu saçmalık da ne? Bana söylemiştin-"

"Gazetede bir hata olmuş. Düzelttirdim."

Bu Sheridan'ın kısa kesmesine neden oldu. "Ne demek 'bir hata'?"

"Bugünkü *Times*'ı ne demek istediğimi anlayacaksınız." Gri giriş holünü inceledi. "Beatrice burada mı?"

"Hayır. Bugün evde kalacağını söyleyen bir mesaj gönderdi."

Grey kapıya doğru yöneldi. Tek yapmak istediği Beatrice'i bulmak ve evlenebileceklerine dair ona güvence vermektir. Düzgün bir şekilde evlenme teklif edene kadar onun gazeteyi görmesini istemiyordu.

"Grey, bekle!" Sheridan bağırdı. "Babamın ölümüyle ilgili yeni bilgilerim var."

Bu onu tutukladı. "Ne tür bir bilgi?"

"Siz Londra'dayken, nehirden çıkarılan köprü raylarının yerini tespit ettim. Ayrıca köprüyü inşa eden adamın Sanforth'ta yaşadığını keşfettim. Bu yüzden köprüyü ve rayları ona incelettim." Sheridan bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yapının kesinlikle önceden kasıtlı olarak hasar gördüğünü, böylece birinin raylara çarpması durumunda tehlikeli hale geldiğini söyledi."

İçini kaplayan huzursuzluğu görmezden gelen Grey, kardeşine şüpheyle baktı. "Başka ne söyleyebilir ki? Köprünün hatalı olması halinde Maurice'in ölümünden sorumlu olacağından korkuyor."

"olduğunu sanmıyorum. Bana neden gösterdi. Yeterince ikna ediciydi, bu yüzden bilgiyi yerel polis memurumuza götürmek istiyorum. O zaman Joshua'yı kendisi sorgulayabilir."

Ama Wolfe'un bir mazereti vardı, gerçi Grey bunu nereden bildiğini açıklamadan söyleyemezdi. Öyle bile olsa Sheridan'ın Beatrice'in sözlerine pek inanması mümkün değildi. Şüphelerini sonuna kadar sürdürmeye kararlı görünüyordu.

Sheridan devam etti. "Hatırlarsınız, babamı eve çağıran kişi Joshua'ydı."

Grey bunu unutmuştu. Beatrice de çağrı hakkında bir şey söylememişti.

"Ayrıca babamın evi satma planları hakkında öğrendiklerime göre babamı öldürmek için iyi bir nedeni vardı. Bu da Joshua'nın Armie Amca'yı neden öldürmüş olabileceğini açıklıyor, ancak bunu kanıtlayamam. Henüz."

Joshua'nın bu alçağın ölmesini istemesinin çok daha makul bir nedeni olduğunu düşününce Grey'in kalbi sıkıştı.

"Polis memuruna gitmeden önce Wolfe'u sorgulamak istiyorum," dedi Grey. "O gece nerede olduğu hakkında ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Sheridan ona baktı. "Tamam. Ama çok uzun sürmesin. Onunla konuştuğunuzda Joshua'nın kaçma ihtimalini göze alamam."

"Tanrı aşkına, onu sorgulamak için suçlamalarınızdan haberdar etmeme gerek yok." Gerçi Beatrice her şeyi bildiği için bu biraz zor olabilirdi.

"Ama eğer suçluysa," dedi Sheridan, "bu konudaki her soru onu ürkütecektir. Beatrice'e karşı zaafın olduğunu biliyorum ama Joshua'nın yaptıklarına yumamam."

"Bunun farkındayım. Sen polis memuruna gitmeden önce onunla konuşmama izin ver. Zaten şimdi oraya gidiyorum." Sheridan'a dik dik baktı. "Sanırım bilmeni isterim. Beatrice'e karşı sadece bir zaafım yok: Onunla evlenmek istiyorum."

Sheridan ona bön bön baktı. "Çeyizi olmadığını ve bir gün akrabası olarak ona sağlayabileceğim küçük bir payın ötesinde hiçbir beklentisi olmadığını biliyorsun. Evliliğe kendinden başka pek bir şey katmayacak. Servetinizi artırmak için ne kadar çok çalıştığınızı düşünürsek, herkesten çok sizin-"

"Beatrice'in 'kendisi' bana yeter de artar bile," diye tersledi, kardeşinin kendisini bu kadar paragöz görmesine sinirlenmişti. "Çocuklarımla ve torunlarımla senin gibi borç batağına saplanmaması için servetimi artırmak için ama bunun için zengin bir eşe ihtiyacım yok. Sana sadece yaklaşan evliliğimizden bahsediyorum ki

Eğer kardeşini suçlama konusundaki bu mantıksız takıntınız ona herhangi bir şekilde zarar verirse-"

"Bea'ya asla kasıtlı olarak zarar vermem."

"Güzel. Çünkü eğer yaparsan, onun yanında olacağım. Bu sana karşı durmak anlamına gelse bile."

Sheridan bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Anlıyorum. O zaman sanırım bu işin aslını bir önce öğrensem iyi olacak."

"Bundan emin . Çünkü Beatrice'i karım yapacağım. Ve bu süreçte kardeşime düşman olmamayı umuyorum."

"Bu asla Grey," dedi kardeşi yumuşak bir sesle.

Ama Sheridan çıkarken yanından geçip giderken Grey o kadar da emin değildi. Yine de Grey uzun yıllar boyunca kardeşlerinden mahrum kalmıştı. Gerekirse yine onlarsız yaşayabilirdi. Çünkü Beatrice'i ya da ailesini seçmesi gerekirse, kardeşi ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun Beatrice'i seçecekti.

O kadarını biliyordu.

Bölüm Yirmi Üç

Beatrice evde Grey için endişelenmemeye çalışıyordu ki Joshua pencereden dışarı baktı ve nefesinin altından küfretti. Sonra tabancasını aldı, doldurdu ve topallayarak kapıdan içeri girdi.

Onu dışarı kadar takip etti. "Grey!" diye bağırdı, onun yürüyüş yoluna çıktığını görünce. "Buradasın!"

Yüzünde beliren gülümseme kesinlikle muhteşemdi. "Senin için geri döneceğimi söylemiştim." Sonra Joshua'nın tabancasını gördü ve gülümsemesi kayboldu.

Joshua tabancanın horozunu kaldırdı. "Armie Amca'nın kız kardeşimi neye zorladığını göremeyecek kadar kördüm. Ama senin ne olduğunu *biliyorum* ve buna kesinlikle izin vermeyeceğim."

"Joshua, patlamadan önce o tabancayı yere bırak!" diye bağırdı. "Benimle evlenmek için geri geldi!"

"Gerçekten de öyle," dedi Grey, gözleri tabancadan hiç ayrılmadan.

"Lanet , Beatrice," diye homurdandı Joshua. "O başka biriyle nişanlı kadın."

"Artık değil." Grey bakışlarını kardeşininkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Ve Armie amcanı öldürdüğün için seni suçlamıyorum. Eğer o adam şu anda burada olsaydı, onu ben öldürürdüm."

Bu Joshua'yı şaşırtmış gibi görüldüğünde Beatrice onun etrafından dolaşarak kardeşiyle Grey arasında durdu. "Armie Amca'yı o öldürmedi. Leicester'a gitmişti."

"Ya da o öyle diyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Aslında bunu kanıtlayabilir." Kardeşine dönüp bakarak, "Söyle ona. Ona nerede ve neden olduğunu söyle."

"Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilim!" Joshua homurdandı. "Bu onu ilgilendirmez."

Grey başının üzerinden ona ters ters baktı. "Eğer idam sehpasından kaçmana yardım etmemi bekliyorsan öyle. Çünkü Sheridan seni adalete teslim etmeye kararlı. Ve mecbur kalmadıkça ona amcanın Beatrice'e karşı davranışlarından bahsetmek istemiyorum. Elinize geçen her fırsatta bana silah sallamanız da beni masumiyetinize ikna etmiyor."

Kalbi küt küt atan Beatrice, kardeşiyle yüzleşmek için döndü. "İndir şu lanet tabancayı ve ona gerçeği söyle!"

Neyse ki Joshua tabancanın horozunu indirdi ve indirdi. "Sheridan'ın neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Armie Amca'nın ölümü bir kazaydı."

"Pekâlâ öyle olabilir," dedi Grey, "ama bunun için bir nedenin olduğunu düşünüyor. Burayı satmasını engellemek için adamı öldürdüğünüzü düşünüyor."

"Joshua?" Beatrice onu yönlendirdi.

Kardeşi iç çekti. "Armie Amca öldüğünde Leicester'da bir şifacının yanındaydım. O şehirde ne zaman işim olsa ona giderim."

"O mu?" Grey bir kaşını kaldırarak sordu.

Joshua kaşlarını çatarak ona baktı. "Eğer bir gün bile yaşasa yetmiş yaşında olacak, o yüzden bu kötü düşünceyi aklından çıkar. O benimle yatağını herhangi bir kadının paylaşacağından daha fazla paylaşmaz." Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Neden ona gittiğimi sanıyorsun? Daha iyi, daha güvenli bir pozisyon bulmak istiyorum, böylece bir kadın benimle evlenecek ve bu işe yaramaz et yığının katlanmak zorunda."

Beatrice, Grey'in gözlerindeki merhamet parıltısını gördü ve Joshua'nın bunu görmemesi için dua etti.

Neyse ki Grey bunu çabucak maskeleydi. "Peki çabaları işe yarıyor mu?"

Joshua sertleşti. "Ona verdiğim onca körlüğe rağmen görebildiğim kadarıyla hayır. Bunu bilmem gerekirdi. Hiçbir şey yardımcı olmuyor."

Kardeşinin sesindeki umutsuzluk karşısında ağlamaya hazır olan Beatrice, "Mesele şu ki, bütün akşam şifacının yanındaydı. Şifacının bir gecelik hizmetinin ücretine konaklama da dahildi, çünkü şifacının yöntemi bacağını gece boyunca bitkisel bir lapayla sarmak, sonra da

sabah kaldırır. Kadının da onun orada olduğuna tanıklık edeceğinden emin. Etmemesi için bir neden yok."

"Neden bunu sana söylemedi ki?" Grey sordu.

Beatrice içini çekti. "Çünkü o Joshua, Kanal'ın bu yakasındaki en gururlu adam. Tanrı kimseyi onun bir eş elde etmek için neredeyse her şeyi yapmaya hazır olduğunu ya da cerrahlar ellerinden geleni yaptıklarını söyleseler de tedavi için şüpheli bir şifacıya başvurduğunu öğrenmekten korusun."

"Lanet olsun Beatrice, neden *tüm* sırlarımı lanet olası Majestelerine anlatmıyorsun?" Joshua mırıldandı.

"Asıldığını görmekten iyidir," dedi Beatrice.

"Ve senin gibi gururlu bir adam için anlaşılabilir," dedi Grey. "Peki ya Maurice?"

"Ne olmuş ona?" Joshua ona doğru yaklaşarak mırıldandı: "Neden bahsediyor?"

Bunun için Grey'i boğazlamak istedi. "Sheridan babasını senin öldürmüş olabileceğini düşünüyor," dedi kardeşine.

"Benden de şüphelendiğini biliyor muydun?" Joshua başını salladı. "Greycourt'u bu yüzden mi yatağına aldın? Benim çifte katil olduğumu düşündüğün için mi?"

Ona doğru döndü. "Sana defalarca onu baştan çıkardığımı söyledim. Ama bana inanmıyorsunuz!"

"Çünkü onun gibi adamların nasıl olduğunu bilirim." Tabancayı ceketinin cebine soktu. "Ve sen kendi başına böyle aptalca bir şey yapacak tipte biri değilsin."

"Beni ahlaksız bir haydut gibi göstermeyi bırak!" Grey tersledi. "Evet, o ve ben kendimizi kaptırdık ve çok ileri gittik ama üvey babamı öldürmüş olsan da olmasan da onun için doğru olanı yapmak istiyorum. Güvende , sana söz veriyorum."

Joshua nefesinin altında küfretti. "Tanrı aşkına, siz benim ne olduğumu sanıyorsunuz, bir tür usta suçlu mu? Ben kimseyi öldürmedim, hele Maurice Amca'yı hiç. Neden ki? O bize karşı çok iyiydi."

"Ama evi satmayı planlıyordu," diye belirtti Grey. "Bunu öğrendikten sonra ondan kurtulmaya karar verebilirdiniz."

Beatrice gözlerini devirdi. "Bu çok saçma. Joshua'yla bütün gece birlikte olduğumuzu söylemiştim."

Grey rahatsız görünüyordu. "Başka ne söyleyeceksin tatlım? O senin kardeşin."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Sözümünden şüphe mi ediyorsun?"

"Sadece onu korumak istediğin için seni suçlayamayacağımı söylüyorum. Bu takdire şayan bir şey ama katmadığı şeyler olduğunu unutuyorsunuz. O akşam Maurice'i buraya çağırmış olması gibi."

"Ben kimseyi çağırmadım," diye itiraz etti Joshua. "Beatrice ve ben bütün gece burada kitaplarla uğraştık. Onu buraya çağırmak için hiçbir nedenim yoktu."

Grey, "Annem öyle demiyor," diye karşılık verdi.

"Hiç şaşırmadım." Joshua bastonuna ağır bir şekilde yaslandı. "Onu kadının öldürmüş olabileceği hiç aklınıza geldi mi? Kadın üç kez dul kaldı ve her seferinde bundan bir şeyler kazanmayı başardı. Bu sizce de biraz şüpheli değil mi?"

Grey'in gözleri kutup buzu rengine döndü. "Şimdi buraya bak, seni lanet olası pislik, annem asla-"

"Bu kadar yeter, de." Beatrice girdi. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Kardeşi Grey'i kışkırtmaya devam ettiği sürece Grey'in mantıklı düşünmesini sağlayamazdı. "Joshua, içeri gir. Majesteleriyle yalnız konuşmam gerek."

"Yapacağın şeytanlık!"

"Pencereden izleyebilirsin. Güpegündüz çimenlerin üzerinde bana tecavüz edecek değil ya."

Joshua bakışlarını hâlâ öfkeli olan Grey'e dikti. "Çabuk ol," dedi ve eve geri döndü.

Grey'i, kardeşinin açık kapıdan onları duymadığından emin olacak kadar uzağa çekti. "Bunu neden yapıyorsun? Onun masum olduğunu biliyorsun. Beni savunmak için birini öldürebilir, Armie Amca gibi ama asla üvey babanı mal mülk için öldürmez. Haklı olsan ve evi kaybetmekten korksa bile, annen Sheridan'ın evi satmayı düşündüğünü söyledi, yani Joshua yakalanmadan onu da öldürmek zorunda kalacak. Sonra Heywood'a miras kalır ve o da evi satmak ister. Bütün bunlar gülünç."

"Beatrice-" diye başladı o küçümseyici olabilen yatıştırıcı sesiyle.

"Kardeşime karşı önyargılı olabilirim ama para için işlediğini düşünsem asla onun için bir cinayeti örtbas etmezdim. Joshua'nın Armie Amca'yı öldürmekten suçlu olabileceğinden korktuğumu söyleyen bendim. Bunu yaptıktan sonra neden dönüp ikinci ölümle ilgili mazereti hakkında yalan söyleyeyim? Bu hiç mantıklı değil."

"Belki de üvey babamı öldürdüğünü öğrenirsem seninle evlenmeyeceğimden korktun." Kadın buna sinirlenince, adam aceleyle devam etti: "Ama senin masumiyetini çaldım, bu yüzden söz verdiğim gibi seninle evleneceğim."

Bu onu kızdırdı. "Yani benimle evlenmek senin ilacını almak gibi bir şey. Ne kadar gurur verici."

Yüzünü buruşturdu. "Kastettiğim bu değildi."

"Sırf benimle evlendiğinden emin olmak için kardeşimin mazereti hakkında yalan söyleyeceğimi düşünüyorsan karakterim hakkında gerçekten düşük bir fikre sahip olmalısın." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ama sanırım buna şaşırmamalıyım. Teyzen seni evlenmen için tuzağa düşürmeye çalıştı ve annen de seni, sana kötü davranmış gibi görünen amcana verdi. Genel olarak aileler hakkında alaycısın. Hepsinin senden bir şey istediğini düşünüyorsun. Belki bazıları istiyordur. Ama bazıları sadece idare ediyor. Annen gibi. Elinden geleni yaptı ama sen onu suçluyorsun."

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye hırladı.

"Dün onunla uzun uzun konuştum. Olayları farklı bir şekilde ele alabilmeyi diliyor ama babanızın vasiyeti onu tuzağa düşürmüş. Ona olan kızgınlığınız onu derinden yaralıyor."

Yüzü . "Annem hakkında konuşmak istemiyorum."

"Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorsun -gönderilmenle ilgili duyguların ... amcanla aranda olanlar. Senin için önemli olan her şeyi benden saklarken benimle evlenmeyi nasıl düşünebilirsin?"

Joshua'nın pencereden izlediğini fark edince sesini alçalttı. "Seni korumak için kardeşim hakkında yalan söyleyeceğime inanırken benimle nasıl evlenebilirsin? Seni Sheridan'ın bir suçunu örtbas etmekle suçlasaydım ne hissederdin? Sen kesinlikle

Kardeşimin anneni cinayetle suçlaması gibi. Ama sadece dükler onurlu ve adildir, değil mi? Geri kalanımız sadece elde edebileceğimizi elde etmeye çalışıyoruz."

"Sadece diyordum ki-"

"Kararlarıma ya da karakterime güvenmediğini." Nefesi boğazında düğümlendi. "Bana güvenmeyen bir adamla evlenemem. Beni hiç tanımadığı belli olan biriyle."

"Bak şimdi, evlilik teklifimi *reddediyor* musun?" diye sordu, belli ki bunu kabullenememişti.

"Bunun akıl almaz olduğunu düşündüğünü biliyorum ama evet, öyleyim." Başını dik tuttu. "İyi günler, "

Sonra topuklarının üzerinde dönerek, her adımda kalbi biraz daha kırılarak eve doğru yürüdü.

"Lanet olası göt," diye mırıldandı içeri girerken nefesinin altında. "Küstah şeytan kendini Tanrı'nın kadınlara armağanı sanıyor. Ona ve kardeşine bizimle uğraşamayacaklarını göstereceğim. Çok iyi yapacağım-"

Joshua, "Bir dükün torunu için ne kadar da çenesi düşük," diye söylendi. "Kesinlikle *senin* kötü tarafına denk gelmiş."

Ona ters ters baktı. "Kapa çenenı. Senin yüzünden sevdiğim adamın evlilik teklifini geri çevirdim. Bu yüzden senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

Ve onun arkasından ağız açık bir şekilde bırakarak merdivenleri hızla çıktı. O kış için tek bir damla gözyaşı dökmeyecekti. *Dökmeyecekti.*

Ama tepeye ulaştığında gözyaşlarının boğazını yaktığını hissetti ve Grey'in bir kez daha onu ağlatacağını biliyordu.

Ruhu cehenneme gitsin.

Grey sanki sopayla dövölmüş gibi hissederek onun ardından bakakaldı. Bu da neydi? Onu reddetmiş miydi? Hayatında ilk kez bir kadına evlenme teklif etmişti ve kadın onu geri çevirmişti.

Onu mahvetmişti, Tanrı aşkına! Onu reddedemezdi. Bu delilikti.

Wolfe sadece kapıyı çarparak kapatacak kadar uzun bir süre kapı aralığında göröndü. Ve hepsi bu kadar.

Cehennemdi. Grey kaşlarını çattı. Kadının her kelimesi, özellikle de güvenmemesiyle ilgili olanlar, onu delip geçmişti. Kadın kesinlikle

bir adama ne için vereceğini biliyordu. Hak etmediğinde bile. Onurlu olanı yapmış, bir centilmen gibi davranmıştı.

Yani benim için evlilik, ilacını almak gibi bir şey. Ne kadar gurur verici.

Pekala, belki tam olarak bir beyefendi gibi değildi. Yine de, o bir düktü! Onu geri çevirmek aptallık olurdu.

Yine de Beatrice biraz aptaldı. Ormanda uzun yürüyüşleri minuuet dansına tercih ederdi. Onun gibi, düşününce. Gösterişten ve yalanlardan hoşlanmazdı. Onun gibi. Onun için her yönden mükemmeldi. Ve ondan tek istediği ruhunun derinliklerine bakmasına izin vermesiydi.

Ona izin vermeliydi. Hiçbir anlamı yoktu, değil mi?

Her şey demekti. Sırlarını paylaşmak, onunkilere inanmak, kalbini ellerinde tutacağına ve herkesin yaptığı gibi ezmeyeceğine güvenmek demekti. Çünkü göğsündeki yakıcı acıya bakılırsa gerçekten de bir kalbi vardı.

Kulübeye bir göz attı ama Beatrice'den hiçbir iz göremedi. Buraya koşup, reddini görmezden kendisiyle evlenmesi için yalvarmaya gelmediği kesindi. İç geçirdi. Bunu ondan asla istemeyebilirdi. Onu sonsuza dek kaybetmiş olabilirdi.

Göğsündeki yakıcı acı, tüm vücudu yanıyormuş gibi hissedene kadar dışarıya doğru yayıldı. Kalp kırıklığına neden olabilecek her türlü duygudan kendini korumaya çalışmasına şaşmamalıydı. Çünkü kalp kırıklığı berbat bir şeydi.

Ama burada kalıp kimsesiz bir hovarda gibi onun peşinden koşmanın bir anlamı yoktu, o yüzden salona geri döndü. Bunu düzeltmek için bir şeyler yapmalıydı. Aklına gelen tek şey kardeşini onun için kurtarmaktı. Bunun için Sheridan'ı en azından Joshua'nın tutuklanmasını, yetkililer celp olayını inceleyene ve Wolfe'un Leicester'daki şifacısıyla konuşana kadar ertelemeye ikna etmesi gerekiyordu.

Ancak bir süre sonra Armitage Hall'a girdiğinde, fuayede Sheridan'ı değil, annesini buldu.

"Grey! Dönmüşsün! *Times*'ı gördükten sonra Londra'dan bir süre daha dönmeyeceğinden emin oldum. Seninle konuşmam gerek."

Lanet olsun. Buna hazır değildi. "Sheridan nerede?"

"Buralarda bir yerde olduğuna eminim." Grey'i kolundan tuttu. "Ve bu bekleyemez."

Tereddüt etti ama Kurtlar onu kaçırdığından beri uzun süre ortalıkta görünmemiştir. Belki de Sheridan onu görmezse Grey'in henüz dönmediğini varsayacaktı. Ayrıca, annesi Maurice'in öldüğü gece aldığı çağrıya biraz ışık tutabilirdi. Grey de onu misafir odasına kadar takip etti.

"Çay ister misin?" diye sordu. "Çay için zamanım yok."

Burnunu çekti. "Çay için hiç vaktin olmuyor. Ya da annene." Yüzündeki yaralı ifade çok şey anlatıyordu.

"Şimdi sana zaman ayırıyorum." Kadın kanepeye oturana kadar bekledi, sonra da yanına oturdu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Vanessa ile nişanlanman."

Lanet olsun. Annem gazetedeki düzeltmeleri henüz görmemiştir. Beatrice'in onu geri çevirdiği şu anki koşullara pek uymuyordu.

Sertleşti. Uzun sürmeyecek. Yalvarması gerekse bile onu kendisiyle evlenmeye ikna edecekti. Ne gerekiyorsa yapacak, hatta annesiyle bile barışacaktı. Çünkü Beatrice'in hayatında olması gerekiyordu.

Bu kararı verdiğinde, garip bir sükûnetin üzerine çöktüğünü hissetti. Vanessa'nın sözleri aklından geçti: *Belki de geçmişi geride bırakmanın zamanı gelmiştir.*

Belki de öyleydi.

"Vanessa'yla nişanlı değilim," dedi. "*Times* bir hata yapmış."

Yüz ifadesi aydınlandı. "Oh, bu her şeyi açıklıyor. Bu konuya hiç ilgi duymadığın halde onunla evlenmeni tuhaf bulmuştum." Elleri baktı. "Ama öyle olsaydı bile , değil mi? Benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun."

"Anne-"

"Seni göndermek çok mu kötüydü?" diye sordu gözyaşları içinde ona bakarak.

Direkt konuya girmeyi anneme bırakın.

Ama daha sözünü bitirmemiştir. "Seni Dük olarak rolüne hazırlayabilmesi için vasine vermenin gerçekten doğru bir şey olduğunu düşündüm."

İşte böyle, acımasızlığı ortaya döküldü. "Evet, ayaklarının altında bir çocuk daha az olması işleri kolaylaştırdı, değil mi?"

Yüz hatlarını şok kaplamıştı. "Böyle mi düşünüyorsun? Seni başka birinin üzerine atmak istediğimizi mi?"

Kahretsin, bunu söylemek istememişti. Sesi huysuz bir çocuk gibi çıkmıştı. "Hayır, tabii ki hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama vasiyeti bozabilirdin. Amcamı gönderip sonuçlarına katlanabilirdin."

"Bu sonuçlar sadece seni etkileyecekti, canım." "Onunla gitmek sadece beni etkiledi. Ne fark ederdi ki?"

Bu annesinin öfkesini alevlendirdi. "Şimdi buraya bak, Fletcher Pryde. Senin gidişin hepimizi derinden etkiledi. Gwyn bir hafta boyunca ağlayarak uyudu. Küçük Heywood 'Gwey'ini sorup durdu, Sheridan ise etrafta dolaşıp sopayla bir şeyler bıçakladı. Thorn ne zaman döneceğini bilmek istiyordu. Maurice ise sanki yaşama isteğini kaybetmiş gibi sisler içinde dolaşıyordu. Bana gelince..." Mendiliyle gözlerini kuruladı. "Aylarca gözyaşlarına boğulmadan seni düşünemedim ya da senden bahsedemedim."

Onun yokluğunda yas tutan ailesinin çizdiği canlı görüntü yaralı kalbine merhem oldu. "O zaman beni neden gönderdin?" diye sordu kısık sesle. "Dük olmayı öğrenmek umurumda bile değildi. Sadece hepinizle birlikte kalmak istedim."

"Bunu şimdi söylüyorsunuz ama o zaman plandan oldukça memnun ."

Amcası onu hayal kırıklığına uğratmadan *önceki* on yaşındaki halini düşündü. Bir anda İngiltere'ye giderken duyduğu heyecanı hatırladı. Önemli olduğu, kendisine bir çocuk gibi davranılmadığı bir dünya hayal etmişti. Anne babasının aksine, Eustace Amca ona bir erkek gibi davranmıştı.

Bunun ne kadar sahte olduğunu çok az fark etmişti. Ama geçmeden öğrenmişti. "Sanırım gitmeye hevesliydim. Ne biliyordum ki? Daha çocuktum."

"Aynen öyle. İşte bu yüzden, vasiyeti bozmuş olsaydık, amcanızın üzerine kayıtlı olmayan mülk ve hisse senetlerinden oluşan bir serveti kaybedeceğinizi fark etmediniz. Maurice ve ben senin finansal geleceğini bu şekilde sekteye uğratmaya dayanamazdık."

Tüm dünyası yana kayarken, gözlerini ona dikti. Bunca zaman onu *neden* gönderdiklerine değil, nereye ve kime gönderdiklerine odaklanmıştı. Dük olmaya hazır olmasını istediklerine dair sözlerini, daha derinlemesine araştırmadan olduğu gibi kabul etmişti. Anlamaya çalışmadan kızgınlığını ve öfkesini içinde biriktirmişti.

Anlamak için daha çok çabalamalıydı. "Bunu bana neden hiç söylemedin?" diye sordu usulca.

Omuz silkti. "On yaşındaydın. Finansal detayları anlayamazdın."

"Olabilir. Eustace Amca denemeye başladığında onları kesinlikle anladım-" Çok geç durdu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Önemli değil." Onun elini kendi elinin içine aldı.

"Belli ki öyle, yoksa bunca yıl sonra bile bana bu kadar kızgın olmazdın."

"Sana kızgın değilim. Kendime kızgıyım." Dinlemediğim, daha fazla soru sormadığım için. Ailesine karşı kalbini katılaştırdığı için. *Maurice*'in -babasının- arayışını düzeltmeden ölmesine izin verdiği için.

Yolculuk sırasında ondan hoşlanıyormuş gibi görünen Eustace Amca'nın bir piç olduğu ortaya çıkmıştı. Ama ailesi böyle olacağını bilemezdi.

"Her neyse," dedi Grey, "bu geçmişte kaldı. Bugünümüzü ve geleceğimizi mutlu kılmaya odaklanmalıyız, sence de öyle değil mi?"

Adam kollarını ona doladığında, kız gözyaşlarına boğuldu. Onu bu kadar mutsuz ettiği için kefaret olarak ağlamasına izin verdi.

"Amcanın sana karşı zalim olduğunu artık biliyorum. . sana karşı," diye kekeledi. "Thorn bana bundan şüphelendiğini söyledi."

Lanet olası Thorn. "Atlattım," dedi, başka ne söyleyeceğinden emin değildi. Bunu inkâr edemezdi. Yalan söylediğini anlayabilirdi. Annesi onun ne zaman yalan söylediğini her zaman bilirdi.

"Sen. ... her ne yapıyorsa bize yazmalıydınız..."

"Denedim. Ama mektupları postalayan hep o oldu. Bu yüzden ilk o okudu. Ve ben okula gittiğimde ... Beni bir şeylere zorlamaktan vazgeçti." Çoğunlukla, her neyse. O zamana kadar Grey çok gururluydu.

ailesinden yardım istemeye karar verdi. Amcasıyla bir savaşın ortasındaydı ve kazanmaya kararlıydı.

"Yani senin için çok kötü olmadı mı?" diye sordu, umutla ona bakarak.

"Hayır," diye yalan söyledi. Muhtemelen yalan söylediğini biliyordu ama amcasının gerçekte ne yaptığını söylemeden önce dilini ısıracaktı. "Dediğim gibi, artık hepsi geçmişte kaldı."

Sonunda gözyaşları dinmeye başladı, bu yüzden kendi mendilini ıslattığı için ona kendi mendilini uzattı. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var galiba, onları ağılatıyorum," diye alay etti. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Annesi burnunu silerken ve gözlerini silerken ona şüpheyle baktı. "Onların kalplerini kırıyorsun. Örneğin Bea'yi ele alalım. Sana zaten yarı aşık olduğunu biliyorsun ve bunu teşvik ettiğini de eklemeliyim. O halde neden gece gizlice kaçıp Vanessa'yla evleneceğini düşünmesine izin vererek onun gibi duyguları olan ge bir kadını incitiyorsun?"

Lanet olsun. Londra'ya gitmeden önceki gece Beatrice'le yattığını ve ona evlenme teklif ettiğini tam olarak açıklayamazdı. "Vay anasını, anne. Bir erkeğin canını nasıl yakacağını biliyorsun."

"Eee? Soruya cevap ver."

Sert bir nefes verdi. "O ilanı gazeteye ben vermedim. Teyzem verdi, beni Vanessa'yla evlenmeye zorlamaya çalıştı. Ama ben bunu düzelttim. *Times*'a para ödeyerek baskıda bir hata yaptıklarını ve gerçek nişanlımın Beatrice olduğunu söyledim."

Yüzü aydınlandı ve kollarını onun boynuna doladı. "Oh, Grey, ne harika bir haber! İkiniz için de çok mutluyum!"

"Yine de ona bundan bahsetme," dedi. "İlk başta beni kabul etti ama sonra beni reddetti çünkü kardeşinin yapmış olabileceği bir şey yüzünden kendimi küçük düşürdüm. şimdi benimle evlenmeden önce bunu düzeltmem gerekiyor. Bu yüzden ben durumu dzeltene kadar gazeteyi görmemesini umuyorum."

"Oh, canım. Kulağa ciddi geliyor. Joshua tam olarak ne ?"

Ona söyleyip söylememeyi düşündü ama öldürülenin kocası olduğunu ve Sheridan'ın Grey'in itirazlarını görmezden gelebileceğini göz önünde bulundurarak

ve yine de polis memurunu almak için kaçmak, muhtemelen en iyisi olacaklara hazırlıklı olmaktı.

Sheridan'ın şüphelerini, kendi şüphelerini doğrulama çabalarını, Joshua'nın iddia ettiği mazeretleri ve Grey'in kardeşiyle ilgili sözlerine inanmayan Beatrice'in tepkisini özetledi.

"Seni neden reddettiğini şimdi anlıyorum," dedi annem öfkeyle. "Bana ve karşı ağabeyinin yanında yer alsaydın ben de seni reddederdim."

"Senin bir kardeşin yok."

"Mesele bu değil! Bu kadın bir mücevher, onunla evlenmek istediğinize göre bunu zaten biliyorsunuz. Onun karakteri sağlamdır. Bir katili asla korumaz."

Denedi, demek istiyordu ama durum çok farklıydı. Ve Beatrice'in amcasıyla ilgili sırlarını annesiyle paylaşarak onu utandıramazdı. O daha iyisini hak ediyordu.

Her halükarda annesine hak veriyordu - Beatrice'in kardeşi için yalan söyleyeceğini gerçekten düşünmüyordu. Bunu ona söylememeliydi. Neden söylemişti ki?

Doğru ya. "Joshua o gece babamı eve çağırdı. Ama o bunu inkar ediyor."

Kaşları çatıldı. "Muhtemelen aklından çıkmıştır. Ya da belki de farkında olmadan Maurice'in ölümünün bir parçası olduğu için utanıyordur. Yine de her şey bir kazadan ibaret olabilir."

"Bundan şüpheliyim anne. Sheridan da öyle."

Homurdandı. "Sheridan yas tutuyor. Amcası ve Maurice'in geride bıraktığı karmaşa yüzünden hayal kırıklığına uğramış ve bunun için birini suçlamaya çalışıyor." Ondan uzaklaşarak eteklerini düzeltti. "Ve senin de onun teorisinin doğru olmasını istemek için kendi nedenlerin var, kabul et."

Kadının ciddi bakışlarındaki bir şey onu duraksattı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Öyle değil mi? Eğer Joshua suçluysa, Bea'nın sevgisi için onunla yarışmak zorunda değilsin. Ya da onun tarafını tutacağından endişelenmene gerek yok." Adam sertleşince, Bea onun elini kendi elinin içine aldı. "Bizim esasen seni terk ettiğimiz gibi, onun için *seni* terk etmesinden korkmana gerek yok."

"Bu saçmalık." Ama haklıydı. Annesi, her zamanki bilge tavrıyla, onu rahatsız eden şeyin kalbine inmişti. Bütün bunlardan sonra bile

Yıllardır onu çok iyi tanıyordu.

Gwyn aniden odaya daldı. "Anne, her yerde seni arıyordum! Sheridan polis memurunu getirmeye gitti ve Joshua'nın babamı öldürdüğüne dair saçma sapan bir şeyler geveledi."

Vay anasını. Grey yükseldi. "Ne zaman gitti?" "En az bir saat önce."

Grey daha onunla konuşmaya fırsat bulamadan. Lanet olsun Sheridan'a ve babasının intikamını alma konusundaki kararlılığına.

"Bir süre onunla birlikte at sürdüm," diye devam etti Gwyn, "mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştım ama beni dinlemedi. Ben de annemi almak için buraya döndüm." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve görüyorum ki geri dönmüştün, Grey. Sanırım Sheridan'a katılıyorsun."

Annesi ona baktı, gözlerinde bir soru vardı.

Bu, gerçeğin ortaya çıktığı andı. Terk edilme korkusuyla sevmemeye ya da sevilmemeye devam etmek mi istiyordu? Yoksa onu gerçekten mutlu eden tek kadın olan Beatrice'e güvenerek şansını denemek mi istiyordu?

Cevabının ne olması gerektiğini biliyordu. "Hayır, Sheridan'la aynı fikirde değilim. Ama o bunu kanıtlamaya kararlı." Annesini öpmek için eğildi. "Gitmek zorundayım. Joshua'nın uyarılması gerekiyor."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Gwyn.

"Yapmayacaksın," dedi annem. "Sana burada ihtiyacım var. Grey'in de Bea'yla sen işleri karıştırmadan konuşmaya ihtiyacı var."

Gwyn'in yüzünde farkındalık belirdi. "Ohhh, demek öyle, mi? Peki ya Vanessa ve duyuru ne olacak?"

"Lütfen her şeyi açıkla anne," diyerek kapıya yöneldi. "Gitmem gerekiyor."

Grey sadece Joshua'yı kurtarmak için çok geç kalmamış olmayı umuyordu. Yoksa Beatrice'i sonsuza dek kaybedebilirdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Beatrice, gözleri kan çanağına dönmüş ve kalbi sıkışmış bir halde mutfakta hizmetçinin akşam yemeğini hazırlamasına yardım ederken ön kapıya vurulduğunu duydu. Nabızı hızlandı. Yüce Tanrım, Sheridan çoktan Joshua'yı tutuklaması için birini mi getirmişti?

Eğer öyleyse, ne yapardı? Daha da önemlisi, *Joshua* ne yapardı? Yapmak mı?

Öğrenmek istemiyordu. Ellerini önlüğüne silerek aceleyle ön tarafa gitti ama çok geç kalmıştı. Joshua çoktan kapıyı açmıştı.

Grey'di. Kalbinin çarpıntısı daha da arttı.

"Ne istiyorsun?" Joshua her kabalıyla homurdandı. "Şimdi gitmen gerekiyor," dedi Grey.

Joshua kaşlarını çattı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Beatrice onu görmezden gelerek kapıya yaklaştı. "Neden gitmek zorunda?"

Grey onu görünce yüz ifadesi yumuşadı. "Çünkü Sheridan, Joshua'yı sorgulamak üzere polis memurunu getirmeye gidiyor. Üvey kardeşimin elinde köprüye bilerek zarar verildiğine dair bilgi var ve Joshua'nın bunu yaptığına, sonra da Maurice'i buraya çağırdıktan sonra üvey babamı ittiğine inanıyor."

"Hepsi bir sürü yalan!" Joshua dedi ki. "Kalmayı ve kendimi savunmayı tercih ederim. Eğer gidersem suçlu görünürüm."

"Durumdan haberdar olduğunu bilmeden gidersen olmaz. Beatrice onlara iş için Leicester'a gittiğini söyleyebilir. O zaman dönüşünü beklemek zorunda kalacaklar ya da şifacının onlara şahsen mazeretini sunabileceği orada peşine düşecekler. Her iki durumda da Maurice'i çağırmadığınızı kanıtlayana kadar size zaman kazandıracaktır."

Joshua çenesini ovuşturdu. "Bunu kanıtlayamam. Annenin sözüne karşı benimki."

"Ve karşı Beatrice'in. Ben umut onlar al onun iyi karakterli bir kadın olduğu göz önüne alındığında, daha ciddiye alınmalıdır."

Beatrice ona şüpheyile baktı. "Sen ciddiye almazken neden onlar benimkini daha ciddiye alsınlar ki?"

Pişmanlık yüz hatlarını gölgeledi. "Ah, ama biliyorum, tatlım. Sadece annemin bana bunu hatırlatması gerekiyordu."

Annesine mi? Bunu annesiyle mi konuşmuştu? Bunun bir anlamı olduğunu umuyordu ama buna çok fazla inanmaktan korkuyordu. Onu zaten birden fazla kez incitmişti.

Grey bakışlarını Joshua'ya çevirdi. "Her halükarda, onlar gelmeden önce buradan ayrılсан iyi olur. Çünkü bunu onlardan kaçmak için yaptığın bir kaçış olarak görmedikleri sürece, seni kaçırdıklarını düşüneceklerdir. Onlara bugün sizinle konuşmak için geldiğimi ama çoktan gittiğinizi söyleyeceğim. Beatrice de onlara-"

"Kız kardeşimi seninle yalnız bırakacağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın," dedi Joshua. "Daha önce onunla yatağında spor yapmaktan hiç çekinmiyordun. Bunun neden değiştiğini anlamıyorum."

Beatrice, "Bir kere, bu konuda söyleyecek bir şeyim var," dedi.

Joshua homurdandı. "İlk seferinde de bu konuda söyleyecek bir şeyin olmalıydı ama yapmadın, değil mi?"

Yüzü kararan Grey ileri atıldı. "Dikkatli olun, Binbaşı. Kardeşi *olsanız* bile nişanlıma kötü davranmanıza izin vermeyeceğim."

"O senin nişanlın değil." Joshua göğsünü dışarı çıkardı. "Seni reddetti, hatırladın mı?"

Dişlerini sıkkan Grey bir adım geri çekildi. "Şuna ne dersin? Onu anneme götüreceğim. Eminim teyzene güveniyorsundur. Burayı kilitleyebilirsin ve Sheridan buraya geldiğinde ikinizi de özlediğini varsayar. Eğer geri dönüp bana ne dediğini sorarsa, ona geldiğimde burada olmadığını ama Beatrice'in burada olduğunu ve onu Armitage Hall'a geri getirdiğimi söylerim." Şimdi yüzünde telaşlı bir ifade vardı. "Çünkü polis memuru seni yakaladığında, sonunda masum olduğuna karar verse bile, bu senin ve Beatrice için bir skandal olacak."

"Lütfen Grey'i dinleyin." Beatrice önlüğünü çıkarıp yün peleriniyle değiştirmeye başlamıştı bile. "Hayatımızda yeterince skandal atlattık. Senin hapse girmen, benim atlatmak istediğim bir skandal değil."

Joshua kapı çerçevesine yaslanarak Grey'e ters ters baktı. "Diğer kadınla hâlâ nişanlı olman ve kız kardeşime bunu söylemen fikri hoşuma gitmiyor."

Grey öne doğru eğilerek Joshua'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Joshua ona ihtiyatla baktı. "Bu doğru mu?"

Grey, "Bir beyefendi olarak şerefim üzerine yemin ederim," dedi. "lekelenemez." Ona gülümsedi. "Ya da kız kardeşinle tanışana kadar öyleydi. Sonra hiç de centilmence olmayan bir şekilde davrandım. Tek mazeretim ona çok aşık olmam."

O hâlâ bu sözlerde ima edilen vaadin tadını çıkarırken, Joshua önce ona, sonra da Grey'e baktı.

Grey elini Joshua'ya uzattı. "Masumiyetini savunmam için bana bir şans ver. Ve Beatrice'i düşesim yapmam için bana izin ver."

"Düşes" kelimesi ağabeyinin içine işlemiş gibiydi. Bir nefes verdi, sonra Grey'in elini sıktı. "Eğer bana yalan söylüyorsan, yemin ederim şafakta silahlar patlayacak."

Grey başını salladı. "Aksi olsaydı senin hakkında daha az düşünürdüm." Tekrar köprüye baktı. "Ama lütfen çabuk olun. Sheridan ve polis memuruyla karşılaşmayacağınız bir yoldan gidin."

Joshua başını hızlıca sallayarak paltosunu ve şapkasını topladı. Beatrice hizmetçiyi hizmetçi girişinden eve gönderirken bekledi, sonra da şapkasını ve eldivenlerini aldı. Beatrice Grey'le birlikte dışarı çıktığında Joshua kapıyı kilitledi. Ama Beatrice ve Grey köprüyü geçene kadar onu izlemekte ısrar etti.

Ona el sallamak için döndüğünde, onun at ve arabanın bulunduğu yere doğru gittiğini gördü. Ancak o zaman Grey'in onu Armitage Malikânesi'ne giden yoldan geçirmesine ve ormanın içinden geçen patikaya götürmesine izin verdi.

O ve Grey birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler. İlk konuşan o oldu. "Sence bu planın işe yarayacak mı?"

"Bir süreliğine. Ve bundan bahsetmişken, salona dönerken acele etmemeliyiz, ona uzaklaşması için bir şans vermeliyiz ki

Onlardan önce Leicester. Ama eninde sonunda onlarla konuşmak zorunda kalacak. Tek umudum, o zaman gelmeden önce onları senin onun tanıdığı olduğuna dair sözlerini kabul etmeye ikna edebilmek."

Bu . Sessizce biraz daha yürüdüler.

"Kardeşıme ne fısıldadın?" diye sordu sonunda. "O konuya sonra geleceğim," dedi gizemli bir şekilde.

"Her neyse, onu gitmeye ikna ettiniz. Bunun için teşekkür ederim. Onun için yaptıkların için de teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Ben doğru olanı yapıyorum."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Bugün daha önce böyle hissetmiyordun."

"Aslında biliyordum. Sadece bunu kendime itiraf etmek istemedim." "Neden?"

Ona alaycı bir gülümseme attı. "Çünkü annemin de belirttiği gibi, içten içe seni tamamen kendime istedim. Sanırım onun yerine beni seçmeni istedim."

"Bu bir yarışma değildi Grey," dedi sinirli bir şekilde. "Hayatı için savaşıyordu. Ona yardım etmeni istedim, engel olmanı değil. Hepsi bu."

"Sonunda bunu fark ettim."

Gözlerini yere dikti. "Bana güvenmeni de istedim."

"Biliyorum. Ben de biliyorum. Bu yüzden onu kurtarmaya çalışmak için geri geldim."

Yürürlerken onun elini tuttu. Bu, Joshua'ya yaptığı gibi niyetini açıklamak anlamına geliyordu çünkü herkes gelip onları birlikte görebilirdi. Görünüşe göre umurunda değildi.

Ama bu her şeyi çözmedi. Yarı yarıya bile. "Sanırım annenin ailenin geri kalanını ve üvey babanı sana tercih ettiğini düşündüğün için Joshua yerine seni seçmemi istedin."

" gibi bir şey." Kadın bu anlaşılmaz cevap karşısında kaşlarını çatınca, "Annemin elinden geleni yaptığını söyledin ama ben onu suçluyorum. Haklıydın. Onu suçladım. Ama ."

Öpmek için eldivenli elini dudaklarına götürdü. "Annemi ne için suçluyorsun? Teyzen ve eniştenle aranızda ne oldu?" Sonunda ona bu konuda da cevap verecek miydi?

Nasıl ve nereden başlayacağını anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı.

Sonra derin bir nefes aldı. "Öncelikle İngiltere'ye dönüşümle ilgili birkaç şeyi açıklamalıyım. Eustace Amca İngiltere'ye geldiğinde

Beni Prusya'ya getirdiğinde, onunla gideceğim için oldukça heyecanlıydım. Büyük bir mülkün varisi olduğumu ve gerçek babamın önemli bir adam olduğunu biliyordum. Ama annem ve üvey babam bana tüm iyi ebeveynlerin çocuklarına davrandığı gibi davrandılar; diğerlerinden ne daha iyi ne de daha kötü, sadece onlardan biri olarak. Beşimiz de çocukların yapacağı gibi onların ilgisi için savaştık. Yine de dışarıdan biri herhangi birimizi incitmeye çalıştığında, hepimiz ona karşı birlikte durduk."

"Yani, tipik bir aile."

"Ve mutlu bir çocuktum, her ne kadar ailemi kaybedene kadar ne kadar şanslı olduğumu anlayamayacak kadar çocuk olsam da." ürpertici bir iç çekiş geçti. "Her neyse, ilk başlarda teyzem ve eniştem naziktiler. Beni , ama ben her zaman bir tür sahtelik sezdim." Sesi sertleşti. "Nedenini Eustace Amca'nın bazı kâğıtlar getirip onları imzalamamı ve mühürlememi istediği gün öğrendim."

Nefesini tuttu. Bunun yol açabileceği ağır sonuçları kolayca hayal edebiliyordu.

"Benden sadece onun emirlerini yerine getirmemi bekliyordu. Ve ona bunları okumak için birkaç güne ihtiyacım olduğunu söylediğimde, muhtemelen sadece ne yaptığımı biliyormuş gibi davrandığımı düşündü." Başını iki yana salladı. "Ama üvey babam aptal yetiştirmemişti. finansal terimlerin çoğuna aşina olmasam da, amcamın iyi bir kütüphanesi vardı, bu yüzden belgelerin ne dediğini anlayana kadar ondan yararlandım."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Çünkü bana birkaç önemli, sahipsiz mülk parçasını imzalatmaya çalışıyordu. Onları doğrudan kendisine devretmem için."

Nefes nefese kaldı. "Bundan kurtulabilir miydi?"

"Yakalamasaydım mı? Muhtemelen. O benim vasimdi. Eğer daha az zeki bir çocuk olsaydım, reşit olduğumda bazı kağıt parçalarını imzalamayı unutmuş . Zaten birkaç yıldır mülklerle ilgileniyor, hatta belki de satıyor olurdu ve ben de her zaman onun olduğunu varsayardım."

"Yani o kağıtları imzalamadın."

"Ben yapmadım." Gözlerini önlerine dikti, sesi monotonlaştı. "Ve böylece irade savaşımız başladı. Beni kandırmaya çalıştı.

Hiç etkilenmedim. Beni sopayla dövmeyi denedi. Bu beni sadece daha inatçı yaptı. Beni aç bırakmayı denedi. Bazen günlerce sürmesine rağmen boyun eğmeyi reddettim."

Şimdi sözlerine öfke karışmıştı. "Lanet olası piç, o yaştaki bir çocuğun her zaman aç olduğunu biliyordu, bu yüzden yiyecek alıkoymak en sevdiği yöntemdi. Pes edeceğimden *emindi*." Dişlerini sıktı. "Ve ben vermemeye kararlıyım."

"Ah, Grey," dedi, kendi yapmadığı bir savaşa zorlanan çocuk için kalbi kırılmıştı. "Ne kadar sürdü?"

"Okula gidene kadar üç yıl boyunca gidip geldim. Neyse ki gerçek babam, on üç yaşında hangi okula gideceğimi şart kadar sağduyuluydu." Kız onun adına bir küfür mırıldandığında ekledi, "Ama o zamana kadar ... amcam bir süre bana iyi davranırdı, gardımı düşürmemi sağlamak için sanırım. Sonra da beni itaat etmeye zorlamak için yeni bir yöntem denerdi."

"Bu korkunç!" diye bağırdı. Genç Grey'in mutlu bir çocukluktan böylesine acımasız bir çocukluğa geçişini düşünmeye dayanamıyordu. "Neden kimseye söylemedin? Birinden yardım istemedin?"

"Nasıl? Kime soracaksın?" Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "ev tamamen onun kontrolündeydi. Yazdığım her mektubu postaya verilmeden önce incelerdi. İngiltere'de kimseyi tanıımıyordum ve başka bir vasım de yoktu. Gerçek babamın umursamaz aptallığı, annemin her zaman İngiltere'de olup bana göz kulak olacağını varsaydığı için yapması gerektiği gibi bir mütevelli heyeti atamayı hiç düşünmedi. Ama sanırım gerçek babam da ben daha bir bebekken, kırklı yaşlarında ateşli bir hastalıktan ölmeyi beklemiyordu."

Elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "İronik olan ne biliyor musun? Birkaç saat önce onun elde etmek için savaştığı mülklerin, annem vasiyeti bozup beni yanında tutsaydı muhtemelen kaybedeceğim mülklerle aynı olduğunu öğrendim. Ona karşı durarak annemin fedakarlığına değdim."

"Ama senin için değmez, kadarıyla."

Onun kolunun gerildiğini hissetti. Duygularını ona açmanın onun için zor olduğu belliydi. Muhtemelen herhangi birine. Çok özel bir adam gibi görünüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyorum. Amcamla savaşmak beni güçlü kıldı ama ailemi özlemek neredeyse dayanılmazdı. Ben de ... kendimi onlardan kopardım çünkü kaybettiklerimi düşünmek çok acı veriyordu."

Ağlamak istedi; korkunç amcasına öfkelenmek istedi. Bu hiç adil değildi. "Böyle bir şey yaşayıp da sağlam durmayı hayal bile edemiyorum. Demir gibi bir iradeye sahip olmalısın."

"Sen de kendi amcanın kötü muamelesine kimseye belli etmeden katlandın. İkimizin de saklaması gereken sırlarımız ve bunları saklamak için nedenlerimiz vardı."

"Belki, ama en azından *benim* işkencem on altı yaşına kadar başlamadı."

Çok gençtiniz. Buna nasıl dayandın?"

"İster inanın ister , Vanessa bana yardım etti. O sadece bir bebektir ama ben bebeklerin nasıl olduğunu bilirim. Ne de olsa annem beni doğurduktan sonra arka arkaya dört bebek dünyaya getirmişti. Bu yüzden amcamın evindeyken çocuk odasına gizlice girer, Vanessa'yla ve onun gevezeliklerini dinlerdim. Tanıdık geliyordu. Neredeyse evdeymişim gibi davranabilirdim. Sanırım bakıcı benim için üzülüyordu, çünkü kimseye söylemedi ve ziyaretlerime göz yumdu."

Beatrice kalbine saplanan kıskançlık duygusunu görmezden geldi. "Bu yüzden Vanessa'nın o duyurudan zarar görmesini engellemek istedim."

Başını salladı. "İşte bu yüzden o ve ben asla evlenemeyiz. Birçok açıdan o da benim için Gwyn kadar kardeş sayılır. Aslında daha da fazla, çünkü Gwyn'i sadece altı yaşına kadar tanıyordum ve Vanessa'yı tüm hayatı boyunca tanıdım."

"Ama ikinizin de birbirinizle evlenmek istememesi teyzenizin umurunda değildi."

"Hayır. Amcam benden istedikleri tüm mülkleri elde etmeyi asla başaramadığı için, onun için bir sonraki en iyi şey Vanessa'yla evlenmem ve böylece düklüğün tüm servetine erişimi olan bir düşes olmasıydı."

Beatrice gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Peki, Vanessa'yla evlenme konusunda fikrinizi değiştirmişsiniz gibi görünmeden bu meseleyi nasıl çözdünüz?"

"Bunu söylemeden önce sana bir şey sormam gerekiyor." Etrafa bakmak için yolun ortasında durdu. "Ve burası bunu yapmak için mükemmel bir yer gibi görünüyor."

Onun bakışlarını ilk öpüşükleri büyük kütüğe doğru takip etti ve nabızı hızlandı.

Onun ellerini tuttu. "Daha önceki evlilik tekliflerim pek arzu edilen bir şey değildi, bu yüzden tekrar deneyeceğim." Sesi ciddileşti. "Sevgili Beatrice, sensiz yaşayamam. Sana aşığım. Lütfen seni gelinim yapma onurunu bana bahşet."

Kalbinin durduğuna yemin edebilirdi. "Sen . . . beni seviyor musun?"

Gözleri parlıyordu. "Hayattan da öte, tatlım. O kadar uzun zamandır sevmekten korkuyordum ki, tam ortasına gelene kadar duygunun farkına varamadım. Sonra biraz panikledim. Birini sevmek kalp kırıklığını göze almak demek. Ve ben her zaman kalp kırıklığından her şeyden çok korkmuşumdur."

"Zavallı teyzen ve amcanın sana nasıl davrandığını düşünürsek, sanırım iyi bir nedeni var." Onun ellerini kendi elleriyle kapattı. "Ama risk olmadan ödül de olmaz. Senin gibi kurnaz anlaşmalarıyla ünlü bir adam bunu anlayabilir."

"Biraz zamanımı aldı ama evet, şimdi görüyorum. *Seni* şimdi her zamankinden daha mükemmel görüyorum."

Bu anın yok olmasından korktuğu için nefes alamıyordu. "Peki ne görüyorsun?"

"Benimle kelimesi ve eylemi eylemiyle eşleşebilecek tek kadın. Genç yaşta ailesini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayan ve yine de bundan zarar görmemeyi başaran tek kadın. Ve kesinlikle yatağımı paylaşmak isteyeceğim tek kadın." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "İkimiz de yaşadığımız sürece."

Bu yemin, uzunca bir süre devam eden daha kapsamlı bir öpücük için onu geri çekmesi için yeterliydi.

Sonra her zamanki sert ses tonuyla sormak için sözünü kesti: "Ee? Cevabın nedir, minx?"

Alçak herif ondan çok emindi. Onu bundan kurtaracaktı. Bir parmağını çenesine dokundurarak nazikçe, "Bilmiyorum. Hâlâ ilk çıkışı yapmadım. Orada daha iyi bir koca bulmam mümkün."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Buna izin vermeyeceğim."

"İlk çıkış mı? Yoksa daha iyi bir koca bulmam mı?"

Gözleri ona doğru parlıyordu. "İstediğin kadar çıkış yapabilirsin. Ama evlilik teklifimi bir kez kabul ettin ve ben de seni buna bağlı tutacağım."

"Bu pek ikna edici bir argüman değil," diye alay etti.

"Belki de değil. Ama bu öyle."

Onu tekrar öptü, ancak bu sefer onu kaldırdı ve ilk kez öpüştükleri eski meşe ağacının gövdesine doğru taşıdı.

"Majesteleri!" diye bağırdı alaycı bir onaylamazlıkla. "Bana tecavüz etmek mi istiyorsunuz?"

"Önce benim ırzıma geçmezsen," dedi kabaca. "Tercihin buysa sorun etmem."

"Kadınlar ırzına geçemez." , değil mi?

"Tabii ki yapabilirler." Onu devrilmiş ağacın yanına bırakıp üzerine oturdu ve kendine doğru çekti.

"Grey!" diye haykırdı, adamın ırzına geçme konusunda ciddi olduğunu anlayınca iyice rezil olmuştu. "Herkesin içinde öpüşmek neyse , *bunu* yapmak Ya biri gelirse?"

"Bu yoldan ne zaman birinin geçtiğini gördük ki?" Kadının pelerinini, sadece üst kısmındaki kravat önden görünene kadar omuzlarına geri sardı. "Sheridan ve polis memurunun bir arabayla yola çıkacakları kesin."

"Şansımıza karar verecekler-Grey!"

Kızın eteklerini kaldırmış ve çıplak poposunu avuçlamak için ellerini eteklerin altından yukarı doğru kaydırıyordu. "Evet?"

Biraz kıpırdandı. "Dışarıda bana tecavüz etmekle çok yaramazlık yapıyorsun."

"Saçmalık. *Beni* baştan çıkaracaksın. Ben de sana izin vereceğim." Ona sırtarak bir eliyle pardösüsünün düğmelerini açarken, diğer eliyle de bacaklarının arasına girerek onu ipek gibi ve çok kısa bir süre okşadı.

"Şunları tut," diyerek kızın toplanmış eteklerini eline tutuşturdu.

Bir aptal gibi yaptı. Utanmış ve acı verici bir şekilde tüm alt yarısının onun için çıplak bırakıldığını hissetmeyi bekliyordu.

ama onun yerine bakışları onu heyecanlandırdı.

Hâlâ onun açıkta kalan kalçalarına ve mahrem yerlerine bakarken, paltosunun alt kısmını ağaç gövdesinin üzerine yaydı. Kız beklentiyle titrerken, adam pantolonunun ve donunun düğmelerini çözdü ve kalçalarına kadar indirdi, böylece palto kuyruklarının üzerine oturarak oldukça belirgin ereksiyonunun havaya doğru itilmesine izin verdi.

Bu kez, sanki onu kucaklamaya davet ediyormuş gibi kendisine doğru itilen küstah şeye iyice bakabildi. Ona binmek için. Ohhh. Demek kadının onun ırzına geçmesinden kastettiği *buydu*.

Bakışları onunkilere yöneldiğinde, adamın gözlerindeki hınzır parıltıyla yüzünü izlediğini gördü ve içinden sıcak bir heyecan geçti. Çizmeli ayaklarından birini bacaklarının arasına kaydırды, sonra dizini kullanarak onu açtı. Onun ne yapmak üzere olduğunu anladığında, bacaklarını isteyerek ayırdı.

Bu kez elini onun poposuna uzattığında, dizleri açık ceketinin üzerine dikilecek ve tahrik olmuş aletin üzerinde duracak şekilde onu kendine çekti. Kadın eteklerini bırakıp dengesini sağlamak için adamın omuzlarını tuttuğunda, adam ellerini kadının kalçalarında gezdirdi ve "Beni tahrik et aşkım" dedi.

Sorumluluğun kendisinde olmasının verdiği zevkle, onun üzerinde kayana kadar kendisini yönlendirmesine izin verdi. "Majesteleri ne isterse."

"Ah... benim tatlı Beatrice'im... bu *tam olarak*... istediğim şey."

Onu daha rahat bir şekilde üzerine oturttu, ta ki kadın bedenini ve ruhunu onunla doldurduğunu hissedene kadar. Onun altında olmak, kontrolü ele almasını beklemek çok muhteşem bir duyguydu. Şimdiye kadar hiç kimse ona hiçbir konuda kontrolü vermemişti ve krallığın bu genel olarak yüksek elli dükü ona bunu veriyordu. Ne baş döndürücü bir duyguydu!

"Senin için çıldırıyorum, biliyorsun," diye fısıldadı ayağa kalkıp tekrar onun üzerine inerken. "Senin için aklımı kaçırdım."

"Yani beni en azından biraz seviyorsun?" diye mırıldandı.

Sesinde belli belirsiz bir belirsizlik duydu ve ona bakmak için geri çekildi. O anda, annesinin onu terk etmiş gibi görünmesinin ve teyzesi ile eniştesinin değişken davranışlarının onu ne kadar derinden yaraladığını, sevimlemeyeceğinden korkmasına neden olduğunu fark etti.

Eğer biri onu bulmak için yeterince derine inerse, korkusunun temelinde bu yatıyordu.

Onun için yüreği kan ağlıyordu. "Birazdan da fazla," dedi ciddiyetle. "Seni ölüm bizi ayırana kadar ve sonrasında da seviyorum."

"Ve sen de benimle evleneceksin."

Bunu bir emir gibi söylemişti ama kadın onu bu konuda hoş görebilirdi. "Evet," dedi. "Evet."

Yirmi Beşinci Bölüm

O anda Grey aralarındaki havanın değiştiğini hissedebiliyordu. Kız onu seviyordu. Beatrice, artık gerçekten *onun* Beatrice'i, onu seviyordu. İçinde bir parfüm buğusu gibi yükselen sevinç, onu öyle bir duygu zenginliğiyle kuşattı ki, kendi mutluluğuna zorlukla katlanabildi.

Ona gülümsüyor ve görkemli bir tanrıça gibi üzerine biniyordu ve burada, onun kollarında mutlu bir şekilde ölebileceğini düşündü. "Artık istediğim şeye sahibim," diye mırıldandı. "Ne *istiyorsun?* dileğin nedir, aşkım? Senin zevkini nasıl artırabilirim?"

Kızın güzelce kızarması onu serbest bırakmanın eşiğine getirdi ve bunu engellemek için mücadele etti.

"Bana daha önce yaptığın gibi dokunabilirsin." Kelimeleri boğulacak gibi söyledikten sonra aceleyle ekledi: "Ama sadece sen istersen."

Boşalmamak için mücadele ediyor olmasaydı gülerdi. "Bunun gibi mi?" diye sordu onun küçük tatlı düğmesini parmaklarken.

"Oh, *evet*," diye nefes aldı. "Bu konuda çok iyisin."

Bir memnuniyet dalgasıyla, kadının ulaşabildiği her yerini öptü; çenesini, boğazını, köprücük kemiğinin güzel kıvrımını. Sheridan'ın hoyden olarak tanımladığı bir kadın için çok narin, çok kadınsı olan onun gülsuyu kokusuna gömüldü. Grey onun kıyafetlerini çıkarmaya cesaret edip dolgun göğüslerini okşayabilmeyi diledi ama o bile kaderi bu kadar pervasızca kışkırtmak istemiyordu.

Bir an sonra onu tamamen çıplak görmenin bir önemi kalmadı. Başını geriye atmış ve gözleri kapalı bir şekilde onun üzerinde kıvranıyor, onu çıldırtıyordu ve adam doğanın çekimine direnmek için savaşıyordu. Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda kadın üzerine düştü ve "Aman *Tanrım!*" diye bağırdı.

Geldi. Nasıl boşalması ki? Kadının onu sarmaladığını hissetmek saf bir coşkuydu. Adam tohumlarını pervasız bir adam gibi kadının içine akıtırken, kadın mırıldandı: "Artık benimsin Grey. *Benimsin*."

Sesindeki sahiplenici nota onu memnun etti. "Sen de öylesin," diye boğuldu, siki kasılıyor ve vücudu kadının her kasılmasına karşı tetikteydi. "Sonsuza dek benimsin." Kız ona doğru çöktüğünde, belli ki doymuştu, adam boğazını sıktı. "Ve bunu sakın unutma."

Yarı giyinik ve rahat bir şekilde üzerine örtülmüş olsa bile, o güne kadar gördüğü en güzel kadındı. Ve onun, tamamen onun.

Kendilerine gelmeleri biraz zaman aldı. Alacakaranlığın çöktüğünü ve ormanın geceyi beklerken sessizleştiğini fark etmeye başladı. Gitmeleri gerekiyordu. Ama henüz gitmeye niyeti yoktu.

"Mmm," diye fısıldadı. "Bu harikaydı." Adam kıkırdadı. "Seni memnun etmek çok kolay."

Kadın geri çekilerek ona soran gözlerle baktı. "Sevişmenizin diğer erkeklerinkinden daha aşağı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Ya ? Yine de benimle evlenir misin?"

Kollarını onun boynuna doladı. "Bu konuda tamamen beceriksiz olsan bile seninle evlenirdim. Bu arada, değilsin." Onun burnunu öptü. "Beni mutlu ediyorsun. Beni anlıyorsun. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok Grey."

Bu onun için alışılmadık bir his olan kalbinin yükselmesine neden oldu. "O zaman belki de bana Hıristiyan ismimle hitap etmelisin."

"Fletcher? Ben Grey'i tercih ederim. Sana daha çok yakışıyor." Gözlerini kırıştırdı.

"Hıristiyan ismimi biliyor musun?"

"Elbette biliyorum, şapşal. Bazen annen bile seni bu isimle çağırıyor. Ayrıca, skandal sayfalarında her görüldüğünüzde unvanlarınızla birlikte tam olarak yazılıyor." Kendini beğenmiş bir ton takındı: "'Greycourt Dükü Fletcher Pryde, adı her neyse opera dansçısıyla görüldü. Belli ki oldukça samimiydiler.'"

Gözlerini devirdi. "Saçmalama. Benim adım *hiçbir zaman* bir opera dansçısıyla birlikte anılmadı."

"Emin misin?" Çenesine vurdu. " olduğuna yemin edebilirim."

"Yeter." Ona hızlı bir öpücük verdi. "Yine benimle alay ediyorsun. Bu arada, ailemden başka hiç kimse bunu yapmaya cesaret edemiyor." "Çünkü diğer herkes senin tarafından korkutuluyor."

"Sen hariç, aşkım."

"İşte bu yüzden benden hoşlanıyorsun."

Güldü. "Bu da doğru." Sonra ayıldı. "Ama her ne kadar bundan zevk alsam da-"

"Biliyorum." İçini çekti. "Sheridan oradaysa diye Armitage Hall'a gitmemiz gerekiyor."

"Kesinlikle."

Onun kucağından kaydı ve giysilerini onarmaya çalıştı. "Vanessa meselesini nasıl çözdüğünü bana anlatacak mısın?"

"Ah. Doğru." Ayağa ve düğmelerini ilikledi. "Unutmuşum." *Times*'a düzeltme olarak ne yazdığını açıkladı. "Bu olur mu?"

Yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı. "Kulağa *mükemmel* geliyor. Böylesine parlak bir çözüm bulmayı sana bırakıyorum."

Bu iltifat onu gülünç bir şekilde memnun etti. "Mutlu olmana sevindim. Mutlu olacağından emin değildim."

"Gerçekten kabul etmeden önce teklifini kabul edeceğimi oldukça küstahçaydı," dedi, ancak alaycı tonu onu rahatlattı.

"Biliyorum. Seni güvence altına alana kadar neden söylemedim sanıyorsun?" "Sanırım bu seferlik geçmesine izin vereceğim."

Açıkça görülüyordu ki

Gülümse. "Bir yapmadığın sürece sorun yok."

"Bunun için kolayca söz verebilirim. Yine de Vanessa'nın çözümümünden çok memnun olduğunu söylemeliyim, özellikle de annesine Vanessa'nın çeyizini iki katına çıkaracağıma söz verdiğim için."

Kaşlarını çattı. "Yani teyzeni aşağılık biri olduğu için mi ödüllendiriyorsun?"

"Hayır. Vanessa'nın annesinin kötü davranışlarından etkilenmemesini sağlıyorum."

"Kulağa akıllıca geliyor."

Ona baktı. Sadece Beatrice bunu kıskançlık ya da önyargı olmadan pratik bir çıkış yolu olarak görebilirdi. Anlaşılan onu zekâsı ve bilgeliği için seviyordu. Duygu derinliği için. Karakteri için.

Karakterinin sorgulanacağını düşündüğünde onu geri çevirdiğini göz önünde bulundurarak, onu düklüğü için değil, kendisi için sevdiğini biliyordu. Bu onun için söyleyebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. "Seni seviyorum. Bunu biliyor musun?"

Başını eğdi. "Buna inanmaya başlıyorum."

Onu tekrar kollarına almaya çalıştı ama kadın buna izin vermedi. "Gitmeliyiz. Sheridan'ı Joshua'nın masum olduğuna ikna etmeliyiz."

"Doğru." Ona dikkatle baktı. "Kardeşin bizim için her zaman bir sorun mu olacak?"

"Yüce Tanrım, umarım öyle değildir." Patikaya doğru ilerlerken ona muzip bir gülümseme attı. "Kız kardeşinin onu daha az öyle yapması için dua ediyorum."

"Dua etmeye devam et," diye mırıldandı onu takip ederken. "Çünkü bunun için bir mucize gerekir." Kız kardeşini iyi tanımıyor olabilirdi ama Joshua Wolfe'la ne kadar flört ederse etsin onun gibilere kolay kolay kanmayacağından şüpheleniyordu.

Kasıtlı olarak oyalanmadıkları sürece eve ulaşmaları uzun sürmedi. Ama Grey'i telaşlandıran Sheridan ve polis memuru çoktan oradaydı.

"Joshua nerede?" Sheridan söze girmeden sordu. "Çeyiz evine gittim ama orada değildi."

Ciddiyetle etkileşimi izleyen polis memurunu görmezden Grey omuz silkti. "Ben geldiğimde o da orada değildi. Beatrice, Joshua'nın iş için Leicester'a gittiğini söyledi, ben de onu buraya getirdim. Sanırım hâlâ orada."

"Eğer onu korumak için yalan söylüyorsan-" Sheridan başladı.

Anneleri odaya girdi. "Dikkatli ol, oğlum. Kuzenin hakkında yanılıyorsun. Kardeşini suçlamanın da sana bir faydası olmayacak."

Sheridan ona soğuk bir şekilde baktı. "Bu işe karışma anne. Unutmuş olabilirsin ama Joshua, babamın öldüğü gece onu eve çağırdı."

"Üzgünüm oğlum ama yanılıyorsun," dedi. "Joshua kimseyi çağırmadı. Ya da en azından ben çağırdığını sanmıyorum."

Bu hepsinin duraksamasına neden oldu. "Ne demek istiyorsunuz?" Grey cesaret etti.

Bir kâğıt parçası ve bir muhasebe defteri çıkardı. "*Bu* Joshua'nın Maurice'e gönderdiği söylenen celp. Daha önce benimle bu konu hakkında konuştuğunda, Grey, belki de hala bende olduğunu düşündüm, bu yüzden çekmecelerimi karıştırdım ve o gece ittiğim yerde notu buldum. Sonra Joshua'nın av bekçisi olarak yaptığı harcamalarla karşılaştırdım. Yazılar uyuşmuyor gibi görünüyor, en azından benim için."

"Şuna bir bakayım." Sheridan önce celp kâğıdındaki imzaya, sonra da Joshua'nın bilinen imzasına baktı. "Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında. Notu ve defteri polis memuruna uzattı.

Bir süre inceledikten sonra polis memuru Sheridan'bakmak için başını kaldırdı. "Beni bağışlayın majesteleri ama annenize katılıyorum. Açıkça uyuşmuyorlar."

Sheridan, "Belki de Joshua bunu onun için başka birine yazdırmıştır," dedi.

"Kim?" Grey sordu. "Muhtemelen okuma yazma bile bilmeyen hizmetçi mi? El yazısı da notla kolayca karşılaştırılabilir olan Beatrice mi? Babam nehirde ölü bulunur bulunmaz bu kişi onu ihbar etmez miydi?"

Sheridan elini yüzünde gezdirdi. "Haklısın. Bu kadar zorlama bir fikri ben bile kabul edemem."

Beatrice rahatlayarak sarktığında Grey kolunu onun beline doladı. Sheridan sonunda Wolfe hakkında yanıldığını anladı. Beatrice'in kardeşi huysuz bir orospu çocuğu olabilirdi ama kimseyi öldürmemişti. Grey bundan emindi.

Yani Grey, Beatrice ve kardeşine güvenmekte haklıydı. Şimdi seçiminde haklı olduğunu hissediyordu.

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı kulağına.

"Sen yaptın." Onu çekti. "Ve haklıydın."

Grey'in onu bir süre tutmasına izin verdi, sonra polis memuruyla yüzleşmek için ondan uzaklaştı. "Efendim, Maurice Amca'nın öldüğü gece kardeşimin benimle birlikte olduğunu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. bile cinayeti işleyemezdi."

Polis memuru başını salladı. "Bunu dikkate alacağım." Sheridan'a döndü. "Majesteleri? Kuzeninizin babanızın ölümüyle ilgisi olmadığına ikna oldunuz mu?"

Sheridan nefes nefese kaldı. "Sanırım."

Sonra Wolfe'un kendisi içeri girdi. "Masumiyetimi itiraf etmek için buradayım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben kimseyi öldürmedim, hele Maurice Amca'yı hiç."

Grey başını salladı. Belli ki Wolfe, Grey'in tavsiyesine uymamaya karar vermişti. Artık bunun bir önemi yoktu.

Yine de Sheridan için önemli gibi görünüyordu, çünkü bakışlarını Grey'e dikmişti. "Bana onu görmediğini söylemiştin. Peki benim şüphelerimi nereden biliyordu?"

Grey cevap vermeden önce Wolfe, "Kasabada beni sorduğunu, köprüyü inşa eden adamla konuştuğunu ve polis memurunu cinayetten birini tutuklaması için buraya getirdiğini duydum. Kimi suçlamak istediğinizi anlamak çok zor olmadı."

Sheridan, Wolfe'un gerçekten de tuhaf bir iddia olduğunu düşünerek kuşkuyla bakınca Grey, "Onu dinlemeyin. Ona gitmesini söyledim." Yakında kayınbiraderi olacak olan Wolfe'a başıyla işaret etti. "Yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler Wolfe, ama en ufak bir şüphenin bile kafana takılmasını istemiyorum. Bu senin için adil değil."

Sonra Grey kardeşine gülümsedi. "Masum olduğunu biliyordum, bu yüzden ona yardım ettim. Mazeretini dinleyeceğinden emin değildim."

Sheridan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hala düşünüyorum ki *Birisi* babamı öldürdü. Belki Joshua değil ama başka biri." "Anlıyorum," dedi polis memuru. "Ve eğer biraz bilgi verebilerseniz Bunu kanıtlarsanız, memnuniyetle araştırırım."

Grey, "Not başlamak için en uygun yer," diye .

"Doğru." Polis memuru orada toplanan insanlara bir göz attı. "Aranızda, önceki Armitage Dükü'nü malikâneye çağıran notu kimin taklit etmiş olabileceğine dair bir fikri olan var mı?"

Kimse herhangi bir öneride bulunmadı.

"Pekala," dedi polis memuru. "Herhangi biriniz bir şey bulursa bana haber verin. Bu arada ben de konuyu daha detaylı araştıracağım."

Sheridan kaşlarını çattı. "Teşekkür ederiz efendim. Çabalarınız için minnettarız."

Polis memuru ayrılırken Gwyn içeri girdi. "The *Times* geldi. İçinde ilginç bir duyuru var." Beatrice'e bir gülümseme attı. "Görünüşe göre, gazete Vanessa Pryde'ı Grey'in nişanlısı olarak adlandırırken bir hata yapmış. Görünüşe göre aslında Grey'in nişanlısı sensin."

Beatrice parladı. "Bir !"

"Ah, ah, ah," dedi Gwyn gazeteyi kendisinden uzak tutarak. "Öncelikle, Grey'in sana karşı korkunç davranışları hakkında konuşup dururken bundan gerçekten haberin olup olmadığını söyle bana."

"Onu rahat bırak, abla." Grey kâğıdı ondan kaptı ve Beatrice'e uzattı. "Benden henüz emin değildi, o yüzden temkinli davrandı. Ve bunun için onu suçlamıyorum." Özellikle de onun temkinli davranmasından kısmen sorumlu olduğu için.

Beatrice duyuruyu hevesle okuduktan sonra Wolfe'a uzattı. "Gördün mü? Sana benimle gerçekten evlenmek istediğini söylemiştim."

Wolfe önce kâğıda, sonra Grey'e baktı. "Yani yalan söylemiyordun." "Öyle olduğumu mu sandın?" diye söylendi. "Bu bizim için iyiye işaret değil.

kayınbiraderler olarak gelecek."

"Oh, sus, Grey," dedi Gwyn, yelpazeyle onun koluna dokunarak. "Senin bir şöhretin var. Ne bekliyordun ki?"

"*Hak edilmemiş* bir ün," dedi Beatrice sert bir sesle. "Aksini düşünmeyin."

Gwyn, Beatrice'e şaşkın bir bakış fırlatırken Sheridan güldü. "Oh, *onu* kesinlikle parmağında oynatıyorsun, kardeşim."

"İnanın bana, kimse Beatrice'i parmağında oynatamaz," dedi Grey. "Ben de tam olarak bu yüzden ona aşık oldum."

"Aşk" kelimesini duyunca Gwyn şaşırmış, Sheridan da rahatsız olmuş gibi göründü ama anneleri Grey'e gülümsedi. "Ve bu kesinlikle kutlanacak bir şey. Gelin, misafir odasına gidelim. Şampanya getirteceğim ve aşk kuşlarının şerefine kadeh kaldıracağız."

Beatrice kızarıp gülümseyerek gelin adayı gibi görünmeye başladığında Grey kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti. "Hemen arkanızda olacağız," dedi. "Bize bir dakika verin."

Neyse ki ailesi onlarsız devam edecek kadar sağduyuluydu. Sonra Beatrice'i daha özel olabilecekleri vestiyere çekti.

"Beni gerçekte olduğum gibi gördüğün için teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Diğerlerini asla ikna edemezsin ama sen inandığın sürece bu benim için yeterli."

Başını ona doğru salladı. "Gerçeğin farkına vardıkları için onlara biraz kredi ver. Evet, muhtemelen senin hakkındaki dedikoduları biraz fazla dinliyorlar ama zamanla bunların ne kadar yanlış olduğunu anlayacaklar. Ve dedikoducular sana haksızlık ettiğinde seni savunmak için orada olacaklar. Çünkü sizi seviyorlar. Sizi anlamıyor ya da size nasıl davranacaklarını bilmiyor olabilirler ama sizi derinden seviyorlar. Herkesin olabileceği kadar ailenin bir parçasısınız."

Kalbi boğazında, gözlerini ona dikti. "Harikasin, bunu biliyor musun?"

"" dedi hafifçe. Sonra ayıldı. "Ama siz, Majesteleri, harikadan da öte birisiniz. Çünkü içimdeki iyiliği gördünüz ve diğerlerini görmezden geldiniz. Bunun için ben de sizi her zaman seveceğim."

Kalbinin göğsünde çılgınca attığını hissederek onu öptü. Sonunda onu sadece iyice tanımakla kalmayıp, olduğu gibi kabul edebilecek bir kadın bulmuştu; kusurları ve korkuları olan ama yine de sevebilecek adam.

Ağzının yumuşaklığının ve kalbinin şefkatinin tadını çıkardığı uzun bir anın ardından, ona sırtıtmak için geri çekildi. "Bu ilk kez evlenmeyeceğin ve daha iyi bir koca arayışına girmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Saçmalama," diye alay etti. "Annenin projesi olarak geçirdiğim günler sona ermiş olabilir, ama bu sadece derslerimi ne kadar iyi öğrendiğimi göstermem gerektiği anlamına geliyor. Yani hâlâ bir çıkışa ihtiyacım var, bu da Sezon başladığında en az yedi ay boyunca evlenemeyeceğimiz anlamına geliyor."

"Yapamayız. Seninle evlenmek için yedi ay beklemeyeceğim, tatlım."

"Altı o zaman?" dedi, açıkça gülümsemeye karşı koyarak. "Üç, yas döneminiz sona erdiğinde."

Ona sahte bir kaş çattı. "Yani beni ilk çıkışımdan mahrum etmek istiyorsun, öyle mi?"

"Hiç de değil." Sırıttı. "Sadece sarayda yeni düşesim olarak takdim edilmen gerekecek." Fısıldamak için yakınına eğildi, "Ve düşes olmanın en güzel yanı, aşkım, şunu söyleyebilmen

ne olursa olsun sen istiyorum-sadece olarak senin koca
yapar. Biz olmak çirkin Greycourt'larda birlikte."

Gülümsemeye başladı. "Ooh, bu fikri sevdim. Bu benim tüm o
kurallara uymak zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?"

Ciddileşti. "Biri hariç: Beni sevmeye devam etmelisin." Elini
umursamaz bir şekilde salladı. "Bu çok kolay.
Çünkü her zaman yapacağım."

Sonsöz

Elbette, Grey düğünleri konusunda istediğini elde etti. Beatrice'in amcası Maurice'in ölümünden üç ay sonra evlendiler.

Beatrice'in umurunda değildi. Etrafta o kadar çok akraba varken Grey'le hiç yalnız kalma şansları olmamıştı, bu yüzden üç ay üç yıl gibi gelmişti. Özellikle de Göller Ülkesi'nde uzun bir düğün gezisine için işleri ayarlayarak onsuz mülklerinde zaman geçirmeye zorlandığından beri. Şimdi tek yapması gereken bu bitmek bilmeyen düğün kahvaltısına katlanmaktı. O zaman Grey'i nihayet kendine ayırabilirdi.

O ve ailesi Armitage Hall'da evlenme isteğini yerine getirmişlerdi. Teyzesi, Gwyn ve kuzenleri hâlâ yas tuttukları için düğüne katılmalarının tek yolu buydu. Neyse ki Grey gibi bir adamın yas tutarken evlenmesini kimse yadırgamıyordu, özellikle de ölen kişi babası değil üvey babası olduğu için.

Grey onun arkasından geldi. "Ne zaman uygun bir şekilde ayrılabiliriz?" diye mırıldandı.

Güldü. "*Bana* mı soruyorsun? Bunun hangi kural olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Annen bunu planlamakla o kadar meşguldü ki bana düğün davranışları konusunda ders veremedi."

Sheridan bir yabancıyla birlikte onlara yaklaştı. "Heywood tören için zamanında gelemedi ama en azından kahvaltı için zamanında geldi."

"Heywood? Seni asla tanıyamazdım!" dedi Grey. "Tanrım, geleceğinden haberim yoktu." Adamı sarıp sarmaladı.

Beatrice geride durup aile dostluğu manzarasının tadını çıkarırken ayı gibi sarıldı.

Heywood biraz Sheridan'a benziyordu ama Maurice'in ela gözleri ve yüksek kaşlarıyla daha çok babasına benziyordu. Genç Maurice'in ellerinde bulunan tek portresine bakılırsa, Heywood da babasının açık kahverengi saçlarına sahipti ama Heywood'un saçları Yarımada'da geçirdiği zamanlardan kalma sarı çizgiler taşıyordu. Yine de Grey kadar uzun boyluydu, bunu iki adam birbirinden ayrıldığında anlayabilirdi.

Bu, Grey'in ailesine olan kızgınlığını bir kenara bırakmasının önemli bir mirasıydı. Ailesiyle olan ilişkisi daha kolay hale gelmişti. Sheridan bile daha geçen gece Grey'in, Armitage Hall'da onları ilk görmeye gelen o korkunç çocuktan çok, on yaşındaki halinin yetişkin versiyonuna benzediğini söylemişti.

Cevabı, kimsenin yüzeyin altını kazma zahmetine girmediği oldu. Eğer kazmış olsalardı, onun gibi köşeye sinmiş aynı küçük çocuğu bulacaklardı, ancak onu ortaya çıkarmak zamanını almıştı.

Grey geri çekildi ve bir eliyle kardeşinin omzuna vurdu. "Beatrice, seni Onuncu Süvari Birliği'nden Albay Lord Heywood Wolfe ile tanıştırebilir miyim, kendisi aynı zamanda senin kuzenin ve benim üvey kardeşim."

"Ve küçük kardeşim," diye araya Sheridan.

Heywood başını salladı. "Sheridan beni kızdırdığını düşündüğü için bunu söylemekte ısrar ediyor. Farkında olmadığı şey ise bunun sadece benim ondan daha genç olduğumu gösterdiğidir." Sheridan'a sırtıttı. "Değil mi ihtiyar?"

"Bir yıl farkla," diye Sheridan. "Bu pek sayılmaz."

"Siz öyle diyorsanız." Heywood onu selamladı. "Grey'le evlenecek kadar cesur bir kadınla tanışmak da benim için bir zevk."

Grey, "Benim kadınlar için büyük bir korku kaynağı olduğum izlenimine nereden kapıldığınızı bilmiyorum," diye söylendi.

Heywood ona göz kırparak, "Sheridan'dan," karşılık verdi.

"Ben öyle bir şey demedim, seni lanet olası baş belası," diye karşılık verdi Sheridan. "Şimdi gittiğin için neden bu kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum."

Heywood kalbini tuttu. "Bu eski yığınla ilgili olarak sana yardım etmek için izin aldığımı düşünürsek, bu çok ağır bir darbe."

"Eve bu yüzden gelmedin, bunu sen de biliyorsun. Buradasın çünkü-"

"Çocuklar, ," dedi Beatrice, gülümsemesini bastırarak. "En azından kavga etmeden önce kahvaltının bitmesini bekleyebilir misiniz? Gwyn ve anneniz, özenle seçtikleri süslemeleri tahrip ederseniz sizi kulak memelerinizden asarlar."

Grey, "Gwyn'in onları kesinlikle daha düşük bir şeyle asması mümkün," dedi.

Beatrice gözlerini ona dikti. "Ben de öyle diyecektim ama düşesin fikrini söyleyebilmesi konusunda ne kadar ciddi olduğunuzdan emin olamadım."

"Bu civarda mı?" Grey yoldan geçen bir uşaktan bir bardak punç kaptı. "Heywood gibilerle rekabet etmek istiyorsan aklından geçenleri söylemelisin."

"Onu dinlemeyin," dedi Heywood. "Ben bir subayım ve bir beyefendiyim."

Onun elini okşadı. "Eminim öylesindir. Grey de haftada iki gün centilmenlik yapıyor."

"Ne?" Grey alaycı bir öfkeyle bağırdı. "En az üç olmalı. Bundan eminim."

Sheridan sabırsız bir bakışla onların şakalaşmalarını izliyordu ve şimdi fırsattan istifade araya girdi. "Buradan çıkmak için can attığınızı biliyorum Grey, ama sizinle acil bir konu hakkında özel olarak konuşmam gerekiyor."

Grey bir kaşını kaldırdı. "Hiç şansın yok. En son benimle sosyal bir ortamın ortasında özel olarak konuşmak istediğinde Beatrice'in kardeşini cinayetle suçluyordun. O yüzden sanırım pas geçeceğim. Ne de olsa bugün benim düğün günüm."

"Yine de sizinle konuşmam gerek."

"Bana söylemek istediğin her şeyi Beatrice'in önünde söyleyebilirsin. Eminim siz de Heywood'a güveniyorsunuzdur."

Sheridan Beatrice'e baktı ve içini çekti. "Pekâlâ. Babamı eve çağıran notla ilgili. Tam olarak emin değilim ama babama eskiden burada çalışan bir uşak tarafından verilmiş olabileceğini düşünüyorum. Babamın ölümünden bir gün sonra ayrıldı. Ben olsam

Başlangıçta duvardaki yazıyı gördüğü için ayrıldığını düşündüm - personelin bir kez daha azaltılacağını."

Beatrice, "Ama ayrılmak akıllıca olmazdı, çünkü eğer bir referans alabilseydi, referans almadan ayrılmak istemezdi," dedi.

Sheridan ona döndü. "Doğru. Bunu fark etmen çok akıllıca."

"Karım genellikle zekidir," dedi Grey.

"Eş" lafı hoşuna gitmişti. "Zeki" kısmı da fena değildi.

"Ama şimdi uşağın şüpheli zamanlamasını merak ediyorum," diye devam etti Sheridan.

"Ben de öyle," dedi Heywood. Grey ona tuhaf tuhaf bakınca omuz silkti. "İlk geldiğimde Sheridan bana şüphelerini ve bunlardan ne çıktığını özetledi."

Grey kuru bir sesle, "Bu konuya bugün hiç girmek istemiyordum," dedi, "ama Wolfe polis memurunun geldiği gün beni düşündüren bir şey söyledi. Eğer birinin bir nedeni varsa, o da annemdir, çünkü üç kocası ölmüş ve ona mal mülk bırakmıştır," dedi.

Kardeşleri aceleyle, "Merak etme, o konuda onu düzelttim ama haklı olduğu bir nokta var. Üç koca öldü, ikisi birbirine o kadar yakındı ki ölümleri arasında ancak üç yıl vardı? İkisi nispeten genç ve hepsi de sağlıklı mı? Belki de bu annemin kocalarını öldürmeye çalışan biriyle ilgilidir. Sizce de tuhaf değil mi?"

Bu konuyu onunla uzun uzun konuşmuştu, ama her konuştuğunda, bu fikir onu yeniden ürpertiyordu.

Heywood homurdandı. "Bu çok saçma. Babamız olgun bir yaşa gelene kadar ölmedi ve annemle neredeyse otuz yıldır evliydim."

"Prusya'da," dedi Grey. "Ama burada sadece birkaç ay kaldım." "Bunun ne ilgisi var?" Sheridan sordu.

"İlk iki ölüm burada, İngiltere'de gerçekleşti," dedi Grey. "Ama annem babamla evlendikten sonra Prusya'ya gittiler. Oradaki birkaç İngiliz göze çarpıyordu, bu yüzden babamı öldürmek daha zor saklanabilirdi. Ve belki de katil, babamı takip etmeyi göze alamadı."

Onları orada. Ya da terk edemeyeceği bir ailesi vardı. Ama babam ancak amcan Armie at sırtında bir kaza geçirdikten sonra geri döndü. Birkaç ay sonra da baban, kaza *olmadığını* çoktan belirlediğimiz bir olayda boğuldu."

Sheridan, "Evet, ama baban ateşli bir hastalıktan öldü," dedi.

Grey biraz punç yudumladı. "Güya küçük oğlundan kapmış. Benden. Yine de bu yüzden ölmedim. Sence de garip değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Heywood sordu. "Babanın zehirlendiğini mi?"

"Bilmiyorum. Sadece araştırmaya değer olduğunu düşünüyorum." Grey, Beatrice'e üstü kapalı bir bakış attı. "Bir noktada Armie amcanızın da öldürülmüş olabileceğinden şüphelenmiştik, ancak bu teoriyi destekleyecek kanıtımız yok."

"Aman Tanrım," dedi Sheridan. "Bu Hayretler içindeyim. Otuz yıl boyunca birileri Annemin tüm kocalarını ve Armie Amca'yı sistematik bir şekilde öldürmüş - bu inanılmaz görünüyor. Gördüğüm kadarıyla bunu gerçekten düşünmüşsünüz. Gerçi belki de olmayan bağlantılar kuruyorsunuz."

." Grey kadehini boşalttı. "Her neyse, madem babamın cinayetinden bahsettiniz, ben de bundan bahsedeyim dedim. Ama meseleyi bu öğleden sonra çözemeyeceğiz ve tahmin edebileceğiniz gibi karımı özel bir yere götürmek için can atıyorum."

"O zaman hızlı koşsan iyi edersin," dedi Sheridan. "İşte Joshua geliyor. Ve bana hâlâ kızgın olduğunu düşünürsek, sanırım Vanessa'yla konuşmaya gideceğim." "Şu siyah bukleli güzel olan, değil mi?" Heywood sordu.

"Size katılacağıma inanıyorum."

"Vay canına," diye mırıldandı Grey, "başlıyor. Vanessa artık istediği kişiyle evlenmekte özgür olduğuna göre, talipleri ona kur yapmak için sıraya giriyor, özellikle de benim sayemde eskisinden daha büyük bir mirasçı olduğu için."

"Bir varis mi?" Heywood dedi ki. "Daha da iyi."

O ve Sheridan kısık sesle tartışarak uzaklaştılar. Beatrice, Grey'in bardağını alıp yakındaki bir tepsiye koydu ve gizlice kaçabileceklerini umdu.

Ancak Joshua onlara fırsat vermedi ve tam o sırada yanlarına geldi. "Ben ... um ... ikinizi de tebrik etmek istedim. Ve

Greycourt, beni asmaya göndermelerine izin vermediğin için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum."

"Joshua!" dedi. "Eminim bunu biraz daha az açık bir şekilde ifade edebilirsin."

Ağabeyi Grey ile baktı. "Ne yaptığını görüyor musun? Dışarı çıkma dersleri derken iyice havalara girdi."

Grey ellerini kaldırdı. "Bunun için beni suçlama. Annemi suçlayın."

Joshua kaşlarını çatarak, "Ve Leydi Gwyn'i," dedi.

Beatrice onun daha önce Gwyn'in dansını izlerken yüzünde oldukça aç bir ifade olduğunu söylememek için dilini ısırды. Bunu inkâr edebilirdi.

Joshua kravatını çekiştirdi, kesinlikle rahatsız görünüyordu. "Ayrıca Sheridan'dan evi satın alarak yaptığın şeyi takdir ettiğimi de bilmeni isterim. En azından yakın zamanda beni kapı dışarı edeceğinden endişelenmeme gerek yok."

Beatrice, "Seni hiçbir şekilde dışarı çıkarmayacak," diye araya girdi. "Tabii bunun için başına bela olmamı istemiyorsa."

Grey, "Ve güven bana," diye .

"Pekala," dedi Joshua, "biraz zaman alabilir ama sana ödeyeceğim. Bir şekilde."

"Bana geri ödemek zorunda değilsin," dedi Grey. "Artık benim kardeşimsin. Aslında, mülklerimden birinde daha iyi bir pozisyon istersen, senin gibi yetenekli bir adama uygun bir pozisyon bulabileceğimize eminim."

Beatrice bunun için onu öpebilirdi ama Joshua gururla ayağa kalktı. "Sadakaya ihtiyacım yok, Majesteleri. Buradaki konumumdan memnunum."

"Ama Joshua-" diye başladı Beatrice.

Grey onu susturmak için elini sıktı. "Anlıyorum efendim. Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin." Kardeşi başını salladıktan sonra topallayarak kapıya yöneldiğinde Grey mırıldandı: "Onu gururıyla baş başa bırak. Sahip olduğu tek şeyin bu olduğunu sanıyor."

"Hâlâ teklifinizi kabul etmesi gerektiğini söylüyorum."

Grey ona sırıttı. "Ah, ama o zaman Gwyn'den uzaklaşmak zorunda kalacaktı."

Bu onun ruh halini hafifletti. "Doğru. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bir de şuraya bak." Başıyla odanın diğer tarafını işaret etti. "Sheridan bağlanmak için uygun görünüyor. Thorn az önce Vanessa'ya dans teklif etti ve o da

kabul edildi."

Beatrice ona şüpheyle baktı. "Sanki onu geri çevirebilirmiş gibi. Hatırladınız mı? Bu benim derslerimden biriydi - balolarda seninle dans etmek isteyen dükleri reddetmek yok. Hatırladığım kadarıyla bu dersi çok iyi öğrenmiştin."

"Seni dansa davet ettiğimde beni reddetmemeni başka nasıl sağlayabilirdim ki?"

Yelpazesini çenesine vurdu. " sinsice davrandın. Bunun için seni fena halde azarlamalıyım."

Ona oldukça şehvet dolu bir bakış attı. "Bak ne diyeceğim. Sen bana bir fırça at, ben de *sana* atayım." Bakışlarını anlamlı bir şekilde, teklifine anında tepki veren vücudunun belirli bir bölgesine indirdi. Sonra sesi boğuklaştı. "*Bu* konuda ne düşünüyorsunuz Düşes?"

Yanağından öpmek için eğildi, sonra fısıldadı, "Sanırım sonunda gelin ve damadın düğün kahvaltısından ayrılmaları için uygun zamanı bulduk."

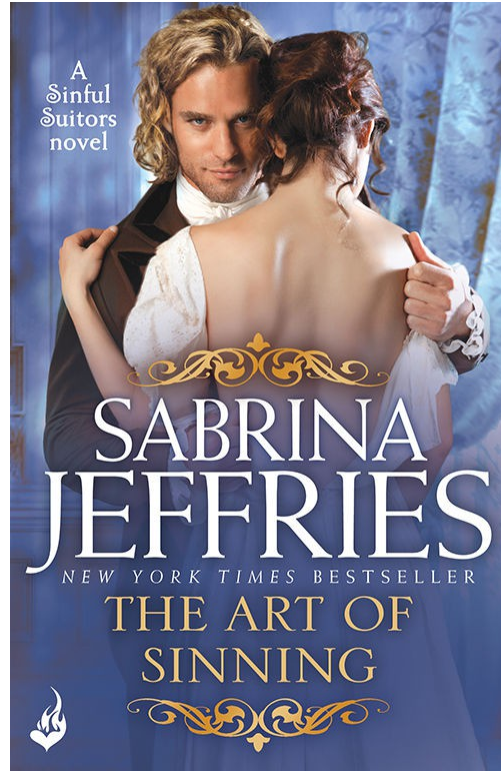
Gözleri hem aşk hem de arzuyla parlıyordu, tatlı bir şekilde iç içe geçmişlerdi. "Peki bu ne zaman?"

"Şimdi, aşkım. *Şimdi*."

Sonra da panayıra gizlice giden bir çift çocuk gibi sinsice kapıdan çıkıp gittiler.

Düşes Projesi'ni beğendiyseniz

GÜNAH İŞLEME SANATI

Sabrina Jeffries'in ilk kitabı.
esprili ve seksi tarihi romantizm serisi, Günahkâr Damatlar.

Göz atmak için sayfayı . .

Bir

Londra, İngiltere
1829 Ağustos
sonu

Londra'nın en yüce lordları ve leydileri, Dominick Manton ve yeni gelini Jane'in düğün kahvaltısı için Dük'ün malikânesindeki balo salonunu doldurmuştu. Ancak aralarındaki güzel kadınların sayısına rağmen, Amerikalı sanatçı ve çapkın olduğu söylenen Jeremy Keane'in tek istediği kaçmaktı.

Oraya gitmemeliydi. İlham gelmese ve hâlâ doğru modeli bulamamış olsa da, üst kattaki misafir yatak odasında kalıp tablosunun ön eskizlerini yapmalıydı. Her şey bu aile saadetine övgüye katlanmaktan daha iyi olurdu.

Gök gürültüsü. Bunun onu bu kadar rahatsız etmesini beklemiyordu. Bir gelin ve damadın birbirlerine hayranlıkla gülümsediğini görmek, geçmişî hatırlamasına, bildiklerinin suçluluğuyla başının belaya girmesine neden olmamalıydı-

Bir küfür mırıldanarak, yanından geçen bir uşağın tuttuğu tepside bir kadeh kaptı ve daha sert bir şey dileyerek şampanyayı yudumladı. Buna daha fazla dayanamazdı.

Amaçlı adımlarla balo salonunun girişine doğru ilerledi. Pişman olacağı bir şey söylemeden ya da yapmadan önce kaçmalıydı.

Sonra hayalindeki kadın içeri girdi ve nefes almayı bıraktı. Kadın muhteşemdi. Zümrüt ipeğinden bir elbise giymişti ve sanki gökler onu ona göstermek için açılmış gibi güneş ışığında parılıyordu.

Buna inanamıyordu. Son alışması için tam da istediği modeldi.

O izlerken esmer kadın etrafına bakındı. Uzun boylu ve lüks vücut hatlarıyla, kalabalığın arasından süzülen narin İngiliz kadınlarının üzerinde yükseliyordu. Güçlü yüz hatları, mücevher yeşili gözleri ve cömert ağzıyla Gavin Hamilton'ın *Juno ve Jüpiter*'indeki *Juno*'nun tıpatıp aynısıydı. Hatta kendini o görkemli Roma tanrıçası gibi taşıyordu.

Kesinlikle mükemmeldi. Bu sadece görünüşünde değil, aynı zamanda hem kendini beğenmiş hem de dram yüklü duruşundaydı. Gözlerinde pusuya yatmış bir ihtiyat vardı.

Ona sahip olmalıydı. Aylarca doğru modeli aradıktan sonra. ona sahip olmayı *hak* ediyordu.

Tabii teklifini kabul edeceğini varsayarak. Kendi kadını olacak kadar yaşlı görünüyordu ama balo elbisesinin kesiminden bekr mı, dul mu yoksa evli mi olduğunu anlayamadı. Son ikisinden biri olmasını umuyordu. Çünkü eğer kadın masum biriyse, ailesini onun için oturmasına izin vermeye ikna etmekte çok zorlanacaktı.

Ona doğru gitmeye başladı.

"Jeremy!" diye bağırdı arkasından bir kadın sesi. "İşte "

Döndüğünde, uzaktan kuzeni ve aynı zamanda damadın hamile baldızı olan Zoe'nin paytak paytak kendisine doğru geldiğini gördü. Lanet olsun. Kapana kısılmıştı. Daha da kötüsü, yeşiller içindeki tanrıçasına dönüp baktığında, o da ortadan kaybolmuştu. Lanet olası kötü şans. Lyons Dükü'nnki gibi bir malikânede nereye gittiği belli olmazdı.

Bir laneti bastırarak Zoe'yle yüzleşti. "İyi akşamlar kuzen. Seni tekrar görmek güzel."

Her iki yanağına da vurduktan sonra geri çekilerek ona ters ters baktı. " aydır seni görmüyorum ve bana verdiğin yavan karşılama *bu* mu?"

"Yolculuktan dolayı hâlâ yorgunum," diye yalan söyledi. "Calais'den daha dün akşam geldim, biliyorsun."

"Siz ve ırağınız dün gece bizim evimiz yerine Max ve Lisette ile kalmak zorunda kaldığınız için çok zgnm. Ama düğün yüzünden-"

"Hokkabazlık yapacak çok fazla misafirin vardı. Biliyorum. Zaten burada daha fazla yer vardı."

Bu onu rahatlatmış gibi görünüyordu. "Anlayışınız için teşekkür ederim. Ama herkes bu öğleden sonra ayrılıyor, umarım planladığımız gibi bizimle birlikte kasabadaki eve dönersiniz."

"Eğer siz gitmeye hazır olana kadar dayanabilirsem," dedi kuru bir sesle.

Ona üstü kapalı bir bakış fırlattı. "Düğün kutlamalarının en sevdiğin şey olmadığına eminim."

Kalbi karnına düştü. Hannah'dan mı bahsediyordu? Zoe'nin ailesinden hiç kimsenin hayatının bu kısmını bildiğini sanmıyordu. "Bunu sana söyleten ne?" diye sordu kısık sesle.

"Her bekârın düğünleri sıkıcı bulacağını sanıyorum, ama özellikle de *senin*." Neşeyle güldü.

Hayır. Hannah'yı bilmiyordu.

İçine dolan rahatlamayla alaycı bir gülümsemeye zorladı. "Düğünler sıkıcı olmaktan çok yorucudur. Kart odasındaki tüm lordları dolandırmak ve damadı kapmayı kaçırın hayal kırıklığına uğramış tüm genç aşkları teselli etmek arasında oldukça yıprandım."

"*Rahatlatıcı* mı? Artık buna böyle mi diyorlar?" Başını iki yana salladı. "Görüyorum ki seyahatlerin seni zerre kadar değiştirmemiş. Her zamanki gibi iflah olmazsın."

"Beni tanıyorsun." Bir şekilde hafif bir tonda konuşmayı başardı. "Düzeltilerim olmanın nesi eğlenceli?"

Tanrı'ya şükür ki gerçeği tahmin edememişti: düğünlerden nefret ediyordu çünkü ona on yıl önce kendi düğününü hatırlatıyorlardı. Altı ay sonra da biri karısı, diğeri ölü doğan oğlu için olmak üzere iki tabutlu bir cenaze töreni düzenlemişti.

Bağırsaklarında pişmanlık ve öfke çalkalandı. Kahretsin, o tabutların görüntüsünü bir süredir bastırmıştı. Bir aptalın düğününe her katıldığında yeniden ortaya çıkmak zorunda mıydı?

Neyse ki Zoe onun şaşkınlığını fark etmemiş gibiydi. "Her neyse," dedi neşeyle, "sana kız kardeşinle annenin Londra'ya doğru yola çıktıklarını söylemem gerektiğini düşündüm."

Tanrı yardımcısı olsun. İhtiyacı olan son şey buydu. "Sanırım beni Montague'deki evime geri götürmeyi düşünüyorlar."

Philadelphia'dan birkaç saat uzaklıkta, Brandywine Nehri kıyısında yer alan aile çiftliği, ailesinin servetinin kaynağı olan tekstil fabrikalarının en büyüğüne ev sahipliği yapıyordu. Rahmetli babası öldüğüne göre, kız kardeşi Amanda, mülklerin yarı hissesine sahip olduğu için hepsini işletiyordu. Diğer yarısı da kendisindeydi ama Montague topraklarına bir daha ayak basmadan önce onu denize atacaktı.

Elbette daha iyi bir seçim Amanda'ya kendi payını satmaktı. O istiyordu, babası da ona vermek istiyordu. Ama tüm mülkler annesinin ailesinden geldiği için, babasının vasiyeti annesinin satışı kabul etmesini gerektiriyordu. Ve şimdiye kadar reddetmişti, ne yazık ki.

Değirmenleri işletmek için geri döneceğini düşünmekten daha iyisini bilmeliydi. Annesini ve kız kardeşini çok seviyordu ama babasının ölümü Montague'a karşı olan hislerinde hiçbir şeyi değiştirmemişti. Babasının mirasını devam ettirmektense kendi boğazını kesmeyi tercih ederdi. Annesi bunu ne kadar çabuk fark ederse, herkes için o kadar iyi olacaktı.

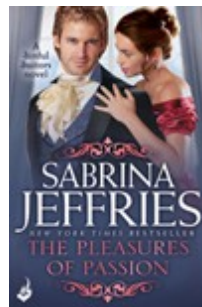
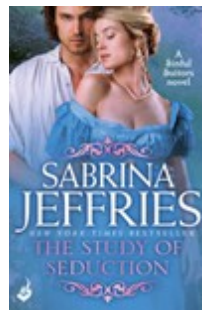
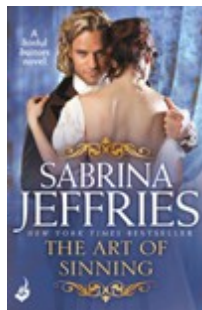
"İngiltere'ye ne zaman gidiyorlar?" Jeremy sordu. Hazırlanmak için ne kadar zamanı vardı?

"İngiltere'ye ne zaman gittiler demek istiyorsun. Birkaç hafta içinde varmaları gerekiyor." Bakışlarını kaçırdı. "Mektubumu alır almaz yola çıktıklarına şüphe yok."

"*Mektubun* mu?"

Zoe çenesini uzattı ama yine de onun gözlerine bakmadı. "Onlara acıdığım için beni suçlayamazsın. Nereye gittiğin konusunda onları bilgilendirmiyorsun."

*At St. George's Club, guardians conspire
to keep their unattached sisters and wards
out of the clutches of sinful suitors.
Which works fine...*

Çekinme.
Çok güzel bir yer.

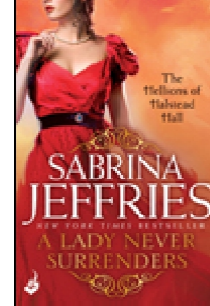
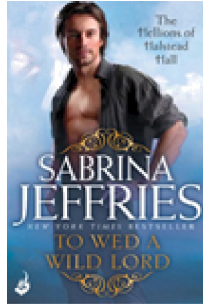
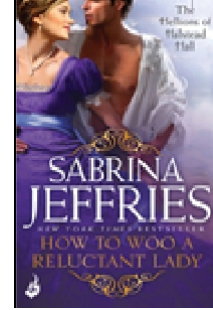
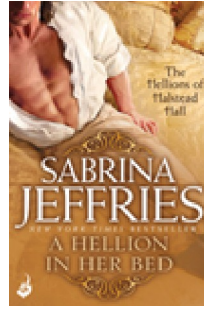
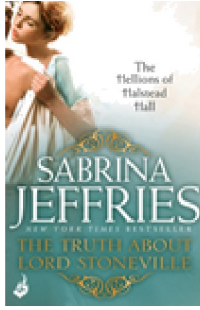
Şu andan itibaren

hADİlkİ
ETE KNAL

*Do you dare to encounter the
Hellions of Habstead Hall?*

Onlar skandal S harpes,
Şok edici bir aile mirasıyla lekelenmiş, cehennemde yaşayan beş kardeş.

Lord Oliver, Lord Jarret, Leydi M iner va, Lord
Gabriel ve Leydi Celia ile tanışın.

Expect secrets.

Şu andan itibaren

HtAOLike
L "FLINAL

KALBINIZIN ARZUSUNU BULUN. . .

WEB SITEMİZİ ZİYARET EDİN:

www.headlineeternal.com BİZİ FACEBOOK'TA

BULUN facebook.com/eternalromance

BİZİMLE TWITTER'DA BAĞLANTI KURUN: [eternal_books](https://twitter.com/eternal_books)

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN: [headlineeternal](https://www.instagram.com/headlineeternal) BİZE

E-POSTA ATIN: [eternalromance@ headline.co.uk](mailto:eternalromance@headline.co.uk)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.